MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI

tudem

2004
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI

tudem

2004
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

2004 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması İkincilik Ödülü

MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI

tudem

1
KAHVALTIDA KÖTÜ HABER

O pazar sabahı Nilgün Hanım kahvaltıyı balkona hazırlamıştı. Masada İlay'ın sevdiği fıstıklı salamdan bile vardı. Pazar sabahları annesinin kahvaltı masasına özel yiyecekler koymayı sevdiğini biliyordu İlay, bunun için şaşırmadı; ama mutfaktan tereyağlı omletin kokusu da gelince durumda bir olağanüstülük olduğunu sezmeye başladı. Yine kötü bir şey olmuştu anlaşılan, çünkü masada annesinin nefret ettiği ketçap ve mayonez şişeleri de boy gösteriyordu.

Annesi ve babası boşanacaklarını İlay'a söyledikleri gün de masaya kızlarının en beğendiği yiyecekleri koymuşlardı. Patates kızartması, kuru köfte, bol mayonezli rus salatası ve büyük boy kola şişesi. İlay patateslerin üzerine ketçabı boca ederken ikisi de her zamankinin tersine seslerini çıkarmamışlardı.

Acaba annemin tayini mi çıktı, diye düşündü oturmak için sandalyeyi çekerken. Buna üzülürdü doğrusu. Annesi doktordu; son aylarda, tayinim çıkabilir deyip duruyordu. Eğer başka bir yere taşınacak olurlarsa oturdukları semtteki arkadaşlarından, en çok da Tayfun'dan ayrılacağı için çok üzülürdü.

Altı aydır kalbinden ve hayalinden çıkaramadığı Tayfun'la yeni yeni yakınlaşmaya başlamışlardı. Ah! Okulun en yakışıklı çocuğuydu Tayfun. Onun gibisini bir daha bulamam diye düşünüyordu İlay. Çocuk bir hafta önce arkadaşlık önerisinde bulunmuş, İlay fazla düşünmeden hemen kabul etmişti. İlay'ın parkta dolaşıp kafede diz dize oturduğu, gözlerinde bambaşka ışıklar ve gölgeler gördüğü ilk erkek arkadaşıydı bu çocuk. Diğer arkadaşları Tayfun'u pek onaylamamışlarsa da İlay'ın kalbi sanki yalnızca onun için çarpıyor gibiydi. İlk aşkın, ilk sevgilinin yarattığı coşkuyla

kendisini dünyanın en mutlu insanı olarak görmeye başlamıştı. Eğer annesi başka bir kente gitmeleri gerektiğini söylerse buna kesinlikle ayak direyecekti. "Babamla kalırım o zaman," diyebilirdi. Babasının buna itirazı olacağını sanmıyordu. Annesi üzülürdü, ama ne yapsın, Tayfun'dan ayrılmamak için her şeyi yapabilirdi.

Mutfaktan gelen tereyağlı omlet kokusu eşliğinde hayallere daldı. Balkonlarına yakın duran heybetli çınar ağacına tünemiş, gagaları tuhaf bir biçimde kısa, üç kargayı da görmüyordu. Kargalarsa bütün dikkatlerini İlayların balkonuna, balkon masasındaki yiyeceklere vermişlerdi. İki hafta önce bu çınar ağacının dalında duruyor olsalardı, bu *üç tuhaf karga* İlay'ın dikkatinden kaçmazdı. Özellikle de normal kargalara göre daha kısa kalmış gagaları ve tavuk bacağı kalınlığına ulaşmış bacaklarıyla... Ama İlay iki haftadır rüyalarının prensini bulmuş ve bütün dünyayı unutmuş durumdaydı. Bu kuşları görseydi bile dünyanın en güzel bülbülleri, kanaryaları gül dalına konmuş da ona şarkılar söylüyormuş gibi gelecekti. Eh, ne de olsa İlay genç kızlığa ilk adımlarını atmış, âşık bir kızdı.

Okul bitmiş, test kitapları bir daha ortaya çıkarılmamak üzere yatağın altına atılmış, dershane yolları unutulmuş, sınav stresi geçmiş, karneler alınmış, İngilizce kursları sona ermişti. Bundan sonra sinemalar, parklar, internet kafeler, hamburgerciler vardı. Sınav sonucu açıklanıncaya kadar rahattı. Sınavı da iyi geçmişti. Fen lisesini kazanamazdı belki ama iyi bir Anadolu lisesine kapağı atabilirim diye düşünüyordu. Gideceği lisede küçücük ana sınıfı çocuklarıyla aynı koridorda koşmayacaktı, okulda nöbetçi olduğu günler düşen ufaklıkları kaldırmak, onların aptalca kavgalarına son vermek gibi bir kaygısı da olmayacaktı. Her şey daha ciddi, yaşına uygun ve eğlenceli geçecekti. Öğretmenlerine "hocam" diyebilecekti. İlköğretimde en çok buna heves etmişti; ama öğretmenleri bu sözcüğe çok kızıp kendilerine "öğretmenim" demelerinde ısrar etmişlerdi. Oysa "hocam", "Ben artık büyüdüm, beni küçük bir çocuk gibi değerlendirmeyin," demekti İlay'ın gözünde.

Artık onu beğenen bir erkek arkadaşı da vardı. Gerçi daha el ele bile tutuşmamışlardı; ama gözler çok şey anlatabiliyordu, bir de uzun telefonlar... İlay artık aynaya bakarken gözüm biraz daha büyük olsa, kulağım daha küçük olsa, burnum kalkık olsa da demiyordu. Onu beğenen

biri çıkmıştı karşısına, demek ki güzeldi.

Annesi, elinde omlet tabağı ile balkona girdiğinde İlay'ın hayalleri dağıldı. Omlet tabağını İlay'ın önüne koyarken yapay bir sevinç kattığı sesiyle ortamı yumuşatmaya çalışıyor gibiydi.

"Prensesim acıkmış da beni mi bekliyormuş!"

"Anne, bebekmişim gibi konuşma lütfen!"

Annesi aldırmadı onun karşı koymasına. "Ah, büyümüş de annesine karşı mı geliyormuş bebeğim?"

"Kötü haber ne anne?"

Annesinin yüzü normal halini aldı. Bir suskunluk oldu. İlay annesinin onaylamadığı bir biçimde ketçabı ve mayonezi yumurtaların üzerinde gezdirmeye başladı. Nilgün Hanım kalın ipler halinde birbirine karışan kırmızılığa ve beyazlığa bakıyor, ama kızını uyarmadığına göre hiçbir şey görmüyordu. İlay derin bir soluk aldı. "Evleniyor musun yoksa?"

Annesinin suratı asıldı. "Bu da nereden çıktı? Hem kötü haber vereceğimi neden düşündün? Bir haber var doğru, ama zannettiğin gibi değil."

"Tayinin mi çıktı? Taşınıyor muyuz?"

"Bilemedin... Çay mı, süt mü?"

"Neskafe, sütlü olsun."

"Hımm... Zevklerini değiştiriyorsun!"

Annesi haklıydı, eskiden neskafeden hoşlanmazdı. Tayfun'la gittikleri pastanede Tayfun neskafe içince o da denemek istemiş, önce acı bulmuş, ama biraz krema ekleyince tadını beğenmişti. Şimdi hem o anı hatırlamak hem de annesini şaşırtıp bir çeşit intikam almak istemişti. Annesi her ne söyleyecekse bunun kendisi için iyi bir şey olmayacağını düşünüyor ve ona karşı koymaya hazırlanıyordu. Masanın altından bacaklarına sürtünen kedisi Sarman'a yumurtanın ketçap ve mayonez bulaşmamış yerinden birazını gizlice tattırdı. Annesi, Sarman'ın mutfaktaki özel tabağının dışında beslenmesinden hiç hoşlanmazdı.

Nilgün Hanım mutfakta neskafeyi hazırlarken İlay tabağındaki omleti iştahla yemeye başladı. İnsan kendini tok karnına daha iyi savunur diye bir felsefe geliştirivermişti o anda. Belki de haberi öğrendiğinde hiç iştahı

kalmayacaktı.

Kadıncağız balkona bir fincan neskafe ile döndüğünde İlay'ın tabağı neredeyse boştu.

Annesi de oturdu, çatalıyla omleti bir iki didikledi, ama ağzına götürmedi, çayından koca bir yudum aldı. İlay, fark ettirmeden annesini gözlüyordu. Şimdi konuşacak, dedi içinden.

"Yaz tatili başladı. Bütün gün evde yalnız başına sıkılacaksın."

"Evde yalnız olmaktan sıkılmam anne, beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun. Televizyon var, bilgisayar var, internete giriyorum... Sonra arkadaşlar var."

Bunları söylerken çınar ağacının dalına konmuş kargaları fark etti. "Anne! Şunlara bak..."

Annesi konunun dağılmasını istemiyordu ama ister istemez başını o yana çevirdi. "Ne var? Karga işte... Hırsızlık yapmak için bizim içeriye girmemizi bekliyorlar. Ama merak etme Sarman'dan korkar onlar."

Annesinin kargalardaki tuhaflığı fark etmemesine şaşırdı İlay. "Ama anne, bu kargalar sence de biraz garip değil mi? Şunların bacaklarına bak, tavuk bacağı gibi iri, gagaları da normal kargadan kısa. Kargadan çok tavuğa benziyorlar. Çok komikler ya!"

Annesi önemsemedi bunu; ama kızını aydınlatmadan da durmadı. "Geçenlerde kargaların kırka yakın türü olduğunu okumuştum. Bunlar da o kırk türden biri demek ki. Neyse bırak şimdi onları... Senin evde yalnız kalacak olman beni endişelendiriyor."

"Artık yangın çıkartacak yaşta değilim anne. Ayrıca Sarman da bana arkadaşlık ediyor."

Nilgün Hanım, İlay'ın söylediklerini duymamış gibi sürdürdü konuşmasını. "Hele nöbetçi kaldığım geceler... Baban da yakın yerde oturmuyor, ondan rica edemem ki..."

"Anne ben büyüdüm!"

Annesi kendi fincanına biraz daha çay ekledi. "Bir teyzen var, biliyorsun."

İlay alaylı bir üslup takındı. "Biliyorum, daha doğrusu bilmiyorum, trenle on beş saat gidildikten sonra, bir saat katır sırtında gidilen bir köyde oturuyormuş."

“Kim söyledi öyle gidildiğini?”

“Sen söylemiştin, unuttun mu? Hani aile ağacı ödevim vardı da o zaman teyzemi de eklemiştin, ben de merak edip nerede yaşıyor diye sormuştum.”

Annesi şaşırmıştı. “Bu kadar ayrıntılı nasıl hatırlayabildin?”

“Yüzünü bile görmediğim bir teyzem olması ilginç gelmişti. Eee anne, yoksa teyzemi mi çağıracaksın buraya? Bana dadılık yapacak birini arıyorsun sanırım. Teyzem buraya gelinceye dek yaz tatili biter.”

Annesine karşı konuşmasının gittikçe dik başlı bir hal aldığını fark etmiyordu İlay. Sesinin de küçümser bir tınısı vardı. Annesinin aldığı kararlara karşı hep böyle olmuştu son zamanlarda. Annesi ve babası boşandıktan sonra hırçınlaştığını arkadaşları da söylemişti; ama elinde değildi, çabucak sinirleniyordu. Aslında durumundan şikâyeti yoktu, evet babasını zaman zaman özlüyordu; ama annesi ve babası anlaşarak boşanmışlardı, babası on beş günde bir onu görmeye geliyor, birlikte iyi zaman geçiriyorlardı.

Bu teyze işi canını sıkmıştı şimdi. Üstelik köyden gelecekse İlay’la anlaşacak ortak bir noktaları da olamazdı. Onun izlediği televizyon programlarına mı mahkûm olacaktı yani? Bir de alışık olmadığı yemekleri pişirmeye kalktı mıydı, evin tadı tuzu kaçardı. Son darbeyi indirdi annesi.

“O gelmeyecek kızım, gelemeyecek daha doğrusu, orada işleri var. Sen gideceksin.”

Oturduğu plastik balkon sandalyesinde kaykılarak annesini dinleyen İlay birden doğruldu. Bunu hiç beklemiyordu. Ne işi vardı haritada bile gösterilmeye değmeyecek kadar küçük bir köyde?

“Hayır! Hayır! Binlerce kez hayır anne!”

“Otur da sakince konuşalım.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum! Benden kurtulmaya çalışıyorsun değil mi? Babamı yolladın, şimdi sıra bende mi? Bu evde Nilgün Hanım Cumhuriyeti mi kurmaya çalışıyorsun anne?”

İlay annesinin ne diyeceğini beklemeden odasına kaçtı. Ortada bir gerginlik olduğunu anlayan Sarman da arkasından... Annesi masada tek başına kalmıştı. Kızını ikna etmenin yollarını düşünmeye başladı. Bir yandan da İlay’ın yanlış düşüncelere saplanmasından çekiniyordu. Biraz

önce olduğu gibi... İnsan çocuğundan kurtulmak ister miydi? Babasından da anlaşarak boşandığını elbette biliyordu, ama öfkelenince böyle suçlayıvermişti işte annesini. Bunun yerleşik bir düşünce halini almasına engel olmalıydı. Acaba İlay'ın babasından mı yardım isteseydi? Belki onu dinlerdi.

2
BABA NEREDESİN!

Duyduğu habere inanamayan İlay koşarak odasına girdi, tam öfkeyle kapıyı çarpacaktı ki içeriye girmek üzere olan Sarman'ı fark etti. Zavallı hayvan neredeyse kapıya sıkışacaktı. Kediyi kucağına alıp öfkesini annesine belli etmek için kapıyı hızla çarptı. Çarpma sesinden Sarman bile ürküp kucağından atladı, çalışma masasının altına sindi. İlay yatağına oturdu. Öfkesini boşaltmak için kediyle konuşmaya başladı.

"Duydun mu? Beni köye yollayacakmış! Beni!.. İnanabiliyor musun? Kim bilir nerede, haritada bile göremeyeceğin, adını yalnızca o köyde yaşayanların bildiği bir köye... Ne yapacağım ben orada ha... Harman yerine sap saman mı taşıyacağım? Belki de inekleri otlatma işini verirler bana. Ya da kentten gelmiş, hiçbir şeyden anlamaz bu deyip bütün gün evde mi oturturlar? Gözleme yiyip ayran içer, şişmanladıkça şişmanlarım. Dünyada gitmem oraya! Herkes çocuğunu yaz kamplarına göndersin, yüzmeye, baskete yollasın, bizim doktor hanım sanki parası yokmuş gibi köye yollasın. Dünyada olmaz, babama telefon edeceğim, gelip beni alsın!"

İlay değil ama Sarman, bu konuşmadan rahatlamış, yalanmaya başlamıştı. İlay, babasını düşündü, o gün pazar olduğuna göre babası evde olmalıydı. Şimdi telefon etse... Hayır, evden telefon edemezdi, annesinin yanında rahat konuşamazdı. Dışarıdan, kontörlü bir telefondan aramalıydı. Kendini bir an önce sokağa atmak istedi. Annesi arkasından odasına gelmediğine göre bu konuyu fazla konuşmaya niyeti yoktu. Demek ki kesin kararını vermiş, İlay'ı mümkün olan en uzak yere göndermeye hazırlanıyordu.

"Babam tek umudum Sarman, onu hemen aramalıyım."

Sarman, İlay'ın dediklerini umursamazcasına, patilerini yalayıp

kulağından aşırdı. Temizliği bitince esnemeye başladı.

"Tabii köye gönderilecek sen olsaydın bu kadar rahat olmazdın beyefendi. Kent kedisi, oh evde fare yok, hazır kuru mamalar alınıyor, arada ciğer de götürüyorsun tabii. Köye git de gör dünyanın kaç bucak olduğunu!"

Birden kafasında şimşekler çaktı İlay'ın. Yoksa annesi ona "dünyanın kaç bucak olduğunu" öğretmek için mi yollamak istiyordu köye? Gerçekten evde yalnız kalması annesini o kadar endişelendiriyor muydu? Yoksa başka bir amacı mı vardı? Ona bir hayat dersi mi vermek istiyordu? Sık sık söylerdi ya: *Kıymet bilmiyorsun, bunu bulamayanlar var, elindekilerin değerini bil!* Evet ya... Onun yaptığı yemeklere burun kıvırıp köşedeki hamburgerciye koştuğu zaman da öfkelenirdi: *Ivır zıvıra verdiğin parayla üç kişinin karnı doyar.* Şimdi burnu sürtülsün istiyordu herhalde. Ama hiç de kolay olmayacaktı. Gitmeyecekti işte! Elini ayağını bağlayıp zorla yollayamazdı ya. Teyzesi onun için bir yabancıdan farksızdı. Hiç görmemişti, adını ödev olarak verilen aile ağacı çizelgesine yazmıştı hepsi o. Tuhaf bir adı vardı üstelik, İlay ilk kez duymuştu böyle bir adı: *Kutsiye.* Evet evet, Kutsiye'ydi adı. Çok gülmüştü o zaman.

Kapısı tıkladı. Annesi girdi sessizce. "Beni dinle İlay. Sabırla dinle beni. Bu değişiklik sana iyi gelecek."

"Bana neyin iyi geleceğini sen nereden biliyorsun anne?"

"Çünkü annenim, ayrıca doktorum. Farklı bir ortamda zaman geçirmek herkese iyi gelir. Üstelik temiz hava, kentin gürültüsünden uzak, farklı bir kültür... Ayrıca orada bir teyzen var."

Öç alır gibi konuştu İlay. "Akrabalık ilişkilerine bu kadar önem verdiğini bilmiyordum anne. Bugüne dek hiç görmediğim birine, *aa teyzeciğim,* deyip sarılacağımı mı sandın?"

Annesi sanki bir pişmanlık yaşıyor gibiydi.

"On beş on altı yıldır ben de göremedim ablamı. Biz... biz çok farklıydık İlay. Ben yatılı okul sınavını kazandıktan sonra çıktım oradan. Düşünsene, annenin doğup büyüdüğü köyü görme şansın olacak."

"Şanssızlık," diye mırıldandı İlay.

"Farklı bir köydür orası, hem iyice düşünmeden karşı çıkma, seni orada nelerin beklediğini bilmiyorsun ki."

“Biliyorum anne,” dedi bezginlikle İlay. “Tarhana çorbası ve sonsuzluğa uzanan tarlalar.”

“Tadına doyamayacağın böğürtlenler, pınarlardan akan buz gibi sular, üzeri bir parmak yağ tutan nefis sütler ve sıcacık yürekleri olan insanlar...”

İlay söylenenlere ilgisiz, uzanıp masasının üzerinde duran mizah dergisinin sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Anne, bunlar benim istediğim şeyler değil.”

Nilgün Hanım tartışmaktan yorulmuş görünüyordu, sıkıntıyla İlay’ın mavi yatak örtüsünü düzeltti.

“Peki, sen ne istiyorsun?”

“Arkadaşlarımla olmak, internette dolaşmak, sinemaya gitmek, basketbol oynamak, arkadaşlarımla eğlenmek işte.”

“Bunları yıllardır yapıyorsun.”

İlay elindeki dergiyi fırlatırcasına attı masaya.

“Daha hiçbirinden bıkmış değilim anne.”

Nilgün Hanım, kızının başkaldırıcı havasını görmezden geldi. Sesini daha da yumuşatarak hem kendini hem kızını sakinleştirmeye çalıştı.

“Onlardan bütünüyle kopmayacaksın ki, iki ay sonra buradasın.”

İlay’ı bu ses tonu daha da kızdırdı. “Beni ikna etmeye, anlayışlı anne pozu takınmaya çalışma. Her zaman senin dediğin oluyor, ama bu kez olmayacak! Şurdan şuraya, gitmiyorum!”

Öfkeyle sandalyesine astığı küçük sırt çantasını omuzlarına geçirdi.

“Benim çıkmam gerek. Arkadaşlarla buluşup sinemaya gidecektik.”

Nilgün Hanım hiçbir şey söylemeden kapıya yönelip odadan çıktı. İlay’a bağırıp çağırmamak için kendini zor tutuyordu. Öfkeyle konuşursa durumun daha da içinden çıkılmaz bir hal alacağının farkındaydı.

İlay, sırtında çantası, odanın ortasında kalakaldı. Annesinin bundan sonra farklı bir silah kullanacağını düşünmeye başlamıştı. Kendisi de bir şeyler yapmalıydı. Aynada yüzüne bakıp saçlarına çekidüzen verdi. Anahtarlarını aldı. Çantasını omzundan indirip cüzdanındaki parayı kontrol etti. Sinema için yeterli parasının olmadığını gördü. Bu tartışmanın üzerine annesinden para istemenin rahatsızlığı çöktü içine. Hayır, bunu yapamazdı, gururla başını dikleştirdi. Sinemaya gitmekten vazgeçti. Hem

belki telefonundan sonra babası onu görmeye gelebilirdi. Babasıyla görüştüğünde sinema parasını ondan da alabilirdi.

Kapının önünde ayakkabılarını giyerken annesi salondan seslendi. "Paran var mı?"

Hep böyle yapardı işte, içini okuyordu sanki, parası olmadığını anlamış, köşeye sıkıştırıyordu. Ne diyecekti şimdi?

"Belki de gitmeyiz sinemaya."

Annesi yanına geldi. Elindeki parayı uzattı. İlay'ın az önce odadaki tavrından gücenmiş görünmüyordu. İlay parayı alıp almamakta kararsızdı, ama annesinden harçlık almaya alışmış parmakları, sanki istem dışı bir hareketle paraya doğru uzandı.

"Teşekkür ederim anne."

İlay özür diler gibi çıkan kendi sesinden utandı. Annesi gülümsedi, kızının içten içe bir pişmanlık yaşadığını düşünüyordu.

"Hangi filme gideceksiniz?"

"*Hortlaklar* diye bir film var gösterimde, duymuşsundur."

Annesi duymamıştı böyle bir filmi ama biliyormuş gibi başını salladı. "Amerikan yapımı mı?"

"Sanırım."

"Nerede korku ve şiddet filmi varsa onlardan çıkar zaten."

"Yine mi Amerikan düşmanlığı yapıyorsun anne? Kurtul artık bu paranoyalardan."

Annesi gülümsedi. "Oo, kızım büyümüş de annesinin paranoyalarını keşfetmeye başlamış. Neyse dönüşte bana da anlatırsın, filmler hakkında tartışmayı severim. Bu arada teyzenin yanına gitmen konusunda ciddi olduğumu bilmelisin."

İlay, annesinin son dediklerini duymazdan gelip dışarı çıktı. İşte bunu anlamıyordu. Annesi İlay'ın yaptığı saygısızca karşılık vermeleri, kapıyı çarpmaları, alaylı konuşmaları hiç olmamış sayabiliyor, söylenmeden sinema parası verebiliyordu. Böyle olduğunda kendi kendine suçluluk duygusuna kapılır, vicdan azabı duyardı. Şimdi de öyle olmuştu. Kızsaydı, bağırsaydı ya... O zaman içi rahatlayacak, ona karşı daha kuvvetli bir cephe oluşturabilecekti.

Bir yandan yürüyor, bir yandan annesine karşı acımasız ve kötü davrandığını düşünüyordu. İçinden gelen bir ses, düşüncesini hemen değiştirmesini sağladı: *Ama o da seni istemediğin bir yere yollayacak kadar acımasız.* Öyle ya, diye mırıldandı İlay, kendi kız kardeşinin gönlü olsun diye, beni bilmediğim insanların içine atıyor. Köyde yaşamak bana ne kazandıracak sanki? Sokakları gübre kokan, dünyadan habersiz yaşayan, güneşle kalkıp güneş batınca uykuya çekilen insanların dünyası onu hiç ilgilendirmiyordu. Babasına güveniyordu. O, bu sorunu bir biçimde çözerdi.

Çöp bidonunun yanındaki bir karga İlay'ın bu düşüncelerden uzaklaşmasına neden oldu. Çöpleri karıştıran karganın sadece bir gözü vardı! Acaba yanlış mı görüyorum, dedi kendi kendine. Daha iyi görebilmek için yaklaştı, kuşu ürkütmemek için adımları yavaştı. Şimdi daha net görebiliyordu. Evet, gerçekten de karganın bir gözü yoktu. Karga da İlay'ı fark etmiş, uçmak üzere tetikteydi. Sağ gözüyle sabit ve keskin bir biçimde bakarak İlay'ın yeni bir adım atıp atmayacağını bekliyordu. Kuşun yüzünün sol tarafı dümdüzdü. Sonradan kör olmuş olsa diye düşündü İlay, bir yara izi olurdu, bir çizgi, bir renk farklılığı... Bu hayvanınsa doğuştan sol gözü yok gibiydi. O kısımda kısa, parlak, siyah tüylerden başka bir şey yoktu. Kuşa yaklaşmak için bir adım daha atınca karga uçup beş metre ötedeki akasyanın dalına kondu.

"Belki de kapanmış bir yara izi vardır, ben iyi görememiş olabilirim," dedi İlay içinden ve babasına telefon etmek için Zeus Kafe'ye doğru yürüdü. Evlerine çok yakın olan bu kafede internet de vardı. Arkadaşlarının pek çoğu buraya gelirdi. Hem konuşup eğlenirler hem de şamata yaparak bilgisayar oyunlarıyla vakit geçirirlerdi.

İlay, acaba bugün Tayfun uğrar mı kafeye, diye geçirdi aklından. Onunla paylaşmak istiyordu son gelişmeleri. Herkesten önce ona anlatmak istiyordu annesinin kendisini nereye yollamak istediğini. Her gün Tayfun'la buluşmak isterken, görüşemese bile telefonla sesini duymak isterken bir teyze hikâyesi atmıştı ortaya annesi. "O da çok üzülür bu duruma," diye içini çekti kız, öyle ya, çocuk her fırsatta onu sevdiğini söylüyor, davranışlarıyla da bunu belli ediyordu. İlay'ın eli boynundaki gümüş kalbe gitti, Tayfun armağan etmişti. O da Tayfun'a güzel bir müzik CD'si vermişti.

Derin bir soluk aldı, sevmek ne güzel bir histi. Şimdi annesi bu sevgiyi doyasıya yaşamasına engel olacaktı. Hayır, kuzu kuzu bu karara uyacak değildi! Babası kesin bir çözüm bulacaktı, her zaman İlay'ın tarafını tutmaz mıydı? Öyle ki haksız olduğu durumlarda bile savunurdu kızını.

Zeus Kafe, beş katlı bir apartmanın giriş katında, küçük bir yerdi. Kafenin önünde beş altı plastik masa, plastik beyaz sandalyeler vardı. Çoğu zaman boş olurdu masalar, gençlerin büyük bölümü içeride, bilgisayar başında ya oyun oynar ya da internette gezinirlerdi. İlay'ın bilgisayarı vardı, evden de internete girebiliyordu. Buraya yalnızca arkadaşlarıyla görüşmek için gelirdi.

Sanki babasına telefon etmekte geç kalırsa babası ona yardım edemezmiş gibi koşar adım girdi kafenin bahçesine, gözü hiçbir şeyi görmüyor gibiydi, telaşla yürürken sandalyelerden birine çarptı, düşmek üzereyken masaların üzerini silen Levent kolundan tuttu.

"Ne bu telaş?"

Düşmesinin nedeni Levent'miş gibi kolunu öfkeyle çekti İlay.

"Sandalyeleri ortaya koyarsınız daha çok kişi düşer."

Levent gülümsedi. İlay'dan beş altı yaş büyük görünüyordu. Kafenin sürekli müşterilerinin adlarını, ailelerini, sorunlarını bilirdi. Büyüklük taslamasa bütün çocukların sevgilisi olabilirdi; ama delikanlıda öyle bir "ben bilirim" havası vardı ki çocukları da ondan uzaklaştıran işte buydu.

"Ne o, annen internete girmene engel mi oluyor yoksa?"

"Yok canım, başka sorunlar var. Telefon etmem gerek."

"Hâlâ cep telefonun yok mu? Küçücük bebelerin bile telefonu var artık, söyle annene de cimrilik yapmasın."

"Üff! Rahat bırak yaa. Yok işte, yok!"

"Bugün aksiliğin üstünde, hadi sen telefonunu et, daha sonra dertleşiriz."

İlay, telefonun olduğu cam kabine girdi. Burası kapalı bir bölme olsa da konuşulanlar diğerleri tarafından duyulabilirdi. Kontörü sıfırlayan Levent dışarıdan seslendi.

"Tamam, numaranı tuşla!"

İlay babasının telefonunu ezbere biliyordu, tereddüt etmeden tuşladı rakamları. Telefon çalıyordu, ama açan yoktu. Belki yanlış düşmüştür diye

yine aradı. Hayır, babası evde değildi. Aksilikler geldi mi böyle üst üste gelirdi zaten. Sertçe kapadı telefonu. Belki de markete kadar gitmiştir, yarım saat sonra yine ararım diye düşünerek kabinden çıktı. Boş masalardan birine oturdu. Levent yalnız bırakmıyordu.

"Görüşemedin galiba."

"Hayır, cevap vermiyor."

Delikanlı, İlay'ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Çok özel değilse kimi aradığını söyler misin?"

"Babamı."

Levent, her zamanki ben bilirim edasıyla başını salladı. "Evden arayamadığına göre, annenden gizli konuşacaksın."

"Dedektif gibi ne soruşturup duruyorsun Levent abi?"

"Yardım etmek istiyorum İlay."

"Bana kimse yardım edemez."

"Baban?"

"Aslında o bile yardım edemez gibi geliyor bana; ama belli de olmaz."

"O zaman başka bir yol bulmalısın. Sorunun nedir bilmiyorum; ama bana anlatırsan belki yardım edebilirim. Bir atasözümüz ne demiş? Derdini söylemeyen derman bulamaz..."

Levent dalga geçerek konuşuyordu. Bunun İlay da farkındaydı; ama yine de anlatmak, içini dökmek istedi. "Annem beni köye yollamak istiyor."

Levent okkalı bir kahkaha attı. İlay öfkeyle baktı Levent'e. Keşke hiç söz etmeseydim, diye geçirdi içinden.

"Çok güzel yardım ediyorsun Levent abi."

"Sen ne yapacaksın köyde İlay? İnek sağıp yoğurt mayalamayı falan mı öğreneceksin?"

"Anneme anlatamıyorum ki... Teyzem varmış orada. Onu tanımıyorum bile."

"Tanımadığın bir teyzenin yanına gideceksin ha? Belki de kadın kaçığın tekidir."

Bunu hiç düşünmemişti İlay. Öyle ya, teyzesi tuhaf biriyse, aklından zoru varsa, gece İlay uyurken elinde bıçak... Düşünmesi bile korkunç. Ama annesi onu tekin olmayan bir yere neden göndersin? "Benden kurtulmak

istiyorsun!" diye öfkeyle bağırmıştı annesine. Kızgınlıkla söylediği söz gerçek mi olacaktı? Hem annesi de yıllardır görmemiş onu. Bu süre içinde kadın ya bunadıysa ya aklını kaçırdıysa... Panik içinde ayağa kalktı İlay.

"Babamı bir daha arayacağım."

Kabine yürüdü. Levent arkasından alay ederek seslendi. "Yürümen bile değişti, şimdiden tarla yollarında yürüyor gibisin, omzunda da su kovaları var."

Gözlerinin bütün şimşeğini yolladı Levent'e, ne yazık ki şimşekler delikanlının arsız gülüşünü değiştirmedi.

Telefon numarasını tuşladı. *"Hadi baba, lütfen evde ol!"* Üçüncü zilden sonra karşıdan gelen sesi duydu.

"Alo! Buyurun..."

Babasının rahatlatıcı, güven verici, tok sesini duyduğu için memnun oldu İlay; ama bilinmez bir yere gönderileceği korkusuyla sesinin titremesine ve ağlamaklı çıkmasına engel olamadı. "Baba, benim İlay."

Sözünü hıçkırıkla noktalayınca telefon hattının ucundaki babası korkmuştu bu kez.

"Ne oldu İlay, kötü bir şey mi var?"

"Evet baba..."

Ağlamasına engel olmadı. Bunu hem babasını etkilemek için biraz zorlanarak, biraz da kendisini gerçekten acınacak bir durumda hissettiği için yapmıştı.

"Ne oldu, kaza mı geçirdin, ağlamadan anlat lütfen."

"Annem... annem beni köye yollamak istiyor."

"Hangi köye? Bu da nereden çıktı?"

"Teyzemin yanına."

"Kunduzlu köyüne mi?"

Köyün adını bilmiyordu İlay, merak edip sormamıştı bile. Babası yanıt alamayınca bir daha sordu. "Beni duymuyor musun İlay? Kunduzlu köyüne mi diyorum."

"Şey... Bilmiyorum baba, teyzemin yaşadığı köy işte, adını bilmiyorum."

"O kaçık teyzenin yanında ne yapacakmışsın?"

Kaçık mı? Demek teyzesinin deli olduğu doğruydu. İlay, babasına

ağlayarak o bilmediği teyzesinin yanına gitmek istemediğini, köy hayatını sevmediğini, hatta nefret ettiğini, kendisini cezalandırılmış olarak düşündüğünü, arkadaşlarından ayrılmak istemediğini, ahır kokan tozlu köy evlerinde ne işi olabileceğini... ardı ardına, burnunu çeke çeke anlattı.

Babası durumun ciddi olduğunu, hemen oraya geleceğini, kendisinin de eve gitmesini söyledi.

Babasının yaşadığı kasabadan gelmesi iki saat sürebilirdi. Sinemayı iptal etmesi gerekecekti. Zaten canı istemiyordu. Bu iki saat içinde birkaç arkadaşını görüp konuşabilirdi. Neyse ki Levent daha fazla sorguya çekmemiş, kendi işlerine dönmüştü. Kafenin önündeki sandalyelerden birine oturup arkadaşlarını beklemeye başladı.

3
"YALANCININ BİRİ O"

İlay, Zeus Kafe'deki masada çok beklemedi, on dakika sonra sınıf arkadaşlarından Sevcan geldi. Üzerinde mavi bir tişört ve kot pantolon vardı. Spor ayakkabılarının üzerinde yaylanarak yürüyordu. Kısa boylu olmasına karşın çok iyi basketbol oynadığı için okul takımına seçilmişti. Azimli olma konusunda öğretmenler her zaman Sevcan'ı örnek gösterirlerdi: *Bakın Sevcan'a, boyu kısa, ama azmetti ve takıma girmeyi başardı.*

Sevcan böyle örnek gösterilmekten rahatsız olur, İlay'ın kulağına, "Kısa boylu olduğumu her seferinde hatırlatmalarından bıktım artık," derdi.

Sevcan rahat hareketlerle İlay'ın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Erken gelmişsin İlay, daha sinemaya gitmemize çok var."

İlay, masada tek başına oturmaktan sıkıldığı için arkadaşının gelmesinden hoşnuttu.

"Evde durulacak gibi değil, canım çok sıkıldı. Olanları bir bilsen..."

"Benim de kötü haberlerim var sana. İnanmayacaksın."

"Önce sen söyle o zaman."

"Hayır, önce sen, belki de aynı şeyi söyleyeceğiz."

"Mümkün değil, benimki kişisel bir şey."

"Bendeki haber de seninle ilgili."

"Aa, ne çabuk! Annem bütün mahalleye anons mu etti yoksa?"

Sevcan şaşırdı. "Ne annesi, annenle bir ilgisi yok ki. Her neyse önce sen söyle."

Bu sırada Levent masalarına gelmiş, İlay'ın daha önce sipariş ettiği sütlü neskafeyi getirmişti.

"Nasıl içiyorsun onu?" dedi Sevcan yüzünü buruşturarak.

İlay, bana Tayfun'u anımsatıyor, diyemedi tabii. Sevcan, Levent'e baktı.

"Ben kola istiyorum Levent abi, daha kahve yaşım gelmedi."

Levent güldü bu espriye, kendisi de kızları güldürmek için şakalı bir şeyler söylemek istedi.

"İlay'a da ayran getireceğim, yakında bol bol içmek zorunda kalacak. Şimdiden alışsın."

Sevcan bir şey anlamamıştı. Levent uzaklaşınca arkadaşına baktı. "Ne demek istedi o? Neden yakında bol bol ayran içecekmişsin?"

İlay, soğumaya başlayan kahvesinden bir yudum aldı. "Annem, hiç bilmediğim uzak bir köye, hiç tanımadığım kaçık teyzemin yanına yolluyor beni. Espri bununla ilgiliydi."

Sevcan şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerini İlay'a dikti. Sonra alay etmekten kendini alamadı. "Müthiş bir macera. Afrika ülkelerine gider gibi... Belki orada safari bile yaparsın. Neredeymiş bu köy?"

"Kars'a yakın bir yerlerde. Adı da bir tuhaf, Kunduzlu köyü."

"Ne kızım bu? Şu kemirgen kunduzlar mı yaşıyormuş orada?"

"Bilmiyorum işte, belki de ineklerin yanı sıra tilkiler, çakallar, kunduzlar da vardır."

"Ay çok uçuk şeyler vallahi. Alis Harikalar Diyarında gibi desene. Bakarsın heyecanlı bir tatil olur."

"Ben öyle düşünmüyorum. Küçük bir köyün ne heyecanı olacak? Koyun sürüleri içinde, ekmek pişirmekten başka ne öğrenebilirim? Bunlar da benim işime yaramaz. Eee senin haberin neydi?"

Sevcan söylenmesi zor bir şeyden önce, nasıl dili dolaşır ve kekelerse yine öyle oldu. Sanki tahtada fen bilgisinden en zor sorulardan biriyle karşı karşıya kalmıştı. İlay sabırsızlandı. "Ağzında geveleyip durma Sevcan, söyle artık!"

"Şey... Tayfun'la ilgili..."

"Çatlatma insanı! Ne olmuş Tayfun'a?"

Aklına gelen düşünceyi kovmaya çalıştı İlay. Tayfun'un başka bir sevgili bulduğunu düşünmeye başlamıştı çünkü. Sevcan da daha fazla uğraştırmadı zaten. "Tayfun başka bir kızla çıkmaya başlamış."

İlay kulaklarına inanamadı. Biraz önce aklına gelen şeyi kafasından

kovmuştu, ama Sevcan'dan duyduğu cümleyi yok sayması mümkün değildi. Yine de karşı koydu, inanmak istemiyordu. "Yalan söylüyorsun! Nereden biliyorsun? Yanında bir kız gördün diye hemen yakıştırma."

Sevcan, arkadaşına kızarak baktı. Kendisine 'yalancı' denmesi gururunu incitmişti. O, İlay'ı uyarmak istemişti yalnızca. Yine de pes etmedi, söylediği şey doğruydu ve İlay'ın da artık bunu anlaması gerekiyordu.

"Sana söylemiştim. Tayfun iyi biri değil, aklı fikri kızlarla birlikte olup çevreye hava atmak. Ondan uzak dur demiştim. Seninle iki hafta, diğeriyle bir ay... Böyle arkadaşlık mı olur? Yalancının biri o."

İlay arkadaşının sözlerinde doğruluk payı olduğunu bilse bile, kalbi buna isyan ediyordu. Boynunda taşıdığı Tayfun'un armağanı olan *gümüş kalbi* sıkıca tuttu. Bu, boynunda olduğu sürece, Tayfun'un sevgisinin süreceğini düşünüyordu. Sevcan, söyledikleriyle ona acı vermeye devam etti. "Bana kendisi söyledi. İlay'a söyle, peşimi bıraksın, dedi."

"Ne!? Ben mi onun peşinden gidiyormuşum?"

Aslında biraz öyle olduğunu biliyordu. Tayfun'la okul bahçesinde ne zaman karşılaşsa dikkatini çekmek için bir şey yapmaktan ya da yüksek sesle bir şey söylemekten kendini alamıyordu. Hatta birkaç kez sözle sataşmıştı. Sevcan anlatmayı sürdürdü.

"Artık başkasını seviyorum, İlay'la her şey bitti, dedi."

Daha yeni başlamıştık, ne çabuk diye düşündü İlay. Ama acaba Sevcan doğru mu söylüyordu, belki de kendisini Tayfun'dan uzaklaştırmak için yapıyordu. Kızların ilgisini çeken bir yakışıklılığı vardı çocuğun. Hem de basket takımının favorisiydi, üstelik gitar da çalıyordu. Belki de Sevcan ona âşık olmuştur, bunun için söylüyordur bütün bu saçmalıkları, diye geçirdi içinden.

"Bana inanmıyorsun değil mi?"

"İnanmıyorum."

"O zaman şimdi XXL Burger'e koş. Orada yeni kız arkadaşına hamburger ısmarlarken bulabilirsin. Ben buraya gelirken orada gördüm çünkü."

İlay bunu yapabileceğini sanmıyordu, ya gerçekten oradaysa... Tayfun da kendisini görüp başını çevirirse, tanımıyormuş gibi yaparsa. Peki, Sevcan'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını nasıl öğrenecekti? Telefon etse...

“Telefonun yanında mı?”

Sevcan çaprazlama taktığı küçük çantasından telefonunu çıkardı. Tayfun’u araması için İlay’a uzattı. Doğruyu söylediğinden emin bir biçimde arkasına yaslandı.

İlay’a cep telefonu almamıştı annesi. Bunun erken olduğunu, ancak lise yıllarında düşünebileceğini söylemişti. Arkadaşlarının pek çoğunun sahip olduğu bir şeyin kendisinde olmamasını utanç verici buluyordu İlay. Annesine yalvarıp yakarması da bir şeyi değiştirmemişti. Ne zaman telefon konusunu açsa aynı söylevi yinelerdi annesi:

“Telefon oyuncak değildir, iletişim amaçlı bir araçtır. Diğer çocuklarda görüyorum, olur olmaz şeyler için birbirlerini arayıp duruyorlar. Gerektiğinde zaten her yerden telefon edebiliyorsun, dağ başında yaşamıyoruz ya...”

Sevcan’ın telefonunu alıp bahçenin uzak bir köşesine yöneldi. Konuştuğu özel şeyleri kimse duysun istememişti. Tayfun’un numarası zaten ezberindeydi, tedirginlikle tuşlara bastı. Telefon çalıyordu. Biraz geç açıldı. Tayfun’un kendinden emin sesini duydu. Ne diyecekti şimdi ona? Yanında biri var mı, diye sorulur muydu?

“Alo, ben İlay...”

Tayfun susuyordu, o da ne diyeceğini bilememişti. İlay devam etti.

“Neredesin?”

“Şey... ne oldu, neden soruyorsun?”

“Yanında yeni kız arkadaşın mı var? XXL’de onunla hamburger yiyormuşsun...”

“Evet, dedektif mi tuttun yoksa, ben Sevcan’la haber yollamıştım sana. Bir şey söylemedi mi?”

Demek doğruydu. Hayır, dememişti, reddetmemişti. Ağlamak geliyordu içinden, bağıra bağıra ağlamak... Ama gururuna yediremedi. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak konuştu.

“Neler olduğunu yüzüme söylemeni beklerdim. Arkadaşlığımızı hiçbir açıklama yapmadan nasıl bitiriyorsun?”

Tayfun yanındaki yeni kız arkadaşının konuşulanları duymaması için sandalyesinden kalkıp biraz uzaklaştı.

“Aramızda ciddi bir bağ oluşmadı, tamam mı? Elini bile tutmadım senin. Hesap sormaya hakkın yok.”

Tayfun, böyle deyip İlay’ın ne söyleyeceğini beklemeden telefonu kapattı.

Yeni arkadaşı Esra, ne olduğunu anlamamıştı. Kolasından bir yudum alıp sordu. “Ne oldu, kimdi arayan?”

Tayfun omuz silkti. “Hiiç, eski bir arkadaş. Telefon kapandı, kontörü bitti galiba. Ben de anlamadım niçin aradığını, boş ver. Ee, bu yaz nereye gideceksin tatile? Gençlik kampına birlikte yazılalım mı?”

İlay, yüzüne kapanan telefonu masada oturan Sevcan’a gözyaşları içinde uzattı. Sevcan ‘ben sana demiştim’ edasıyla, başını sallayarak bakıyordu. Haklı çıkmanın zevki içinde arkadaşını teselli etmeyi de unutmuş görünüyordu.

İlay oradaki herkesin, hatta içerideki bilgisayarların başında oturanların bile başına gelenleri bildiğini sanıyordu. “Bana acıyorlar, demek ben kolayca terk edilecek biriyim, ilk aşkımı bile iki hafta içinde yitirdim,” diyordu içinden. Hemen uzaklaşmalıydı oradan, Sevcan’a bile bir şey söylemeden sokağa doğru yürüdü. Sevcan arkasından seslendi.

“Bugün *Hortlaklar* filmine gidecektik, unutma!”

Cevap vermedi, bir an önce odasına kapanıp doyasıya ağlamak istiyordu. Umurunda değildi *Hortlaklar* filmi, çevresindeki herkes artık onun için hortlak sayılırdı; annesi, Tayfun, ona bu haberi getiren Sevcan, Kunduzlu köyünde yaşayan teyzesi... Hepsi, hepsi hortlaktı. Herkesin kendisine acıyan gözlerle baktığını zannettiği Zeus Kafe’den koşarak uzaklaştı. Demek, aylarca gözlerini alamadığı, bahçede çevresinde dolaşıp durduğu, arkadaş olabilsek ne güzel olur dediği Tayfun, onu hiçe saymıştı. Yüzüne telefonu kapamış, arkadaşıyla haber yollamış, peşimi bıraksın, demişti.

Tabii bırakacaktı, istenmediği yerde niçin dursun ki... Korkağın tekiydi demek Tayfun, yalancının biriydi...

4
BENİ RAHAT BIRAK ANNE

Apartmanın girişine geldiğinde heyecandan elleri titreyerek anahtarıyla giriş kapısını açmaya çalıştı, ama bir türlü yapamıyordu. Otomatın ziline bastı. Biraz sonra diyafondan annesinin sesi duyuldu.

"Kim o?"

"Benim anne..."

Kapı otomatına hemen bastı annesi. Zırrr! Bu sesten nefret ediyordu. O anda her şeyden nefret ediyordu. Koşarak çıktı merdivenleri, ikinci katta karşılaştığı karşı komşuları Osman Bey'in "Ne oldu İlay?" sorusuna kaba kaçacağını bilmesine karşın yanıt vermeden koşmaya devam etti.

Osman Bey, İlay da zamane gençlerine benzedi, diyerek kızın arkasından bakakaldı.

Nilgün Hanım kapıyı açmış, bekliyordu.

"Ne oldu kızım, çabuk döndün? Sinemaya gitmeyecek miydin?"

"Biraz uzanacağım anne, lütfen hiçbir şey sorma, yalnız bırak beni."

Annesi hiçbir şey söylemedi, ayakkabılarını aceleyle çıkartıp odasına giden kızını gözleriyle izledi. Üstüne varmamaya karar verdi; ama son bir cümle söylemeden de duramadı.

"Babanı aramışsın, telefon etti az önce. Buraya geliyormuş, kim bilir neler söyledin ki apar topar gelmeye karar vermiş."

Yatağına uzanmış olan İlay, hem annesinin hem komşuların duyabileceği şiddette bağırdı.

"Beni rahat bırak anne!"

Evdeki gerginlikten rahatsız olan Sarman, böyle durumlarda hep yaptığı gibi balkona kaçtı. Balkon masasına çıkıp sokağı izlemeye başladı. Mutfakta kahve hazırlayan Nilgün Hanım onun masaya çıktığını görse kızardı; ama

şimdilik orada oturmasında bir sakınca yoktu.

İlay rahatlayana kadar sesli sesli ağladı. Annesi, kızının köye gitmemek için ağladığını sandığı için bu karardan vazgeçsem mi acaba diye düşünmeye başlamıştı. Ama kızı için bu yolculuğun gerçekten iyi olacağını umuyordu. Farklı ortamlar, yeni insanlar, farklı işler insanın ufkunu açardı. Burada tatil boyunca İlay'ın kola içip hamburgercileri gezeceğini, haftada bir iki kez sinemaya gideceğini, bildik ve kendisine benzeyen arkadaşlarıyla sıkıntıdan patlamamak için uçuk kaçık konularda muhabbet edeceğini, bütün bunların da kızına hiçbir şey kazandırmayacağını düşünüyordu.

Onu bir yaz kampına gönderebilirdi elbette, fazladan bir masraf yaratsa da bunu karşılayacak parası vardı. Fakat yaz kampından daha iyi olmaz mıydı Kunduzlu köyü? İlay'ın Türkiye'de bambaşka bölgelerde yaşayan ve kendisine benzemeyen insanlardan öğreneceği çok şey vardı. Ablası telefon ettiğinde cızırtılı konuşmadan anladığı kadarıyla o da yeğenini görmek istediğini söylemiş, kaç yaşına geldiğini sormuş, İlay'ı buraya yollarsan hem bize hem ona iyilik etmiş olursun, demişti.

Ablası kolay kolay bir şey istemezdi kendisinden, oradaki dünyasında mutlu olduğunu hissettirirdi her zaman. Sesi yıllar önceki gibiydi, sanki hiç yaşlanmamış gibi. Kim bilir dağ havasından mı, doğal beslenme ortamından mı? Aslında ben de gidebilsem oraya diye geçirdi içinden, ama bu mümkün değildi. Yıllık iznini iki ay önce kullanmıştı. Şimdi İlay'ı Kars'a giden bir doktor arkadaşının yanına katıp yollayacaktı. Ara istasyon olan Sisbağı'nda karşılayabilirmiş ablası, öyle demişti telefonda. Sisbağı'ndan sonra da bir araba bulurlardı artık.

Nilgün Hanım doğup büyüdüğü, çocukluğunun geçtiği köyü anımsamaya çalıştı. Ama hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın, sisler içinde kalmış gibiydi. Ne bir köy evi, ne yeşil bir ağaç, ne hayvanlar... Hiçbiri gelmiyordu gözlerinin önüne. Kafamın karışıklığı yüzünden olmalı, diye düşündü. İnsan çocukluğunun geçtiği yeri anımsamaz mı? Fotoğrafları olsaydı, anımsamak kolay olurdu; ama çocukluğunun geçtiği Kunduzlu'nun teknolojiden ne kadar uzak olduğunu bir kez daha anımsadı. O zamanlar elektrik bile yoktu köyde, şimdi gelmiştir diye geçirdi içinden. Onlar da televizyonun parıltılı dünyasıyla tanışmış olmalıydılar.

Kahvesini mutfakta içen Nilgün Hanım, saatine baktı. İlay'ın babası biraz

sonra gelmiş olacaktı. Kahveyi değil, çayı tercih eder diyerek çaydanlığı ocağa yerleştirip altını yaktı. Balkonda otururlardı büyük olasılıkla, masayı düzenlemek için balkona çıktı. Sarman'ı orada görünce kızdı, kedi hemen atladı masadan aşağıya. Kuşları seyretme zevki yarım kalmıştı. Bu sırada, apartmanın arkasındaki park yerine otomobilini park eden eski eşini gördü Nilgün Hanım. Umarım çok şiddetli tartışmayız, diye geçirdi içinden. Masa örtüsünü düzeltip sandalyeleri yerleştirdi. Çay tepsisini hazırlamak için mutfağa giderken İlay'ın kapısına kulak kabarttı. Ağlama sesleri gelmiyordu artık. Sakinleşmiş olmalı, diye rahat bir soluk aldı. Eğer babası İlay'ın tarafını tutacak olursa, kızı daha da inatlaşacak ve köye gitmemek için iyice ayak direyecekti.

5
GÜMÜŞ KOLYE AVCILARI

İlay yatağında uzun uzun ağladıktan sonra doğruldu. Kararını vermişti. Kapı çaldıktan ve babasının eve girdiğini duyduktan sonra, artık her şey kafasında daha da netti. Gidecekti. Bu sırada Sarman'ın kapıyı tırmaladığını duydu. Kalkıp içeriye girmesi için kapıyı açtı. İçeriye giren Sarman, İlay'ın bacaklarına sürtünüp balkona yöneldi. Anlaşılan ön balkonda yarım kalan keyfini burada sürdürecekti.

İlay duvardaki aynaya yaklaşıp yüzünü incelemeye başladı. Gözleri kıpkırmızı, saçları darmadağınık, perişan bir yüz gördü. Kendine acıdı, daha dün aynaya baktığında kendisini güzel ve şanslı bulmuş, Tayfun beni seviyor diye kendini daha çok sevmişti. Tayfun için bu hale gelmeye değer mi, diye düşündü. Sonuçta çocuk onu aldatmıştı; ciddi bir arkadaşlık istemediği gibi, yalancının, düzenbazın, kendini beğenmişin, korkağın biriydi.

Aynada yüzünü incelerken boynunda Tayfun'un armağanı olan gümüş kalbi fark etti. Bunu, onun suratına fırlattığını hayal etti. Hırsla kolyeyi çıkarttı, o kadar kötü çekiştirmişti ki zincir boynunu acıttı. Odasının açık duran balkon kapısından dışarıya fırlattı. Aşağıya düşüp düşmediği, bir ağacın dalına takılıp takılmadığı umurunda bile değildi. Aptal bir oğlan yüzünden böyle bırakamam kendimi, diyerek tarağı eline aldı, saçlarını taramaya başladı. Kendi kendine hesaplaşmak onu rahatlatmıştı.

Balkona çıkarsam temiz hava daha da iyi gelir bana, diye düşünerek odasının açıldığı küçük balkona yürüdü. Ne zaman morali bozulsa küçük balkonuna çıkar; ağaçlara, apartmanlara, arka bahçede miskince güneşlenen kedilere bakar, sıkıntılarını unuturdu. Ama bu kez öyle olmadı. Sarman balkondaydı ve ağzında yaralı bir karga tutuyordu. Hışımla kedinin

üzerine yürüdü.

"Seni aptal hayvan, yemek vermiyoruz gibi saldırıp durma şu kuşlara."

Sarman'ın bu koskocaman ganimeti bırakmaya niyeti yoktu. Zavallı kargayı tam boğazından yakalamıştı. Karganın boncuk gözlerinde dehşet vardı. İlay, kediyi korkutamayacağını anlayınca balkondaki süpürgeyle Sarman'ın poposuna bir iki kez vurmak zorunda kaldı. İlay'dan böyle bir hareket beklemeyen Sarman, tüyleri yağlanmış gibi parlayan avını, şaşkınlıkla bırakıp içeriye kaçtı. Kuş hâlâ yaşıyordu. İlay karganın yarasının ağır olup olmadığını anlamak için yaklaştı. Biraz ürküyordu, kargaların insanlara saldırdığı bir filmi anımsadı. En iyisi babamı çağırayım, dedi içinden. Tam bu sırada kuşun ayağında yeşil renkte birtakım işaretler gördü. Biraz daha yaklaşınca şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir rakam vardı kuşun bacağında. Sanki birisi dövme biçiminde yazmıştı bu rakamı: 3075. Evet, böyle yazıyordu. Koşarak ön balkonda oturan annesiyle babasının yanına gitti.

Balkonda başladıkları 'köye gitme' tartışmasını sürdüren annesi ve babası, İlay'ın çığlık çığlığa gelmesiyle ayağa fırladılar.

"Baba! Baba koş, balkonda yaralı bir karga var!"

Yaralı bir karga için İlay'ın böyle tepki göstermesine şaşıran babası kızını takip etti. Nilgün Hanım da söylenerek peşlerinden gitti.

"Bu kargalar da bir tuhaf oldu son günlerde."

İlay, karganın olduğu yere babasını sürüklerken bir yandan da anlatıyordu.

"Sarman yakalamış; ama o mu yaralamış bilmiyorum, en garibi de karganın bacağında '3075' yazıyordu."

Annesi de, babası da İlay'ın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Balkona çıkan babası boşuna aradı kargayı. Balkon boştu.

"Nerede senin yaralı karga?"

İlay da bakındı balkona, ama o da bir şey göremedi. Eğilip aşağıya baktı, düşmüş olabilir mi diye; ama arka bahçede de hiçbir şey yoktu.

"Uçmuş olmalı," dedi annesi. "Ne kadar abarttın İlay. İlk kez yaralı bir kuş görmüyorsun ya."

"Ama anne, karganın bacağında sayılar vardı."

Babası elini İlay'ın omzuna attı.

"Olabilir, araştırmacılar bazen kuşları numaralandırır, takip için yani. O zavallı karga da kim bilir nereden uçup gelmiş. Üzülme artık, uçup gittiğine göre yarası önemli değilmiş demek ki."

Nilgün Hanım balkonun bir köşesinde güneşte parlayan kolyeyi gördü.

"Bu kolye senin değil mi? Balkonda ne işi var?"

İlay bir an, sanki annesi fırlatılıp atılan bu kolye yüzünden kırık kalp hikâyesini anlayacakmış gibi korktu. *Aptallık ediyorum,* dedi içinden, *balkona düşürmüş olamaz mıyım?*

Babası hemen bir dedektif gibi kargayla kolye arasında bağlantı kurdu.

"Şimdi anlıyorum karga meselesini. Kargalar parlak, göz alıcı şeyleri sever, herhalde kolyeyi almaya geldiğinde Sarman'ın gazabına uğradı."

İlay, *bilsem seve seve armağan ederdim o yalancının kolyesini,* diye düşündü. Eğilip aldı kolyeyi, masanın üzerine koydu.

"Çay demlenmiştir, biz yine balkona çıkalım Semih," dedi annesi.

Bu, şu demekti: Tartışmamıza kaldığımız yerden devam edelim. Annesi ve babası odadan çıktıklarında kafasında bir yığın soru işaretiyle kalakaldı İlay. Son zamanlarda kargalarda gördüğü tuhaflıklar, numara verilmiş kuşlar, bir gözü olmayan, tavuğa benzeyen kargalar...

Belki kuştan bir iz kalmıştır, diye yine çıktı balkona. Artık kullanmadıkları eski bir sandık koymuştu annesi oraya, sandığı çekip arkasına baktı, yok. Kapağını kaldırıp içine baktı. Saçmalıyorum, diye mırıldandı; karga, sandığı açıp içine girecek değildi ya... Kargaların maymunlardan bile akıllı olduğunu duymuştu televizyondaki bir belgeselde; ama bu kapağı kaldıracak kadar güçlü olamazlardı herhalde. Bir tek tüy bile bulamadı İlay.

O '3075' gerçekten ne anlama geliyordu? *Gelecekten gelmiş olmasın!* 3075 yılından gelen bir karga! Aklına gelen bu düşüncenin saçmalığına kendi de güldü. "Buna kargalar bile güler," diye mırıldandı sonra suçlu suçlu oturan Sarman'a şakayla kızdı.

"İnsan gelecekten gelmiş bir kargayı yer mi hiç?"

Ön balkondan annesinin ve babasının sesleri ona kadar ulaşıyordu. Babasının çayını gürültüyle karıştırdığını duydu. Annesi nefret ederdi çayın

böyle şangırtılı karıştırılmasından. Babası da sanki bilerek, onu sinirlendirmek ister gibi, her seferinde çayını öyle karıştırırdı.

Onların tartışması her zaman huzursuz ederdi İlay'ı. Annesi ve babası evliyken bu tartışmalar hemen hemen her gün olurdu. İlk zamanlar araya girip onları yumuşatacağını zanneden İlay, bir süre sonra bunun hiç de etkili olmadığını görmüştü. Daha sonra "Ne haliniz varsa görün!" diyerek odasına kapanmaya, tartışmaları duymamak için müzik çalarını kulağına geçirip bu seslerden kaçmaya çalışmıştı.

Sonunda annesi de, babası da ayrılmanın doğru bir yol olduğuna karar vermişlerdi. Bunu İlay'a söylediklerinde belli etmese de bir korku çökmüştü içine. Babası İlay'a güven veriyordu, annesiyle ise daha çok bir çekişme içindeydi. Annesine hak verdiği zamanlarda bile doğru değilmiş gibi davranır, inatla annesinin yanlış düşündüğünü kanıtlamaya çalışırdı. Yine de annesiydi tabii, seviyordu, kendisi için yaptıklarının değerini biliyordu, ama babasına karşı daha hoşgörülü, onaylayıcı oluyordu. O zamanlar babasının başka bir eve taşınacak, belki de yeniden evlenecek olmasından tedirginlik duymuştu. Babasının yanında başka bir kadın görmeye dayanamayacağını düşünürdü. Zamanla bunu da olasılıkların içine dahil etti. Neyse ki ayrıldıktan sonra babası on beş günde bir onu görmeye gelmiş, birlikte dolaşıp pek çok şeyi paylaşmışlardı. Semih Bey, sık sık telefon ederek İlay'la olan bağını hiç kopartmamıştı. Babasını sürekli iş gezilerine giden ve iki haftada bir kendisini görmeye gelen biri gibi düşünüyordu artık.

Balkonda annesinin ve babasının tartışmalarını daha fazla duymamak için odasına girdi. Masanın üzerine bıraktığı kolyeyi aldı. Bu kez kesinlikle kurtulacaktı kötü olayları anımsatan bu kolyeden. Madem kargalar seviyorlardı parlak şeyleri, alıp götürsünlerdi yuvalarına. Kendisini mutsuz eden bu gümüş kalp, belki onlara mutluluk getirirdi. En yakındaki çınar ağacına nişan aldı ve bütün gücüyle fırlattı. Başarmıştı, kolye dallara takılıp kalmış, aşağıya düşmemişti. Açıkgöz bir karga yuvasına mutlu dönecek, dedi kendi kendine. Hafiflemişti, artık annesinin babasının yanına gidip aldığı kararı açıklayabilir, tartışmalarına son verebilirdi.

6
TARTIŞMA SONA ERİYOR

Tartışmanın en kızgın bölümünde İlay'ın balkona gelmesi, isabetli oldu. Annesi de, babası da susmak zorunda kaldı.

Semih Bey, kızının kendisine yakın oturması için sandalyesini çekip yer açtı. Sonra da eski eşine dönüp yarı şaka yarı ciddi "Böylesine güzel bir kıza kıyıp da o köye nasıl yollarsın Nilgün," dedi.

"Nedenlerini anlattım sana Semih. Neden anlamıyorsun?"

Hemen ellerini kaldırıp araya girdi İlay.

"Artık tartışmayın. Buna gerek yok. Ben kararımı verdim."

Annesi ve babası şaşkınlıkla kızlarına baktılar. Onun bir karara varabileceğini hiç düşünmemişlerdi.

"O, herkesin unuttuğu köye, tuhaf teyzemin yanına gideceğim."

Babası da, annesi de ağızları açık, İlay'a bakıyorlardı. Bu beklenmedik bir şeydi. İkisi birden sordu.

"Neden?"

İlay sandalyesini geriye çekip arkasına yaslandı, genç bir kadını taklit eder gibiydi.

"Kafamı dinlemek istiyorum... Anneme katılıyorum baba, benim için iki ay buradan uzaklaşmak gerçekten iyi olacak."

İlay'ın Tayfun yüzünden mahalleden ve arkadaş çevresinden uzaklaşmak istediğini bilmeyen Nilgün Hanım'ın kafası karıştı. Daha birkaç saat önce odasında bağıra çağıra ağlayan İlay değil miydi? Neden bir anda uysallaşmış, Kunduzlu'ya gitmeye karar vermişti? Gerçekten kızı olgunlaşıyor muydu, yoksa başka bir çılgınlık mı yapacaktı? Ya yolda herhangi bir istasyonda inip kaçmayı düşünürse, ama bu kadar çılgın olamaz diye düşündü. Ama ya yaparsa? Böyle bir sonucu aklına getirmek

bile Nilgün Hanım'ı çok korkutmuştu. Hiçbir şey esirgemeden bakıp büyüttüğü biricik kızını inadı yüzünden kaybetme korkusuna kapıldı. Bu kaygılarla, anlayışlı bir ses tonuyla İlay'a döndü.

"Bak, eğer gerçekten istemiyorsan gitmeyebilirsin. Bu konuda seni çok fazla zorladığımı düşünmeye başladım. Tabii ki senin ne düşündüğün de çok önemli."

Babası da destekledi annesini.

"Anneni dinle, belki de uyum sorunu yaşayacaksın orada, aradığın rahatlığı, konforu bulamayacaksın. Belki de pişman olacaksın."

İnatla başını dikti İlay.

"Pişman olacağımı hiç sanmıyorum. Kararım kesin. Bundan sonrası size kalmış."

İlay böyle söyleyip kendinden emin bir biçimde sandalyesinden kalktı, annesine baktı.

"Çanta hazırlığına başlasam iyi olacak. Bu arada hiç merak etme anne, trenden inip kaçmam."

İlay seri adımlarla odasına yöneldiğinde Nilgün Hanım ikinci bir şaşkınlık yaşıyordu. Kızı nasıl olmuştu da aklından geçenleri okumuştu? Acaba teyzesine mi çekmişti? Ablası da zaman zaman aklından geçenleri okur ve o daha sormadan yanıt verirdi. Daha Kars'a gidecek olan doktor arkadaşının bir haftası vardı. Bu süre içinde acaba İlay kararından vazgeçer miydi?

Semih Bey de gitmek üzere ayağa kalktı. "Sanırım artık bana ihtiyacın yok. İlay kararını vermiş."

"Evet, umarım vazgeçmez. Benim anlayamadığım, sabah bu yolculuğa isyan eden çocuk, neden şimdi gitmeye gönüllü, gerçekten anlamıyorum."

Semih Bey başını salladı. "Yaşı gereği herhalde, sabah doğru dediğine akşam yanlış diyebilir. Sen doktorsun, benden daha iyi bilirsin."

"Yine tartışmayalım, doktorum ama psikiyatr değilim, kardiyolog olduğumu ne çabuk unuttun?"

Semih Bey bir şakayla durumu düzeltmek istedi. "Canım kalpten anlayan, ruhtan da anlar..."

Sonra kendi yaptığı espriye gülerek kapıya yöneldi.

7
CEP TELEFONU ALDIRMAK İÇİN KAÇIRILMAZ FIRSAT

Nilgün Hanım, istasyona gidip tren biletini aldığı gün İlay'a çantasını hazırlamasını, iki gün sonra yola çıkacağını söyledi. Ayrıca istediği bir şey varsa satın alabileceğini de ekledi.

Teyzesinin yanına gitmeye razı olduğu günden bu yana annesi İlay'a karşı daha anlayışlı ve yumuşak davranıyordu. İlay hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını söyledi.

"Zaten orada yokluğun ne olduğunu, az şeyle yetinip bununla da mutlu olunacağını öğrenmeye gitmiyor muyum anne?"

Nilgün Hanım, İlay'ın sesindeki alaylı ifadeyi duymazlıktan geldi.

"Evet, biraz öyle, tabii senin farklı bir bölgeyi tanımanı, teyzeni de görmeni istiyorum."

"Teyzem gerçekten kaçık biri mi anne?"

"O nasıl söz öyle!"

"Babam öyle diyor."

"Babana bakma sen, ona göre kendisi gibi düşünmeyen herkes kaçık."

"Neyse yakında kendi gözlerimle görüp anlarım zaten."

"İlginç bir insan olduğunu söyleyebilirim, eskiden kargalarla konuşmaya çalışırdı."

"Anne! Bu gerçekten normal değil!"

"Canım çocuktuk ikimiz de... Şimdi öyle olduğunu sanmıyorum. Hem ne var bunda? Geçen gün bir kitapta kargaların sınırlı da olsa konuşmayı öğrendiklerini okumuştum. Çok zeki hayvanlarmış."

"Ama karga ve tilki masalında hiç de öyle anlatılmıyor anne. Aptallık edip ağzındaki peyniri tilkiye kaptırdığını herkes biliyor."

"Kime o kadar iltifat edilse aptallaşır kızım."

İkisi de güldüler buna. İlay, çantasını hazırlamak için odasına çekildi. Neler koymalıydı valizine acaba? Önce giysilerden başladı. Temmuz ağustos aylarını geçirecekti orada; ama iklimin biraz sert olduğunu, akşamları hırkaya ihtiyacı olacağını düşünerek, iki hırka yerleştirdi, üç de pantolon. Etek almayacaktı. Üç tişört ve iki bluz, çoraplar...

Sıra kitaplara gelmişti. Tatil başladığında okumak için aldığı üç kalın romanı da yerleştirdi çantasına. Köyde konuşacak hiç kimseyi bulamayacağını düşünüyordu. Beceriksiz olduğum için bana iş de yaptırmak istemezler, diye geçirdi içinden. İnternet kafe bulamayacağına göre ya televizyon izler ya da kitap okurdu. Bu arada Tayfun'u da unutması kolaylaşırdı.

İlay valizini hazırlarken annesinin gelip kapıda durduğunu fark etmemişti. Annesi birden konuşunca irkildi. "Ay anne, nasıl korktum!"

"Affedersin canım, beni gördün sandım. Biliyor musun, teyzen telefon ettiğinde tuhaf bir şey sordu bana. Hâlâ düşünüyorum da bir anlam veremiyorum."

"Ne dedi?"

"Senin İngilizce bilip bilmediğini sordu."

Bu gerçekten de garipti. İngilizce, unutulmuş bir köyde ne işe yarardı?

"Öylesine sormuş olamaz mı? Hem sen bunu neden bilmek istediğini sormadın mı?"

"Hayır, çünkü uzun zamandır sesini duymadığım için aradığında çok heyecanlandım. Şimdi konuştuklarımızı düşünürken bu kafama takıldı."

İlay biraz eğlenmek istedi.

"Belki de teyzem İngilizce öğrenmek istiyordur. Ona işine yarayacak bir iki cümle öğretirim. Fadime'nin ineği benim ineğimden daha çok süt veriyor, gibi."

Annesi, kızının böyle alaycı bir hale bürünmesinden rahatsız oldu.

"Köylüleri küçümsüyor olmana üzülüyorum."

"Hayır anne, beni yine yanlış anladın, ben onları küçümsemiyorum. Yalnızca çok sınırlı bir dünyaları var. Tarla, inek ve tarhana çorbası..."

Annesi kızının bu tavırlarından bıkmış bir edayla başını iki yana salladı.

"Kim bilir, belki de hiçbir şey senin kafandaki gibi değildir."

“Anne, hiç köyde yaşamamış olabilirim ama filmlerden ve dizilerden yeteri kadar öğrendim. Umutsuz aşklar, kavuşamayan gençler, hayvanlar, tarla işleri, kilimler, ha bir de ayran...”

Annesi onu dinlemiyordu artık, İlay’ın yerleştirdiği valizi karıştırıyordu.

“Yanına kitap alman iyi olmuş. İstersen İngilizce sözlüğünü de al, hatta birkaç tane de İngilizce öykü kitabı ekleyebilirsin.”

Galiba annem, benim ne kadar iyi İngilizce bildiğimi teyzeme kanıtlamak istiyor, diye düşündü İlay. Annesini kırmadı ve cep sözlüğünü değil, daha kalın olan sözlüğü seçti. Sözlüğü valizin en altına yerleştirirken takılmadan duramadı.

“*Ana Britannica*’ları da koysam ne iyi olur, ama sığmaz ki.”

Annesi kaşlarını çattı.

“Son zamanlarda sen benimle iyice dalga geçmeye başladın. Eğer teyzen bir şey sormuşsa bununla ilgili bir niyeti var demektir. O, boş konuşan bir kadın değil.”

“Eee, telefon edip sor o zaman anne. İngilizce niçin gerekecekmiş orada, ben de merak ettim.”

“Edemem ki, köyde telefon yok.”

“O nasıl aradı peki?”

“Kasabaya geldiğinde aramıştır, belki de Sisbağı İstasyonu’ndan...”

Birden kafasında bir ampul yandı İlay’ın. Öyle ya tam zamanıydı bu durumu kullanmanın. En tatlı en sıcak sesini bulup sordu.

“Sana telefon etmem gerektiğinde ne yapacağım anne?”

“Bana niçin telefon edeceksin kızım? İstasyona kadar doktor arkadaşımla gideceksin, teyzen de seni orada karşılayacak. Teyzen seni aldıktan sonra Sevinç Hanım arar beni cep telefonundan.”

“Diyelim ki dönmek istedim, diyelim ki hastalandım...”

Annesini en hassas noktasından yakalamıştı. Kadıncağızın yüzünde kaygının resmi ortaya çıktığı an, İlay kendi çözümünü önerdi hemen. “Bir cep telefonuna gerçekten ihtiyacım var anne.”

Bu çözüm Nilgün Hanım’ı rahatlattı. İlay’ın içinden ise sevinç çığlıkları atmak geliyordu. Sonunda bu köy hikâyesi işime yaradı, belki de tek kazancım bu olacak, ama önemli bir kazanç, dedi içinden.

Nilgün Hanım, cep telefonunu almaya akşamüzeri gidebileceklerini söyleyip odadan çıktı. Annesi çıkınca, sevinçten zıplayıp havaya yumruklar attı İlay. Artık arkadaşlarından uzaklaşmış sayılmazdı. Onlara telefon edebilir, mesaj yollayabilirdi. Böylece köyde geçireceği iki ay çabucak biterdi. İçindeki coşkuyu arka bahçeyle paylaşmak için balkona çıktı. Çınarlara, akasyalara, karşı balkonlardaki çamaşırlara, ağaçlardaki kuşlara "Artık bir cep telefonum var!" diye gözleriyle müjdeledi. Çınar ağacı, İlay'ın sevincini paylaşıyormuşçasına yapraklarını hafif hafif hışırdattı. Geçen hafta ağaca fırlattığı gümüş kolyeyi anımsadı İlay. Dikkatle baktı ağacın dallarına. Kolye yoktu! Demek kargalardan biri, bu ganimeti alıp götürmüştü. Kolyeden ve Tayfun'dan sonsuza dek kurtuldum, dedi kendi kendine.

8
YOLCULUK BAŞLIYOR

İlay istasyonda, bineceği trenin perona gelmesini beklerken annesinin arkadaşı Sevinç Hanım ve oğlu Fuat'la tanıştı. Anneler keşke daha önce tanıştırsaydık çocukları diye ah vah ederken, iki çocuk onların bu haline içten içe gülüyordu. Sanıyorlardı ki kendileri arkadaş olunca çocuklar da hemen kaynaşacak, sıkı dost olacak.

Fuat pek konuşkan değildi. Geçen yıl Anadolu Lisesi sınavını kazanmış, bu yıl da hazırlık sınıfını başarıyla bitirmişti. Annesi oğlunun "şakır şakır İngilizce konuşması" ile övünüyordu. İlay, Türkçede bu kadar suskunsa İngilizcede nasıl şakıyacak, diye içinden Fuat'la alay etti. Neyse ki İlay'ın yüzüne bakanlar bunları düşündüğünü anlayamazdı. İyi eğitim almış, uslu bir kız gibi bakıyordu çevresine.

İki kadın, sözü dönüp dolaştırıp İlay'ın babasına getirince Nilgün Hanım, çocukları yanlarından uzaklaştırmak istedi. "Biraz dolaşsanıza çocuklar, daha trenin gelmesine yarım saat var."

Fuat'ın annesi de aynı görüşteydi, hatta bu gezintiye biraz macera havası katmak istedi. "Çevrede keşfedilecek neler var, neler..."

Çocuklar ister istemez uzaklaştılar onlardan. İlay, annesinin babasını çekiştireceğini biliyordu. Boşanmalarına karşın hâlâ onun hakkında ileri geri konuşmasına anlam veremiyordu. Dokunuyordu bu sözler ona, içinden babasını savunmak geliyordu, ama annesini de gücendirmek istemiyordu.

"Sizinkiler de mi boşandı Fuat?"

İlay'ın bunu böyle pat diye sorması şaşırtmıştı oğlanı. Derken toparladı kendini, kızlarla yalnız kalıp konuşmaktan utanıyor gibiydi. Sesi de arada bir çatallaşıp kalınlaşıyor, bazen de inceliyordu. Annesi bunun nedenlerini anlatmıştı İlay'a. İlay, hem kızlar hem oğlanlar hakkında çok şey bilmenin

rahatlığı içinde, bu sese önem vermedi. Fuat ise sesinin böyle çıkması bir suçmuş gibi iyice kızarmıştı; ama espri yapmaktan da geri kalmadı.

"Boşanmadılar, ama boşanmış gibiler."

Şaşırma sırası kızdaydı. "O da ne demek? Yani resmen boşanmadılar da ayrı mı yaşıyorlar?"

Fuat konuşmayı sürdürdükçe rahatlıyordu, üstelik İlay'ı şaşırttığı için bir üstünlük yakalamış gibiydi.

"Babam sürekli iş yerinde sayılır. Kars'a uzak, yabancılarla ortak bir şirkette çalışıyor. İki üç ayda bir geliyor, birkaç gün kalıp tekrar işe dönüyor."

"Ne iş yapıyor?"

Fuat bunu gurur duyarak açıkladı.

"Babam genetik mühendisi, ben de onun yolunda gitmek istiyorum, ama Fen Lisesi için puanım yetmedi. Yine de üniversite sınavlarında ilk tercihim genetik olacak."

İlay'ın ağzı açık kalmıştı. "Yoksa baban şu koyun kopyalayanlardan mı?"

Fuat iri bir kahkaha attı. "Çok komiksin İlay. Her genetik mühendisi koyun mu kopyalıyor sanki!"

İlay küçük düşmüş gibi duyumsadı kendini. Bu, suratı hemen kızaran oğlanın kendine baskın gelmesi öfkelendirmişti onu. Açıklayıp durumu kurtarmaya çalıştı.

"Başka ne düşünebilirim? İnsan evine üç ayda bir uğruyorsa mutlaka buna benzer bir laboratuvarda çalışıyordur diye düşündüm."

Fuat ciddileşti, sesini alçalttı. Sanki bir sırrı paylaşıyor gibiydi.

"Babam işinden hiç söz etmez; ama bir laboratuvarda deneyler yaptıklarını tahmin ediyorum ben. Fakat bunun koyun olduğunu sanmıyorum."

"Sakın insan kopyalıyor olmasınlar."

"Sanmam, dünyada pek çok ülke buna izin vermiyor, Türkiye'de de yasaktır bence."

"Ya gizli çalışıyorlarsa, yabancı bir firma demiştin, neden yabancılar gelip burada genetik çalışmalar yapsınlar?"

Peronun sonuna kadar gelmişlerdi. İstasyon çeşmesinin yanında yabani

keçiboynuzu ağaçları vardı. Bozuk musluktan akan suyun oluşturduğu gölcükte serçeler yıkanıyor, cıvıldaşıyordu. Bir süre bu güzelim görüntüyü ses çıkarmadan izlediler. Sonra İlay yine konuya döndü.

"Ben eskiden bir canlı kopyalanınca, kimden kopyalandıysa hemen onun büyüklüğüne ulaşır sanırdım. Fotokopi gibi yani... Meğer normal bir canlının büyüme süresi kadar zaman alıyormuş onun büyümesi."

Fuat başıyla onayladı. İlay sürdürdü konuşmasını. "O zaman ne anlamı var kopyalamanın? Ben kopyamla yaşıt olmak isterdim."

"Neden?"

"Birimiz evde kalırdı, birimiz okula giderdi. Birimiz sinemaya, birimiz alışverişe..."

Fuat güldü. "Senin dediğin gibi olmuyormuş işte. Kopyalar da kendi yaşamlarını diğerinden bağımsız sürdürüyor."

"Boş ver o zaman, kopya bebek büyüyünceye kadar ben yaşlanırım zaten," diyerek kahkahayı bastı kız.

Çocuklar neşeli sohbeti sürdürürken perona girmek üzere olan trenin düdüğünü duydular. Hızlı adımlarla annelerine doğru ilerlediler. Kars'a gidecek tren bu olmalıydı. İki kadın, emin olmak için yorgun yüzlü bir kondüktörü durdurup sordular. Adam başını sallayarak, ağzını açmadan doğru tren olduğunu belirtti.

Vedalaşma vakti gelmişti. Annesi, İlay'a son zamanlarda sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. "Seni çok özleyeceğim!"

İlay içinden, "Madem özleyeceksin niçin yolluyorsun?" dediyse de, o da veda törenini bozmak istemedi. "Ben de seni çok özleyeceğim anne."

"Bir şey olursa telefon et. Sevinç teyzenin de telefonunu kaydet. Onlar Kars'tan sana daha çabuk ulaşırlar."

"Merak etme anne, bir şey olmaz."

Trenin basamaklarına adım atarken annesine dönüp baktı. Annesinin yüzünde hem kaygı hem gülümseme vardı. Sanki verdiği yolculuk kararından bir pişmanlık duyuyor gibiydi. İlay annesini aslında çok sevdiğini, annesinin de kendisini çok sevdiğini düşündü. Basamaklardan inip bir daha sarıldı ona.

"Seni üzdüm değil mi?"

“Üzmedin tatlım, merak etme. Hadi Sevinç teyzenlerin yanına git, ablama çok çok selam söyle, benim için de sarıl ona.”

“Tamam anne.”

Tren hareket ettiğinde İlay, annesi görünmez oluncaya kadar pencereden sarkarak el salladı. Kolu yorulmuştu, sıkıntıyla oturdu yerine.

Kompartımanda altı kişiydiler. Kendilerinden başka uzun boylu, kırmızı yanaklı, yabancı olduğu her halinden belli kırk yaşlarında bir adam ve torunuyla yolculuk eden yaşlı bir kadın vardı. Sevinç Hanım, yaşlı kadınla sohbete başlamıştı bile. Oğlu ve gelini yurt dışına gideceği için torununa bir yıl o bakacakmış. Bundan hiç şikâyetçi görünmüyordu. Küçük kız da beş yaşlarında, tatlı bir çocuktu. Peltek peltek konuşuyor, çevreye gülücükler dağıtıyordu.

Uzun boylu, sarışın adam kimseye bakmıyor, trenin penceresinden dışarıyı izliyordu. İlay, adama fark ettirmeden onu göz hapsine aldı. Hangi ülkeden acaba diye düşünüyor, tahmin etmeye çalışıyordu. Ya Amerikalı ya da Alman, diye geçirdi içinden. Konuşsa anlardı, ama adam kimseyle konuşmak istemediğini davranışlarıyla belli ediyordu. İlay kompartımana ilk girdiğinde başıyla adamı da selamlamış, o da başını sallayarak almıştı selamı, tek sözcük çıkmamıştı ağzından. Büyük bir valizi ve siyah deri bir el çantası vardı. Acaba İngilizce nereli olduğunu sorsa Fuat güler miydi? Belki de Fuat konuşsa daha iyi olurdu. Ne de olsa bir yıl İngilizce hazırlık okumuştu. Hem annesi, “Şakır şakır İngilizce konuşuyor,” dememiş miydi?

Yanında oturan Fuat’ın kulağına eğilip önerisini söyledi. Çocuğun yüzüne yine kan hücum etti. Annesi de durumu anlamış, kaş göz işareti yaparak oğlunun bu yabancıyla konuşmasını istiyordu. Ne zaman bir yabancıyla karşılaşsalar aynı şeyleri söylerdi zaten.

“Hadi biraz pratik yap oğlum, bak bu fırsatı bir daha bulamazsın.”

Oysa insan yolda ya da markette karşılaştığı bir yabancıyla ne kadar konuşabilirdi ki? Çok çok selam verilir, hangi ülkeden geldiği sorulurdu.

Annesinin ve İlay’ın baskısına karşı koyamayan Fuat, pencere tarafında oturan yabancıya sormak zorunda kaldı.

“Hello mister! Where are you come from?”

Adam bu soru üzerine Fuat’a baktı. Buz gibi bir ifade vardı yüzünde,

neden rahatsız ediyorsun beni, der gibiydi. İlay içinden iyi ki ben sormamışım, rezil olurdum diye düşündü, ama Fuat'ı da bu duruma ittiği için suçluluk duydu.

Bir robot ruhsuzluğu ile konuştu adam. "Finland."

Bütün diyalog bu kadar sürdü. Adam yeniden pencereden dışarıya bakmaya başladı. Fuat da ikinci bir soru sorma cesaretini yitirmişti, annesine ve İlay'a böyle bir şeye yönlendirdikleri için öfkeyle baktı ve elindeki İngilizce romanı okumayı sürdürdü. İlay, onun şu anda kitabı okumadığını, içten içe az önceki duruma kafa yorduğunu tahmin edebiliyordu. Yaşlı kadın, Finlandiya sözünü duyunca atıldı.

"Mister mister, benim oğlumla gelinim de Finlandiya'ya gitti. Siz hangi şehirden geliyorsunuz?"

Adam duymamış gibi yaptı. Türkçe bilmese bile "mister" sözünün ona hitaben söylenmiş olduğunu anlamış olmalıydı.

Yaşlı kadın bu kez Fuat'a döndü. "Anlamıyor galiba, sen İngilizce sorar mısın oğlum, hangi şehirdenmiş acaba?"

Fuat'ın bu soğuk yabancıyla konuşmak istemediği ortadaydı; ama yaşlı kadının ricasını nasıl geri çevireceğini de bilemiyordu. "Teyze, galiba rahatsız edilmek istemiyor."

Bu arada küçük kız da bir tekerleme tutturmuştu.

"Finlandiya Finlandiya

Annem orada

Babam orada

Finlandiya..."

Adam delilerin arasına mı düştüm, der gibi bir şaşkınlıkla ve İlay'ı kızdıran bir küçümsemeyle baktı yaşlı kadınla küçük çocuğa. Sonra da bozuk bir Türkçeyle yanıt verdi.

"Ben Türkçe az biliyor madam, ben uyumak..."

Finlandiyalı adam gözlerini kapatıp başını çevirdi. Böylece bütün kapılarını kapamış oldu.

9
CASUS MU, BİLİM ADAMI MI?

Yolculuk başlayalı sekiz saat geçmişti. Yaşlı kadın, torunu Zeynep, Sevinç Hanım, İlay ve Fuat yol için hazırladıkları sandviçleri yemişler, sürekli pencereden dışarıya bakan yabancı adama da ikram etmişlerdi; ama adam geri çevirmişti bu yiyecekleri. Kompartıman arkadaşlarına hiç de dostça davranmayan uzun boylu yabancı, birkaç kez dışarıya çıkmış, bir seferinde de çok uzun kalmıştı. İlay, onun tren lokantasında bir şeyler yemiş olabileceğini düşündü. Adamın cep telefonu da iki kez çalmış, hiçbirinde onların yanında konuşmayıp kompartımandan çıkmıştı. İlay, keşke Fuat İngilizce bildiğini belli etmeseydi, o zaman yanımızda konuşurdu, biz de ne dediğini, niçin Kars'a gittiğini anlamış olurduk, diye düşündü.

Trenin yalpalayarak gidişi ve çıkardığı tek düze ses, kompartımandakileri uykuya davet ettiği an, yabancının telefonu yine çaldı. Uzun bacaklarıyla kapıya koştu adam. O dışarıya çıkınca içerdekiler de düşüncelerini birbirlerine rahatlıkla aktardılar. Yabancı, Türkçe bilmediğini söylemişti, ama onların konuşmalarını anlayabilecek kadar biliyor olmalıydı. İlay kapıyı kontrol edip düşüncesini fısıldayarak ortaya attı.

"Bence bu adam casus."

"Yok canım," dedi Sevinç Hanım. "Bana arkeolog gibi geldi, kazı yerlerinden birine gidiyor olabilir, belki de turisttir."

Fuat da İlay'ın yanında yer aldı.

"Turist olsa bizimle konuşmaya çalışır, ülkemiz hakkında fikir edinmek isterdi anne. Sanki bu adam bir şeyler gizliyor, bence de casus."

"Nereye gidiyor acaba?" dedi İlay. "Bir daha dışarı çıktığında takip edelim Fuat."

"İkimiz birden mi? Çok dikkat çeker."

Bu çocuk çok korkak, diye geçirdi içinden İlay.

"Tamam, ben yalnız başıma takip ederim," dedi İlay küskünce.

Sevinç Hanım gülümsedi.

"Anlaşılan canınız dedektifçilik oynamak istiyor."

Adam kompartımana girince hepsi susmak zorunda kaldı. Yalnızca küçük kızın tekerlemesine kimse engel olamadı.

"Casus casus!

Uzun amca casus!"

Yaşlı kadın küçük kızın kolunu hafifçe çimdikleyip susturmaya çalıştıysa da kız susmuyor, aynı sözleri yineleyip duruyordu. Yaşlı kadın sonunda 'portakalı soydum' tekerlemesine başlamayı akıl etti de, küçük kız da uydurduğu casus tekerlemesini unutup anneannesine katıldı.

İlay ve Fuat gülmelerine engel olamadılar ve ikisi birden rahatça gülebilmek için koridora fırladılar. Dışarıda küçük kızın tekerlemesini tekrar tekrar söyleyip dakikalarca güldüler. Koridordaki birkaç kişi, önce neden gülüyor bunlar diye bakmışlar, bir şey anlayamayınca da başlarını çevirip üzerinde fazla durmamışlardı.

Sonunda Fuat toparladı kendini.

"Sen gerçekten inanıyor musun, o adamın casus olduğuna?"

İlay da ciddileşti.

"Filmlerdeki casuslara tip olarak benziyor, ama belki de sıradan bir turisttir. Kim bilir, belki de babanın çalıştığı firmaya gidiyordur."

Fuat'ın yüzü karıştı.

"Olabilir, belki bu adam da babam gibi genetik mühendisidir."

İlay ortamı biraz ısıtmak istedi, yarı alaylı takıldı.

"Belki de baban casuslarla çalışıyordur."

Fuat kızardı, şaka olarak söylendiğini anladığı halde babasına toz kondurmak istemedi.

"Babamı tanısan böyle konuşmazdın. Babam yasadışı işler yapacak biri değil."

"Şaka yapıyorum canım, hemen de ciddiye aldın," dedi İlay. İçinden de bu oğlanlar da amma gururlu oluyorlar, diye geçirdi.

Koridorun penceresine yaslanıp yüzlerini rüzgâra verdiler. Çıplak tepeler

arasından geçiyordu tren. Küçük vadilerde pek ağaç yoktu. Arada bir koyun sürüleri görünüyordu. Çobanlar geçen trene, pencerelerdeki insanlara bir an merakla bakıyorlar, sonra raylara yaklaşmamaları için koyunları çeviriyorlardı. Çoban köpekleri uzaktan pencerelere havlıyor, sonu bir türlü gelmeyen bu gürültülü araçla yarışmak ister gibi biraz koşuyor, yarışı kaybedeceklerini anlayınca da vazgeçiyorlardı.

İki çocuk bir süre bu görüntülere baktılar. İkisi de susuyordu. Uzun süren suskunluk Fuat'ı rahatsız etmişti. Acaba İlay kırılmış mıydı kendisine? Babası için kötü düşünülmesine dayanamazdı ama. Kendisini bilime adamış bir insan için 'casus' suçlaması haksızlık değil miydi yani? Yine de kendilerine emanet edilen bu kıza iyi davranmak gerektiğine karar verdi. Konuşmayı başlatmak için aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Köyde ne kadar kalacaksın?"

İlay dalgındı. Fuat'ın sorusunu duymamış gibiydi. Belki de pencereden gelen rüzgâr ve trenin gürültüsü duymasına engel olmuştu; ama Fuat bu suskunluğu kızın gücenmesine yormuştu.

"Seni kırdıysam özür dilerim."

İlay işte bu özrü kaçırmamıştı. Rüzgâra verdiği yüzünü Fuat'a çevirdi. Saçları rüzgârdan dolaşmış, gözleri yine bu esintiden nemlenmişti.

"Çok naziksin Fuat, ama kırılmadım, merak etme," diyerek yine başını pencereden çıkardı. Fuat onu uyarmak zorunda kaldı.

"Bu rüzgâr insanı çarpar, başın ağrır sonra."

Bu uyarıyı dikkate almadı İlay. Başka bir şeyle ilgileniyordu.

"Şu kargalara bak, sanki treni izliyorlar."

"Ben de fark ettim, ama neden treni izlesinler ki?" dedi Fuat. Sonra da İlay'ı güldürüp neşeli dostluk ortamını yeniden yaratmak istedi. "Belki de kaybolmamak için izliyorlardır."

İlay bu sözü espri olarak değil, ciddi olarak algıladı.

"Öyle olsaydı treni değil, tren yolunu da izleyebilirlerdi."

Fuat esprisi güme gittiği için iç geçirdi, kızların ne zaman neye gülecekleri konusunda henüz fikrim yok, diye düşündü. Bu sırada yanlarından geçen kondüktörü fark eden İlay, merak ettiği şeyi sormadan edemedi. O, sorusunu yöneltirken, Fuat bunu saçma bulduğu için utançtan

başını öne eğdi.

"Affedersiniz, şu kargalar treni mi takip ediyor acaba? Her zaman böyle mi yaparlar?"

Kondüktör, Fuat'ın beklediği tepkiyi vermedi. Açıkladı durumu, önce övgüyle başladı söze, sanki yıllardır beklediği soru yöneltilmiş bir öğretmen gibiydi.

"Aferin sana, çok dikkatlisin. Pek az kişi fark eder bunu, kargaların öylesine uçtuklarını sanırlar. Oysa bir bildikleri var, boşuna kanat çırpmaz onlar. Şimdi, tren hızla giderken bazı kuşlara çarpar, kargalar da bunu bilir. İşte bu yüzden, yani trenin çaptığı kuşları yemek için bizimle birlikte yolculuk ederler."

Kondüktör, İlay'ı dikkatinden dolayı bir kez daha kutlayarak uzaklaştı yanlarından. Fuat konuyu değiştirmek istedi.

"Pencerenin önünde bu kadar durursan başın gerçekten ağrıyacak. Bana kaç kez oldu."

İlay fazla nazlanmadı. Pencereden uzaklaştı. Bu utangaç çocuğun kendisi için kaygılanması hoşuna gitmişti. Bu sırada uzun boylu sarışın adam kompartımandan çıktı. Çocuklara dikkat etmedi. İlay, Fuat'ın kulağına fısıldadı.

"Ben izlemek istiyorum, belki de telefon konuşması yapacaktır."

"Sen burada bekle, ben giderim arkasından, hem İngilizcem seninkinden iyi, unutma bu yıl hazırlık okudum," diyerek adamın peşinden yürüdü.

İlay, kendini beğenmiş, dedi içinden ve camdan dışarıya bakmaya devam etti. Sürüler halinde uçuyordu kargalar. Hepsi de kapkara ve iriydi. Bizim oradakilerden daha da büyük bunlar, neredeyse tavuk gibiler, diye mırıldandı. Sonra 3075 numaralı kargayı anımsadı. Gerçekten de neden numara vermiş olabilirlerdi o kuşa? Belki de treni izleyen kargaların içindedir, belki yine çıkar karşıma diye düşündü.

10
"BLUE CROW"

Fuat, vagonun sonuna kadar izledi adamı. Fark edilmemek için hiç oralı değilmiş gibi davranıyor, arada bir durup pencereden dışarı bakıyordu. Adam, iki vagonun bağlantı noktası olan sahanlıkta durdu. Telefonunu çıkardı. Bu gürültüde onun nasıl konuşabileceğini merak ediyordu Fuat. Ne dediğini anlayabilmek için biraz daha yaklaştı. Neyse ki adam sırtını dönmüştü. Fuat da adama sırtını dönüp pencereden dışarıdaki manzarayı izliyormuş gibi yaptı. Bütün gücünü kulaklarına verip bir iki sözcük duymaya çalıştı. Adamın dediklerinden yalnızca iki sözcük gelebildi kulağına: *'blue crow'* yani mavi karga... Bir çeşit şifre olmalı, diye düşündü çocuk, belki de gizli çalışmalar yapan bir grubun adıydı. Türkiye aleyhine çalışan mavi karga ekibi... Biraz daha kulak kabarttı. Duydukları onu şaşkına çevirmişti. *Sonsuz sayıda kopyalamak,* diyordu adam. Neyin kopyasıydı bu? Tren gürültüsü içinde bir cümle daha avladı: *İnsan ömrünü 300 yıla çıkartacak bir çalışma.*

Telefonun diğer ucundaki adam ne dediyse, uzun boylu sarışın adam bir anda öfkelendi. Fuat'ın filmlerden bildiği İngilizce bir küfür savurup telefonu kapattı. Adam öyle kızmıştı ki, telefonu kapattıktan sonra da öfkeyle birtakım homurtular çıkartıp pencereden dışarı tükürdü; fakat rüzgârı hesaplayamamıştı. Tükürüğü iade etti bozkırın rüzgârı. Adam öfkeyle cebinde mendil aranırken, Fuat da fark edilmemek için en yakın kompartımana girdi. Girdiği kompartımandakiler çocuğun yanlış geldiğini düşünüp uyarmaya kalkıştılar.

"Yanlış geldin evlat!"

"Burada boş yer yok delikanlı."

Fuat, oyalanmak için bir şeyler söylemeliydi ki adam uzaklaşana kadar

fark edilmesin.

"Arkadaşımı arıyorum, bana bu kompartımanda olduğunu söylemişti."

"Yanlış yeri söylemiş."

"Senin yaşında kimse yok burada görmüyor musun?"

"Hem her yer dolu!"

"Yoksa sen başka bir niyetle mi geldin ha?"

Fuat bu başka niyetin hırsızlık olabileceğini tahmin ederek buradan bir an önce çıkmak istedi.

"Özür dilerim, gerçekten de yanlış gelmişim," diyerek kompartımandan çıktı.

Adam görünmüyordu, ya restorana gitmiş ya da kompartımana dönmüş olmalıydı. İlay'ı bulmaya karar verdi. O da neler olup bittiğini merak ediyordur, diye geçirdi içinden. Duyduğu birkaç cümleyi onunla birlikte çözebilirdi.

İlay, bıraktığı yerde merakla, soru dolu gözlerle onu bekliyordu. Fuat da anlatmak için sabırsızlandı.

"Neredeydin, meraktan öldüm! Adam biraz önce kompartımana öyle öfkeli girdi ki, sana bir şey yapmış olmasından korktum."

Fuat, İlay'ın kendisi için kaygı duymasından etkilenmişti. Bir şeyler öğrenmiş olmanın kıvancıyla omuzlarını dikleştirdi.

"Öfkelendiği ben değilim, telefondaki kişiye sinirlendi."

"Ne konuştu, anlayabildin mi?"

"Burada konuşmayalım istersen. Adam kompartımana girdi demiştin değil mi? Biz de trenin lokantasına gidelim. Hem bir şeyler içer hem de parçaları yerli yerine oturturuz."

"Annene söyleyelim ama, bizi merak etmesin."

Fuat, içeriye girdi, yabancıdan yana bakmamaya çalışarak annesine lokantaya gideceklerini söyledi. Küçük kız, lokantayı duyunca ben de, ben de gitmek istiyorum, diye tutturdu.

Fuat, "Olmaz, biz biraz sonra döneriz zaten," dediyse de kız söz dinlemiyordu.

Sevinç Hanım da ısrar etti.

"Canım Zeynep'i de alın, ne olacak, yaramazlık yapmaz. Yapmazsın, değil

mi Zeynepçiğim?"

Fuat, annesine sitemle baktı. Sevinç Hanım, o bakışı görünce önerisinden vazgeçti.

"Tamam Zeynep, ben seni sonra götürürüm. Abiyle abla biraz konuşacakmış."

Küçük kız mırın kırın ettikten sonra anneannesine sarılarak bu istekten vazgeçtiğini belli etti. Sevinç Hanım, Fuat'a döndü.

"Paran var mı? Restoran pahalı olur trenlerde, biliyorsun."

"Yeteri kadar var anne, hem bir şey yemeyeceğiz, meyve suyu içip geliriz."

Fuat, küçük kızdan kurtulduğuna sevinerek dışarı çıktı. İlay sabırsızdı. Fuat'ın neler duyduğunu bir an önce öğrenmek istiyordu.

"Lokantaya gitmeye ne gerek var, söyle işte şurada."

"Olmaz, duyduklarımı bir araya getirip bir anlam çıkartamıyorum, bunun için oturmamız, sakin sakin düşünmemiz gerek."

Sağa sola yalpalayarak iki vagon geriye gidip lokantayı buldular. Masaların çoğu boştu. Kimseye yakın olmayacak bir masaya oturdular. Onlar oturur oturmaz, garson gelip siparişlerini sordu. İlay, bir an sütlü neskafe diyecekken son anda vazgeçti. Demek ki Tayfun'u tamamen unutmuştu, şimdi aklına neskafe gelince anımsamıştı. İçinden aferin bana, dedi, anlaşılan o kadar da sevmiyormuşum.

"Bir bardak vişne suyu lütfen."

Fuat da kendine kola söyledi. Garson uzaklaşınca İlay, Fuat'ı sıkıştırdı.

"Hadi artık söyle, daha ne bekliyorsun?"

Fuat yutkunarak söze başladı.

"Mavi bir kargadan söz ediyorlar. Yani mavi karga sözünü iki kez tekrar etti adam. Bu gerçekten mavi bir karga mı yoksa parola mı, bir grubun adı mı bunu anlayamadım."

İlay daha açık seçik şeyler bekliyordu.

"Eee başka bir şey yok mu?"

"O kadar gürültü vardı ki hem adam hızlı konuşuyordu. Sonsuz sayıda kopyalamak, dediğini duydum bir de."

"Sonsuz sayıda kopyalamak mı, işin yönü değişiyor sanırım. Bu adam gerçekten de bir bilim adamı galiba, hem de baban gibi genetikle uğraşıyor."

Başıyla onayladı Fuat.

"Bana da öyle geliyor. Bir cümle daha duydum ki ağzın açık kalacak."

Tam bu sırada garson içecekleri getirdi, Fuat da susmak zorunda kaldı. Çocuklar yalpalayan trenin içecekleri dökmemesi için sıkıca kavradılar bardakları. Garsonun tamamen uzaklaşmasını bekleyen Fuat, duyduğu son cümleyi aktardı.

"İnsan ömrünü 300 yıla çıkartacak bir çalışma, dedi adam."

Gerçekten de İlay'ın ağzı açık kalmıştı. Bu kadarını beklemiyordu. Bugüne dek insan ömrünü uzatma çalışmalarını televizyon haberlerinden işitmişti, ama bu kadar uzun bir ömürden söz edildiğini duymamıştı hiç. Bu çalışmayı gizli gizli yürüten insanlar vardı demek. Belki de ölümsüzlüğün peşindeydiler.

"Müthiş bir şey bu Fuat. Biz adamı casus sanmıştık, ama baksana bu dediklerinle ilgilenmez ki casuslar."

"Yine de tuhaflık var bu işte. Belki de çalışmaları yasal yoldan yapmıyorlardır. Hem şu mavi karga da neyin nesi?"

"Kim bilir, bir çeşit şifre olabilir. Bence sen Kars'a gider gitmez babanla konuş. Trende gördüğümüz bu adamdan söz et, baban da genetik üzerine çalışıyor, mutlaka bilgisi vardır."

"Haklısın, babam eve gelir gelmez bu konuyu sorarım. Belki biz şanslı kuşaklarız İlay, ne dersin, düşünsene üç yüz yıl yaşayacağız."

İlay da bu düşünceyle sarsılmıştı.

"Torunumuzun torununun torununu mu göreceğiz yani? Bu kadar çok yaşamak biraz ürkütücü değil mi? Hele bir de yaşlı olarak o kadar zaman geçirmek."

"İnsan ömrünü bu kadar uzatanlar, yaşlılığa da çözüm bulurlar herhalde."

İlay, vişne suyunu yudumlayıp sözü yine kompartımandaki yabancıya getirdi.

"Bir bilim adamının böyle kaba saba ve saygısız olması anlaşılır şey değil. Ben onları hep sevimli ve şakacı insanlar olarak hayal ederdim. Filmlerde hep öyle gösterirler. Doğrusu bu adama hiç mi hiç güvenmedim."

"Ben de öyle... Onun hakkında bir şeyler daha öğrenebilsek."

İlay adamın valizini karıştırmayı önerdiyse de Fuat bunu doğru bulmadı.

Hem yakalanma riski vardı hem de kilitliydi mutlaka. Zaten adam dışarıya çıkarken yanındaki evrak çantasını da alıyordu. Valizdeyse giysilerden başka bir şey olmazdı herhalde.

"Onunla konuşmayı bir daha deneyelim mi? Ne dersin?"

Fuat bu öneriye de sıcak bakmadı. Gözlerinde korkutucu bir ışık vardı adamın. Ona bir daha selam bile vermek istemem, diye geçirdi içinden.

İlay pencereden dışarıya bakarken dedektiflerin işinin ne kadar zor olduğunu düşünüyordu. Birden irkildi, üç beş karga hızla uçup gitmişti pencerenin yanından. Onu şaşırtan şey, kargalardan birinin ağzında *parlak, zincirli bir şey* görmesiydi. Sanki... sanki... fırlatıp çınar ağacına attığı Tayfun'un armağanı olan *gümüş kolye* gibi gelmişti ona. Bu olanaksız, diye düşündü. O kadar yolu ağzında kolye, kanat çırparak neden gelsindi ki bir karga? Fuat, İlay'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüştü.

"Bir şey mi oldu? Neden o kadar şaşırdın?"

İlay aptalca bulduğu bu olayı silmeye çalıştı kafasından.

"Hiç, bir an göz yanılması oldu sanırım."

Fuat, ısrarla nasıl bir yanılma olduğunu sorsa da İlay açıklamadı. Şimdi kolyeden söz etse, Tayfun'u da anlatması gerekecekti. Derken, istenmeyen bir sevgili durumuna düştüğünü söylemek zorunda kalacaktı. Bütün bunları Fuat'ın bilmesine gerek yoktu.

Çocuklar içeceklerini bitirince, garson hemen bardakları almaya geldi. Paralarını ödeyip kalkmaya hazırlanıyorlardı ki uzun boylu sarışın adam girdi lokantaya. İkisi de mıhlanmış gibi oldukları yerde kaldılar. Adam da onları görmüştü, ama selam verecek kadar bile önemsemeyip yan masaya oturdu. Sipariş almaya gelen garsona düzgün bir Türkçeyle orta şekerli bir Türk kahvesi istediğini söyledi. İki çocuk birbirlerinin yüzüne aptallaşmış bir ifadeyle baktılar. Demek yalan söylemişti adam onlara. Bir yabancı olmasına karşın gayet güzel konuşuyordu Türkçeyi. Bu, durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. Çocuklar, ona güvenmemekte haklı olduklarını düşünmeye başladılar. İlay, Fuat'a kaş göz işaretiyle, biraz daha oturalım, dedi.

Adam, kahvesini beklerken evrak çantasını masanın üzerine koyup içinden birtakım kâğıtlar çıkartmaya başladı. Fuat, boynunu uzatarak

kâğıtlarda ne olduğunu görmeye çalıştıysa da pek başarılı olamadı. Adamın dikkatini çekmekten de korkuyordu. Şimdi dönüp ters bir laf etse İlay'ın yanında yerin dibine geçerdi. İlay, ondan cesurdu doğrusu, adama dönüp onunla sohbet etmeye çalıştı.

"Siz ne tarafa gidiyorsunuz?"

Öyle tatlı bir gülümsemeyle sormuştu ki bu buz gibi adam bile yumuşadı sanki.

"Sisbağı İstasyonu'nda ineceğim ben."

İlay şaşırdı; çünkü kendisi de o istasyonda inecekti. Şaşkınlığını üzerinden atıp biraz daha bilgi almak istedi.

"Orada turistik yerler olduğunu bilmiyordum."

Adam daha fazla konuşmak istemediğini belli ederek kaşlarını çattı.

"Arkadaşlarım var orada küçük hanım. Şimdi izin verirsen çalışmak istiyorum."

Karşısındaki kişiyi gücendirip gücendirmediğini umursamıyordu adam, önündeki kâğıtları incelemeye daldı. Onlar konuşurlarken Fuat bundan yararlanıp biraz daha yaklaşmış ve kâğıtlara kısa süreliğine bakabilmişti; ama anlayamadığı birtakım formüller yazılıydı.

Garson, adamın kahvesini getirdiği zaman tren bir makastan geçiyor olmalıydı ki normalden daha fazla sarsılmaya başladı. Dikkatsiz davranan garson, sarsıntının etkisiyle dengesini kaybetti; elindeki kahveyi masanın üzerindeki evraka döktü. Zavallı garson kızardı, bozardı, özür diledi. Bu anı fırsat bilen İlay, yardım etmek amacıyla gitmiş gibi yaparak fincanı, tabağı toplayıp peçeteyle evrakları kurulamaya girişti. Asıl amacı kâğıtta yazılı olanları okuyabilmekti. Yabancı adam, sert bir biçimde elindeki evrakı çekip daha fazla dokunmasına izin vermedi. Kâğıtlarını alıp uzak bir masaya geçti. Garson hâlâ utancını atamamıştı üzerinden. Rezil olduk turiste, diyordu ikide bir. Yabancının yanına gidip defalarca özür diledi.

Fuat, İlay'a heyecanla fısıldadı.

"Okuyabildin mi bir şeyler? Ne yazıyordu?"

"Formüller, bir yığın anlamadığım formüller var..."

Orada daha fazla durmanın anlamı yoktu. Lokantadan çıktılar. Bu tren yolculuğunda karşılarına bir bilmece çıkmıştı; ama onlar elde ettikleri

ipuçlarını yerli yerine koyamıyorlardı. *Belki,* diye düşündü İlay, *belki de teyzemin köyünde bu bilmecenin başka ipuçları bekliyordur beni.* Tam o sırada cep telefonu çaldı. Annesi için ayarladığı melodiydi bu.

"Alo anne!"

"Merhaba canım... Nasıl geçiyor yolculuk?"

Ne diyebilirdi ki? Yaşadığı şeyleri telefonda anlatamazdı, hem annesi inanmazdı kendisine. Kompartımanda bir adamla karşılaşmışlar; adam, insan ömrünü 300 yıla çıkartabilecek formüller peşinde, üstelik de Sisbağı İstasyonu'nda inecek... Onun bilim adamına değil, casusa benzediğini söyleyecek değildi ya... En iyisi hiç söz etmemekti.

"Çok iyi geçiyor anne, merak etme hiç sıkılmıyorum."

"Tamam canım, teyzen seni karşıladığı zaman telefon etmeyi unutma. Hadi öpüyorum seni."

"Unutmam anne... Ben de öptüm."

Telefonu kapadı. Teyzesi? Ne zamandır aklına gelmemişti o. Öyle ya, bu yolculuk bitecek, Fuat ve Sevinç teyze trenle devam ederken kendisi Sisbağı İstasyonu'nda inecekti. Teyzem can sıkıcı biri olmasa bari, diye geçirdi içinden. Bir de şu adam, acaba o da Kunduzlu köyüne mi gidecekti?

11
KUNDUZLU KÖYÜ SİSLER ALTINDA

Tren, Sisbağı İstasyonu'na girerken her istasyonda yaptığı gibi düdüğünü çaldı. İlay'ın telaşı da bu düdükle başladı. Teyzesiyle karşılaşacağı için heyecanlıydı. Fuat'a telefon numarasını verdi. Küçük Zeynep'i yanaklarından öptü. Yaşlı teyzeyle de vedalaştı. Uzun sarışın adam, tren istasyona girmeden önce valizini alıp kimseye tek söz etmeden koridora çıkmıştı.

Sevinç Hanım, kondüktörden trenin istasyonda on dakika kalacağını öğrendi. İlay pencereden bakıyor, teyzesinin orada olup olmadığını merak ediyordu. Bekleyen yalnızca birkaç kişiydi. Küçük bir istasyondu burası; sevimli, tek katlı bir bina, üç beş kavak ağacı... Çevrede başka yapı görünmüyordu.

Trenden indiler. Uzun boylu, sarışın yabancıyı hepsi unutmuştu. Başını rengârenk çiçek desenli bir yazmayla örtmüş olan genç bir kadın yaklaştı yanlarına. Teyzesini yaşlı biri diye hayal eden İlay, annesinden de genç görünen bu kadının teyzesi olabileceğini aklına bile getirmemişti.

"Sen İlay'sın, değil mi?"

İlay, belki de teyzem bir komşusunu yollamıştır, belki hastalanmıştır, diye düşündü.

"Evet, şey, teyzem gelmedi mi?"

Kadın güldü.

"Ben teyzenim. Yoksa beni teyzeliğe yakıştıramadın mı?"

"Şey... Ben sizin daha yaşlı olduğunuzu sanmıştım."

Kadın, yeğenine sarıldı.

"Benim tatlı kızım, sen karşında bir kocakarı bulacağını mı sandın? Bizim köyde kimse yaşlanmaz ki ben yaşlanayım."

Sevinç Hanım da şaşkındı, İlay'ın annesi ona elli yaşlarında bir kadın olarak tarif etmişti Kutsiye Hanım'ı. Ama gördüğü kadın sanki otuz yaşında gibiydi.

İlay, annesine telefon edip teyzesinin istasyonda kendisini karşıladığını söyledi. Annesi telefonda konuşmak istedi Kutsiye Hanım'la. Kutsiye, şen şakrak konuştu kardeşiyle. İlay'ı yolladığı için tekrar tekrar teşekkür ediyordu. İlay, teyzesinin kendisini bu kadar önemsemesini bir türlü anlayamamıştı.

Tren kalkacaktı. Fuat'ın ve Sevinç Hanım'ın trene binmesi gerekiyordu. Vedalaştılar. Fuat ikide bir, ben sana telefon ederim, tamam mı, deyip duruyordu. Sevinç Hanım, tren keşke biraz daha kalsaydı da genç kalmanın sırlarını Kutsiye Hanım'dan öğrenebilseydim, diye geçiriyordu aklından. Ama o daha bu konulara giremeden, istasyon görevlisi düdüğünü çalıp yolcuları trene binmeleri için uyardı.

İlay uzun uzun el salladı pencereden bakan Fuat'a ve Sevinç Hanım'a. Fuat hâlâ, telefon ederim sana, diye bağırıyordu. İlay, çocuğun kendisine karşı fazla ilgili olduğunu düşündü; ama içinden benim tipim değil ki, diye geçirdi.

Teyzesi, hadi gidelim, burada hava erkenden kararır, diyerek yeğeninin koluna girdi. Diğer elinde İlay'ın valizi vardı. İlay, ben taşırım siz yorulmayın dediyse de teyzesi sıkı sıkı tuttuğu valizi bırakmadı.

"Bana neden siz diyorsun? Yabancı değilim ki. Bizim buralarda teyze, anne yarısı derler."

"Şey... bilmem, belki de sizi ilk kez gördüğüm içindir."

"Sen de haklısın kuzucuğum, aramıza o kadar uzun yollar girdi ki... Nilgün aldı başını gitti, uzak okullarda okudu. Onu da çok özledim, ama ne ben gidebilirim ne o gelebilir. Hasretlik zor, ama zamanla alışıyor insan. Neyse, boş ver sen bunları. Ne güzel bir kızsın sen, anneme o kadar benziyorsun ki... Annem de çok güzel bir kadındı. Onu görmedin tabii sen. Yaşlanıp yataklara düştüğünde bile prensesler kadar güzeldi. Masallardan çıkmış da yanlışlıkla Kunduzlu köyüne düşmüş gibiydi."

Teyzesi güler yüzlü, sıcakkanlıydı. Annesi gibi otoriter bir tavrı da yoktu. Annesi çoğu zaman hastanenin bütün stresiyle gelirdi eve, yakınlaşmak

istediğinde bile bir zorlama olduğunu hissederdi İlay. Ama Kutsiye Hanım hiç zorlanmadan gülümsüyor, konuşuyor, şakalaşıyordu. Onun bu tatlı ifadesi birden tam tersi bir kişiyi anımsattı İlay'a. Buz gibi bakışlarıyla, trendeki adamı... Acaba o da inmiş miydi? Çevresine bakındı, ama adam ortalarda yoktu. Belki de yine yalan söylemişti? İlay'ın sağa sola bakındığını gören Kutsiye merak etti.

"Ne oldu, birini mi arıyorsun?"

"Şey, trende bir yolcu vardı, bu istasyonda inecekti, göremedim de."

"Sarışın, uzun boylu biri mi?"

İlay şaşırdı.

"Nereden biliyorsun teyze? Gördün mü yoksa?"

"Bu istasyonda fazla inen olmaz ki, o adam da fark edilmeyecek gibi değil doğrusu."

Siyah camlı, siyah renkli bir minibüs gösterdi ona teyzesi.

"İşte, şu minibüse bindi o adam."

Simsiyah camlardan hiçbir şey görünmüyordu.

"Biz de mi o arabaya bineceğiz?"

Teyzesi neşeyle güldü.

"Hayır tatlım, biz traktörle gideceğiz. İstesek de almazlar bizi o minibüse. Gizli kapaklı işleri var onların."

İlay gittikçe trendeki adamın gizli işler çeviren bir çetenin içinde olduğundan emin olmaya başladı. Teyzesinin böyle konuşması da bu düşüncesini doğruluyordu.

"Ne yapıyorlar ki?"

"Yakında öğrenirsin canım, şimdi sırası değil, önce evimize bir varalım, ben sana her şeyi anlatırım.

İlay ilk kez traktöre binecekti. İlerde turuncu renkte büyük bir traktör duruyordu. Teyzesiyle o yana yürürken dönüp dönüp arkaya bakıyordu İlay. Uzun boylu sarışın adamın içinde olduğu minibüs hareket etmişti. Yanlarından hızla geçti.

"Neden bu kadar ilgini çekti o araba?"

"Arabayla ilgilenmiyorum teyze, içine binen adam Fuat'la benim çok tuhafımıza gitmişti."

“Tuhaftırlar, doğru,” diyerek traktöre doğru yönlendirdi onu teyzesi. İlay sağa sola baktı, acaba traktörü kim kullanacaktı? Teyzesi şoför koltuğuna oturunca şaşırdı.

“Aa, sen mi kullanacaksın teyze?”

“Neden şaşırdın? Sizin oralarda kadınlar araba sürmüyor mu yoksa?”

Haklıydı teyzesi, ama o güne dek traktör üzerinde hep erkekler olur diye düşünmüştü.

“Aslında haklısın,” dedi Kutsiye. “Zaten bizim köyde traktör kullanan tek kadın benim.”

İlay da teker üzerinde oturmak için yapılan yere oturup kenardaki demirleri sıkıca tuttu. İlk kez traktöre bindiği için tedirgindi.

İstasyondan uzaklaşalı on beş dakika olmuştu ki *sarı bir sis* belirginlik kazanmaya başladı. İlay önce normal olarak dağ köylerinde havanın sisli olabileceğini düşünmüştü. Teyzesi de hiç şaşırmışa benzemiyordu. Ama sisin rengi belirgin bir biçimde kirli sarıya dönüşünce ve yoğunluğu artmaya başlayınca sormadan edemedi.

“Havadaki bu sis de ne?”

Teyzesi hemen yanıt vermedi, sanki İlay’a söyleyeceklerini toparlıyor gibiydi.

“Sana bu konuyu evde anlatmak istiyorum İlay.”

Kutsiye Hanım anlatmak istese bile traktörün gürültüsü yüzünden İlay doğru dürüst anlayamayacaktı. Şimdi bile birbirlerine bağırarak duyuruyorlardı seslerini.

Sis o kadar yoğunlaştı ki neredeyse yol görünmez oldu. İlay ürperdi. Nereye gelmişti? Yaşadığı dünyadan ayrılmış, başka bir dünyaya geçmiş gibi duyumsadı. O güne dek, zaman zaman sisli havalarda yolculuk yapmış; ama böyle sarı bir sisle hiç karşılaşmamıştı. Teyzesi traktörü artık daha yavaş kullanıyordu, çünkü bir metre öteyi ancak görebiliyorlardı. İçindeki korkuyu dışarıya yansıtmamaya çalışarak sordu İlay.

“Yolu kaybetmeyiz, değil mi teyze?”

Teyzesi onu rahatlatacak bir dinginlikle yanıt verdi.

“Hayır, biz alıştık bu sise... Tam beş yıldır bunun içinde yaşıyoruz. Ben şaşırsam bile babamdan kalan bu emektar traktör şaşırmaz yolunu.”

“Yani bu sis hiç kalkmıyor mu? Köyün içi de mi böyle?”

“En büyük sıkıntımız bu zaten. Başladı mı on gün, yirmi gün sürer. Beş altı gün hava açık olur, sonra yine bu sarı lanet çöker Kunduzlu’nun üzerine. Ne yazık ki senin gelişine rastladı. Köyün güzelliklerini bir süre göremeyeceksin.”

Fabrika dumanına benzeyen kirli sarı bir sis içinde, traktör tepesine tünemiş olarak yolculuk yapmak... İlay böyle bir şey hayal etmemişti; yeşillikler içinde, çevrede otlayan hayvanları izleyerek köye gideceğini sanmıştı.

Sarı sis, birden karga gaklamalarıyla yırtıldı. Kara birer silüet olarak belki otuz karga traktörün önünden geçti.

Kargalar burada da karşıma çıktı, diye geçirdi içinden. Acaba bu uzak köyde de tuhaf kargalar yaşıyor muydu? Teyzesine sorsa belki de İlay’ın aklından zoru olduğunu düşünecekti. Teyzesi ona babasının dediği gibi kaçık biri gibi gelmemişti. Cana yakın, sıcakkanlı üstelik becerikli bir kadına benziyordu. Traktör kullanmayı bile öğrendiğine göre... Bir an aklına teyzesinin o güne dek neden evlenmediği geldi. Güzel kadındı üstelik. Kentte evlenmeden yaşayanlar oluyordu; ama köy yerinde kim bilir evlenmesi için nasıl baskı yapmışlardır? Bütün bu baskılara direnebildiğine göre inatçı bir kadın olmalı, diye düşündü. Belki de sevdiği biri vardı, onunla evlenemeyince başka hiç kimseyle evlenmemek gibi bir yemin de etmiş olabilir, köy yerinde olur böyle şeyler. Filmlerden öyle biliyordu İlay. Hatta aklına birtakım cümleler bile gelmişti o an: “Bağrıma taş basarım, öbür dünyada buluşuruz” gibi sözler işte.

“Daha çok yolumuz kaldı mı teyze?”

“Sıkıldın, değil mi? İnsan bu sarı sisten sıkılmaz mı kızım? Sis dağıldığı gün, köyde düğün bayram ederiz biz. Bir dahaki sise kadar bütün işlerimizi yapmak için bir de çalışma başlatırız ki sorma.”

Traktör dev cüsseli bir karaltının yanında durunca bunun bir ev olduğunu anladı İlay. Teyzesi traktörden inip valizini aldı, eve yöneldi. İlay da arkasından... Karaltı, iki katlı bir evdi. Teyzesi yukarıyı işaret etti.

“Evim üst katta, aşağıda üç ineğim bir de atım var.”

Tam düşündüğüm gibi, dedi İlay içinden. *Alt ahır, üst ev. Tabii* gübre

kokusu... Gıcırdayan tahta merdivenlerden üst kata çıkan teyzesinin arkasından yürüdü. Üst katta taraça gibi bir yerden evin içine girdiler. Saat akşamın altısı olmalıydı; ama sarı sis güneş ışıklarını azalttığından içerisi karanlık sayılırdı. Teyzesi, kapının yanında adım atmaya korkan İlay'a seslendi.

"İçeri girsene kızım, burası senin de evin sayılır, rahatına bak."

Benim evim mi, diye irkildi İlay, *asla altta ahırı olan bir evi benimseyemem.* Bunu yeni tanıştığı teyzesine söyleyemezdi tabii. Çekinerek ve bir eşyaya çarpmaya korkarak yürüdü. Teyzesi bir sandığın üzerinde duran gaz lambasını aldı. Yeni bir şaşkınlık daha yaşadı İlay. Elektrik yok muydu acaba bu köyde? Ampul var mı diye tavanı araştırdı, ama görünmüyordu herhangi bir şey.

"Elektrik yok mu teyze?"

"Elektrik mi? Hayır daha gelmedi."

"Ne zaman kesilmişti?"

Kutsiye Hanım güldü.

"Ne kesilmesi, buraya hiç gelmedi ki. Bizim köy unutulmuş bir yerdir."

En kötü haber buydu İlay için, Kunduzlu köyünde elektrik olmadığını söyleseydi annesi, kesinlikle gelmezdi. Cep telefonu bu durumda ne işine yarayacaktı? Birkaç gün sonra şarjı da bitmiş olacaktı. Televizyon izleyememekten daha kötü bir şeydi bu.

"Ama ben Türkiye'de elektriksiz köy kalmadığını okumuştum."

Teyzesi bu duruma alışmış görünüyordu.

"Sen yazılanlara bakma. Görüyorsun işte, gaz lambası ile görüyoruz işimizi. İnsanlar, kitap yazarken çoğu zaman olduğu gibi değil, olmasını istediği gibi yazıyor. Masallar da öyledir ya... Hep iyiler kazanır, kötüler bulur cezasını. Gerçek yaşamda öyle mi ya. İyiler de kaybediyor."

Kafası karıştı İlay'ın, o güne dek ders kitaplarına veya gazetelere geçen her şeyin doğru olduğundan kuşku duymazdı. Burada gerçekten farklı biri olacağım galiba, diye geçirdi içinden. Unutulmuş bir köydeydi. Elektrik yok, bu gaz lambasının solgun ışığında kitaplarını nasıl okuyacaktı? Üstelik gündüzleri de sis. Orada geçireceği iki ay, bitmek tükenmek bilmez bir işkence haline gelecekti.

“Alışırsın, asma suratını,” dedi teyzesi. “Hem ben sana öyle ilginç şeyler anlatacağım ki hiç sıkılmayacaksın. Önce karnımızı doyuralım, sonra uzun uzun konuşuruz. Bak, seni almaya gelmeden önce peynirli börek yaptım. Hem de tereyağlı, öyle de güzel oldu ki...”

Kıpır kıpırdı Kutsiye Hanım. Hem konuşuyor hem İlay’ın mutfak olduğunu tahmin ettiği yan odaya girip çıkıp bir şeyler getiriyordu.

Bir anda, odanın ortasına gaz lambasının ölü ışığında gizemli bir dünyadan çıkmış gibi bir sofra kuruluverdi. Sanki Keloğlan “Açıl sofram açıl!” demişti de üzeri bin bir çeşit yiyecek dolu sihirli sofra kuruluvermişti. Peynirli böreğin nefis kokusu İlay’ı çağırıyordu. Ama teyzesinden çekindiği için elini uzatamıyor, onun hadi yiyelim artık, demesini bekliyordu. Sonunda Kutsiye Hanım bakır bir sürahiyle içecek bir şey de koydu sofraya. Bardaklara doldurduğu bu şeyin rengi pek güzel görünmüyordu. Açık çay gibi bir şey... İlay ayran yapar diye beklemişti, öyle ya filmlerde köylülerin hep ayran içtiği gösterilmiyor muydu? Zeus Kafe’deki Levent’in esprisini anımsadı: *Yakında hep ayran içmek zorunda kalacaksın, şimdiden alışsan iyi olur.*

“Hadi güzel kızım, aç ayı ne oynar ne uyuyabilir.”

Bunun sofraya davet olduğunu kestiren İlay, teyzesine öykünerek bir dizini kırıp oturdu. Piknikler dışında yerde yemek yemeye alışık olmadığı halde ona hiç de zor gelmedi. Genlerimin programında bu da olsa gerek, diye düşündü. Sofrada nefis kokulu bal kâsesi, tereyağlı peynirli börek ve İlay’ın açık çay zannettiği üzüm hoşafı vardı.

Teyzesinin, hoşaf iç, hoşaf iç, çok faydalı, diyerek bardağına sürekli ekleme yapması çok hoşuna gitmişti. Annemin kompostosundan daha iyi, diye düşündü, ama hoşaf demek ona oldukça komik gelmişti. Sözcüğü zihninden geçirip geçirip içinden gülüyordu. Karnı doymaya başlayınca, sisin sırrını artık öğrenmeliyim, demişti ki teyzesi de anlatmaya başladı.

“Bizim köye üç kilometre uzakta altın arama çalışmaları var. Yaklaşık beş yıldır çalışıyorlar.”

“Altın mı? Yani altın madeni mi bulmuşlar?”

Kutsiye Hanım kuşkulu görünüyordu.

“Bilmiyoruz, onlar öyle söylüyor, ama köyden kimse inanmıyor buna.

Yabancı bir firma, Finlandiya ile Ukrayna ortak diyorlar. İçlerinde Türkler de var. Hani istasyonda siyah minibüs vardı ya, onların arabalarından biriydi işte."

Demek trendeki adam altın firmasında çalışıyor, diye düşündü İlay. Adam Finlandiyalı olduğunu söylemişti; ama Fuat'ın gizlice dinlediği telefon görüşmelerinde altından hiç söz etmemişti nedense.

"Neden inanmıyorsunuz altın aradıklarına?"

Teyzesi bardağındaki son hoşaf yudumlarını da tepesine diktikten sonra dudaklarını yalayıp anlatmaya devam etti.

"Yalan söylüyorlar, hem bizim köyü hem devleti kandırıyorlar. İşin içinde başka bir iş olduğu kesin."

"Şikâyet etmediniz mi?"

"Etmez miyiz, bizim muhtar önce ses çıkarmak istemedi, çünkü adamlar köye elektrik getireceğiz, köyünüzü kalkındıracağız, dediler. Direk dikmeye de başladılar üstelik; ama biz, bunlar kaşıkla verip kepçeye alırlar, kimse babasının hayrına köye elektrik getirmez, dedik. Muhtara bir dahaki seçimlerde seni seçmeyiz deyince kaymakamla gidip görüştü."

"Eee kaymakam bir şey yaptı mı?"

"O da valiye bildirmiş diyorlar, Kars valisine... En son gelen habere göre her şey devlet tarafından izinliymiş, yasadışı hiçbir şey yokmuş, öyle diyorlar."

"Peki teyze, altın aramıyorlarsa ne yapıyor olabilirler?"

"Bak İlay, bu adamlar orada çalışmaya başladıktan sonra köyde tuhaf şeyler olmaya başladı. En başta bu sarı sis. Biz bu sisi o altın arayıcılarının yaptığını düşünüyoruz."

"Neden yapsınlar bunu?"

"Bilmiyorum, ya bilerek ya bilmeyerek onlar sebep oldu bu sarı karanlığa."

İlay'ın kafasında bağlantı uçları birbirine ulanmaya çalışıyor, ama doğru dürüst bir şey çıkmıyordu ortaya. Trendeki adamın söylediklerini düşündü: *Mavi karga, insan ömrünü 300 yıla çıkarmak, sonsuz sayıda kopyalamak...* Bu adamlar, altın arama maskesi altında insanlar üzerinde mi deney yapıyorlardı? Ya mavi karga? O neyin nesiydi?

12
PENCEREDEKİ KARALTI

Yemekten sonra sofrayı toplamaya İlay da yardım etti. Mutfakta bir tulumba vardı. İlk kez tulumbadan su çekerek bulaşıkları yıkadı. Teyzesi her şeyin nasıl kullanılacağını tatlı bir dille anlatıyordu. İçtiği üç bardak komposto içini yakmıştı, tulumbadan çektiği suyu içerken dünyanın en tatlı suyu, diye düşündü. Evlerindeki musluktan akan klor bulanıklığı içindeki suyu anımsadı. Tulumbadan çıkan bu su, annesinin damacanalarla aldığı içme sularından bile lezzetliydi.

Bulaşıkları yıkadıktan sonra yine oturma odası gibi kullanılan girişteki odaya çekilip, gaz lambasının oluşturduğu gölgelere bakıp olmadık fantastik hayaller kurmaya başladı. Teyzesi ona okulla, annesiyle, babasıyla ilgili bir şeyler soruyordu. İlay yaklaşan uykunun verdiği tatlı bir gevşeklik içinde yanıtlıyordu bu soruları. Derken tutamadı kendini, oturduğu geniş minderin üzerine kıvrılıverdi. Teyzesi de onu uyandırmaya kıyamadığı için bir yorgan getirip üzerini örttü. Kendisi de lambanın aydınlattığı bir köşeye çekilip, İlay'ın çantasından çıkardığı kitapları karıştırmaya başladı.

Aradan yarım saat geçmişti ki pencere önüne bir karaltı geldi. Karaltı cama tık tık vurunca, Kutsiye kitaptan başını kaldırıp pencereye baktı. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Kitabı mindere bırakıp kalktı ve pencereyi açtı. İçeriye koyu mavi tüyleri olan bir karga süzüldü.

"Öyle açım ki! Bu siste yiyecek bulmak da zor oldu. Bütün gün boşu boşuna uçtum."

Kutsiye, karganın başını okşadı.

"Senin için yemek ayırdım. Mutfakta mı yersin, buraya mı getireyim?"

Mavi Karga, kıvrılmış uyuyan kıza baktı.

"Ben gürültülü yerim biliyorsun, yeğenin uyanmasın. Birden karşısında

beni görünce şok geçirebilir."

Mavi Karga böyle dedikten sonra mutfağa yöneldi, Kutsiye Hanım da arkasından...

İlay cam tıklandığında uyanmıştı, ama duyduklarının rüya olduğunu düşünmüştü. Zorlukla gözlerini aralamış, teyzesinin bir kargayla konuştuğunu görmüş, bu ancak bir rüya olabilir, deyip yine gözlerini kapamıştı. Bazen olurdu bu ona. Rüyasında, rüya olduğunu anlar, özellikle bir kâbus görüyorsa, canım bu kâbus nasıl olsa biraz sonra bitecek ve uyanacağım, diye geçirirdi içinden. Bu da onlardan biri olmalıydı. Olduğu yerde döndü. Cebindeki telefonu çıkarmayı unuttuğu için, verdiği rahatsızlıkla mindere oturup telefonu çıkardı. Tamam işte, uyanmıştı ve odada ne teyzesi ne de bir karga vardı. Demek hepsi rüyaydı. Mutfaktan gelen tıkırtıları ve alçak sesle konuşmaları duyunca kafası karıştı. Eve biri mi gelmişti? Yoksa gerçekten rüyasında olduğu gibi teyzesi mutfakta bir kargayla mı konuşuyordu? Bunu anlamanın yolu yataktan kalkıp mutfağı kontrol etmekten geçiyordu. Kalktı mutfağa yöneldi.

Teyzesi onu görünce gülümsedi.

"Ne oldu? Yoksa gürültüme mi uyandın?"

İlay mutfakta teyzesinden başka kimseyi görememişti.

"Şey... Sanki biriyle konuşuyorsun gibi geldi bana. Belki de rüya görmüşümdür."

"Ben kendi kendime de konuşurum, yadırgama bunu. İnsan yalnız yaşayınca oluyor böyle şeyler."

"Annem senin çocukken kuşlarla konuşmaya çalıştığını söylemişti, ben de seni bir kargayla konuşurken gördüm rüyamda."

Kutsiye Hanım, muzipçe güldü.

"Hâlâ konuşurum kuşlarla, bunda tuhaf bir şey yok."

İlay, teyzesinin şaka yaptığını düşündü. Konuyu değiştirmek istedi.

"Teyze, hiç evlenmedin mi?"

"Hayır, buna şaşırdın mı yoksa?"

"Yoo, normal bir şey... Ama dedem, anneannem baskı yapmadı mı hiç?"

"Yapmaz olurlar mı? Ama direndim onlara. Aslında sevebileceğim biri çıksaydı karşıma evlenirdim tabii. Ne yapayım, köydeki damat adaylarının

hiçbirine kanım kaynamadı, sanırım onlar da beni beğenmiyorlardı."

"Neden, gençliğinde çok güzeldin sanırım, hâlâ çok güzelsin."

"Sağ ol bir tanem. Beni biraz tuhaf bulurlardı, şimdi bile öyle görürler ya! Traktör kullanıyor olmam, kuşlarla konuşmam... Aklımdan zorum olduğunu, benimle baş edemeyeceklerini düşünüyorlardı galiba."

"Kuşlarla gerçekten konuşuyor musun teyze?"

Kutsiye Hanım yerdeki yemek tabağını aldı.

"Aslında rüya görmedin sen İlay. Mavi Karga buradaydı. Yemeğini yedi ve senin ayak sesini duyunca da pencereden uçup gitti."

İlay kulaklarına inanamadı. Hemen açık mutfak penceresine koştu. Mavi Karga'yı görmek istiyordu; ama gecenin karanlığında hiçbir şey görünmüyordu. Teyzesine döndü.

"Bunu nasıl başardın teyze? Olağanüstü bir şey bu!"

"Bu benim başarım değil ki İlay, Mavi Karga'nın başarısı."

İlay'ın aklına trendeki yabancının da Mavi Karga'dan söz ettiği geldi. Bunu bir şifre sanmışlardı; ama demek ki gerçekti bu kuş ve teyzesiyle bağlantısı vardı.

Kutsiye Hanım, İlay'ın elinden tutup oturma odasına götürdü. Mindere oturdular.

"Sana anlatmak için dinlenmeni bekliyordum. Mavi Karga çok farklı bir kuştur. Bu yüzden onun peşinde olanlar var. Şu altın madeninden bazı insanların da onun peşinde olduğunu sanıyorum. Daha doğrusu Mavi Karga öyle söylüyor."

Kulaklarına inanamıyordu İlay.

"Bir karganın konuşabildiğine inanamıyorum! Yani senin benim gibi mi konuşuyor?"

Başını sallayarak onayladı Kutsiye.

"Senden benden daha usta, dilbazın tekidir. Diğer kargalar da eğitilebilirlerse konuşur; ama üç beş sözcüğü geçmez söyledikleri."

"Mavi Karga onların başkanı falan mı?"

"Tam olarak değil, ama hepsi ona saygı duyar. Kargaların uzun ömürlü olduğunu biliyorsun değil mi? Bizim Mavi Karga hepsinden daha yaşlı, üç yüz yaşında var gibi geliyor bana."

İlay yine trendeki adamı anımsadı. İnsan ömrünü üç yüzyıla çıkartmak isteyen bu adam Mavi Karga'nın peşindeydi. Bütün bunların da altın aramakla ilgisi olamazdı. Artık parçaları yavaş yavaş yerine koyuyordu. Fuat'a telefon edip bunları söylemeliydi; ama bakalım teyzem daha neler anlatacak diye beklemeyi yeğledi.

"Bunu nasıl başardın teyze? Kargayı nasıl konuşturabildin?"

Teyzesi güldü.

"Bana pek iş kalmamıştı aslında; dedem ona pek çok şeyi öğretmiş. Mavi Karga'yı ilk evcilleştiren babamın dedesinin babasıymış. Bu, o kadar zor olmamış."

İlay aklından Mavi Karga'yı evcilleştiren kişinin akraba zinciri içerisinde nerede durduğunu hesaplamaya çalıştı. Kafası karıştı. Dedesinin dedesiydi galiba.

"Kaç yılında olmuş bu? Yani bu karga ne zaman insanlarla iletişim kurmaya başlamış?"

Kutsiye Hanım, kendinden çok emin bir ifadeyle yanıtladı soruyu.

"1720 yılında."

İlay şaşırdı.

"Nasıl böyle kesin tarih verebiliyorsun? Mavi Karga'nın kimlik kartı yoktur herhalde!"

"Var gibi bir şey... Mavi Karga'nın ayağında babamın dedesinin babasının yaptığı gümüş bir bilezik var, tarih onun üstünde yazıyor, ama sen Arap rakamlarını bilmediğin için okuyamazsın. Bu gümüş bileziğin üstüne rahmetli hem kendi adını, hem de bu tarihi yazmış."

İlay aklından hesapladı, 284 yaşındaydı demek ki bu kuş. Tabii bu bilezik takıldığında karganın kaç yaşında olduğunu bilemezdi, bu nedenle yaşı daha fazla da olabilirdi, belki de üç yüz... Onu yakından görme isteği içini kemirmeye başladı, ama önce karganın nasıl olup da konuştuğunu anlamaya çalıştı.

"O zaman, yani evcilleştirildiğinde, konuşuyor muymuş?"

"Hayır, bunu babamın dedesi başarmış. Dedem daha da geliştirmiş. Babam bana emanet ettiğinde artık bir şey yapmam gerekmiyordu. Onunla konuşmam yeterliydi. Babam sıkı sıkı tembihledi, konuşmayı hep

sürdürmemi istedi. Eğer on beş gün konuşulmazsa bu yeteneği kaybolurmuş. O zaman her şeye yeniden başlamak gerekirmiş."

"Unutuyor mu, olamaz!"

"Evet, unutuyormuş, diğer kargalar gibi gaklamaktan başka bir şey yapamıyormuş. Onu tekrar senin benim gibi konuşturabilmek için ömür yetmez. Babamı da dedem bu konuda uyarmış."

"Yani bu karga sana her on beş günde bir mi uğruyor?"

Kutsiye neşeli bir kahkaha savurdu.

"Ne on beş günü! Her akşam gelir, biraz da kendini beğenmiştir, diğerlerinden farklıyım diye kendi yiyeceğini aramaz da Kutsiye'de yemek vardır deyip penceremi tıklatır. Hani neden evlenmediğimi sormuştun ya, nedenlerden biri de işte bu Mavi Karga. Onu, ne kadar az insan bilirse yaşama şansı o kadar yüksek."

İlay heyecandan yerinde duramıyordu.

"Onu görebilir miyim? Benimle de konuşur mu?"

"Bunu ister mi bilmem, aslında çok kuşkucu biridir. İnsanları da çok sevdiğini söyleyemem. Bazen bu yeteneğini pis şakalar yapmak için kullanır. Ağaçlara gizlenip konuşarak korkuttuğu pek çok insan olmuştur ama işine gelen konularda işbirliği de yapar. Özellikle karnı açsa…"

"İnsanları sevmiyorsa neden vahşi bir kuş olarak kalmamış peki?"

İlay'la teyzesi konuşurken Mavi Karga da mutfağın açık penceresinden içeri girmiş oturma odasının kapısına kadar gelmişti. İçerideki konuşmaları dinlediği belliydi. İlay'ın son sorusunu kalın bir sesle yanıtladı.

"Evcil olmam size köle olmamı, sizi karşılıksız sevmemi mi gerektiriyor?"

İlay'ın yüreği ağzına geldi. Mavi Karga kafa tutar bir edayla odanın ortasına kadar gelmiş, sarı bir halka içinde görünen siyah gözbebeklerini İlay'ın üzerine dikmişti. Yaşadıklarına inanamıyordu. Arkadaşlarına anlatsa ona kimse inanmazdı. Annesi bile inanmayacak, belki bir psikiyatr arkadaşından yardım isteyecekti.

"Yanıt bekliyorum!"

Ne bilgiç bir hayvandı bu. Efendinin, insan olduğunu unutmuş görünüyordu. Siyaha yakın mavilikteki tüyleri yağlanmış gibi pırıl pırıldı.

"Rahat bırak kızı," dedi teyzesi. "Yoldan bugün geldi bilmiyor musun,

yorgun daha. Üstelik de bize yardım edecek. Onunla iyi geçinmelisin."

"Bu mu bize yardım edecek?"

Küçümseyerek konuşuyordu Mavi Karga.

"Hamburger yiyip kolayla karnını şişiren, alnındaki küçük bir sivilce için saatlerce ayna karşısında duran, günlerce matematik çalışıp sınavlardan iki alan bu kız mı bize yardım edecek?"

"Ne yardımı?" diye sordu İlay. Hiçbir şey anlamamıştı üstelik bu karga, onun sivilce olayını, matematikten aldığı ikiyi nereden biliyordu?

"Hakkımda başka şeyler de biliyor musun?"

"Evet," dedi Mavi Karga tüylerini gagasıyla düzelterek. "Kentteki dostlarımız senin hakkında epeyce bilgi ulaştırdı bize. İyi bir iletişim sistemimiz var."

Kendisini küçümseyen bu kargayla İlay da alay etmek ve onu aşağılayarak öç almak istedi.

"Sabundan cevize kadar hırsızlıkta ünlü olduğunuza göre, bazı bilgileri de çalmanıza şaşırmadım doğrusu."

Durumun çatışmaya dönüşeceğini gören Kutsiye Hanım, İlay'ın kulağına fısıldamak ihtiyacı duydu.

"Ona saygı göstermelisin, unutma çok yaşlı ve dedelerimizden bize emanet."

İlay, karganın ayağındaki, teyzesinin daha önce sözünü ettiği gümüş bileziğe baktı.

"Gerçekten o bileziği dedelerimden biri mi taktı sana?"

Karga gururla gagasını havaya kaldırdı.

"Evet, belki senin deyiminle hırsız olabiliriz, ama yalancı olduğumuzu söyleyemezsin, insanlar gibi ikiyüzlü de değiliz."

"Bizi fazla aşağılıyorsun, insanlara karşı neden böyle öfkelisin?"

Karga odanın içinde biraz uçup dolabın üstüne çıktı. Nutuk atacak bir hatip gibiydi.

"Sen insanların kargalara neler yaptığını bilmiyor musun? Bu gözler neler gördü neler... Kaç bin yıldır kargalarla insanlar arasında gizli bir savaş var. Biz kargalar sizden daha akıllı olduğumuz için bu savaşta henüz yenilmedik. Güçlerimiz eşit değil, ama yenilmedik ve yenilmeyeceğiz."

Karganın bir politikacı gibi destansı bir tarzda konuşması İlay'ı güldürdü. Üstelik bunu gizlemeye de gerek görmedi. Kutsiye sessizce yeğeninin ve Mavi Karga'nın atışmasının bitmesini bekliyordu.

"Siz mi akıllısınız? Ben hayvanlar içinde en akıllı olanın maymunlar olduğunu sanırdım."

"Maymunlar mı, pöh! Herhalde akraba olduğunuzu düşündüğün için maymunları daha akıllı sanıyorsun? Yıllardır bilim adamları maymunlar üzerinde çalıştı. Sonuç: Koca bir sıfır! Hâlâ birbirlerinin bitini ayıklayıp el çırpmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Kola şişesini açabildi diye alkışlanıyorlar. Oysa ödül ceza yöntemiyle aylarca uğraşmışlardır bir şişe açtırabilmek için. Komik giysilerle sirklerde alkış toplamaktan hoşlanan, fotoğraf çekilirken bütün dişlerini göstermekten başka bir işe yaramayan, dünyadaki en ilkel yaratıklardır maymunlar. Doğrusu ben maymunla akraba olsaydım, utancımdan yerin dibine geçerdim."

"Neymiş sizi maymunlardan üstün kılan, söyler misin bilge kuş?" diye dalga geçti İlay.

"Biz kargalar acıkırsak şişe de açabiliriz, düdüklü tencere de. Kurak geçen yıllarda susuzluğunu gidermek için kuyu dibindeki sulara gagalarıyla taş atan karga görmedin mi sen?"

"Yoo, neden taş atıyorlar suya anlamadım. Yağmur duası gibi bir tören mi?"

"Hah! Anlamadın tabii... Bu kadar basit bir şeyi anlayamıyorsun! Su seviyesini yükseltmek için yaparlar. Bunu yapmayı akıl eden başka bir canlı tanıyor musun acaba?"

İlay bunu gerçekten de akıllıca bulmuştu, ama Mavi Karga'nın şımarıklığı artmasın diye belli etmedi. Bu kadar ukala olmasa onu gerçekten sevebilirdi.

Mavi Karga konuşmasını sürdürdü.

"Sen şimdi alay ediyorsun, ama tarihte bize gerçekten bilge kuş derlerdi. İnsanoğlu böyle işte, bazı alanlarda ilerlediğini sanır, ama gerilediği alanları görmezden gelir."

"Gerçekten bilmek istiyorum, neymiş seni zeki kılan?"

Üzerine çıktığı dolabın tahtasına gagasıyla vurarak, masasına tokmakla

vuran bir yargıç edasına büründü Mavi Karga.

"İkide bir sözümü kesme! Şu gagamı görüyor musun, öyle güçlü ki..."

"Yani gücünüz mü sizi üstün kılıyor? Ayılar, aslanlar onlar da güçlü; hatta sizden daha güçlüler."

"Ya akıl? Kendini ormanlar kralı zanneden ve siz insanların da ona bu unvanı vererek boş yere onurlandırdığınız aslanda bir gram akıl var mı acaba? Yok... Eğer akıllı ve gerçekten güçlü olsaydı, soyu tükenecek düzeyde azalmazdı, değil mi? Şimdi yalnızca hayvanat bahçelerinde rastlayabilirsin onlara. Oysa biz kargalar hem kentte hem ormanda, hem dağ başında hem bozkırda, her yerde akrabalarımızla karşınıza çıkarız. Gelelim ayılara; tombul ve şeker şeyler, ama beyinleri... Bir ayının anahtarla kapı kilidi açabileceğini düşünebiliyor musun? Bırak kilidi, kapının sürgüsünü çekip açmayı bile akıl edemez. Biz kargaların ise kapalı şeyleri açmada üstümüze yoktur. Kentte çilingir dükkânı açabilsek dünyanın parasını kazanırdık. Gelelim maymunlara, bir maymunun basit bir matematik işlemini yapabileceğini düşünebilir misin? Pöh! Daha ikiyle ikinin dört ettiğini bile bilmez o."

"Anladığım kadarıyla siz biliyorsunuz," dedi İlay.

"Bu daha bir şey mi? Biz bildiklerimizi diğerlerine aktarabiliyoruz, yani öğretebiliyoruz. Bu hayvansal bir içgüdüden daha fazlasıdır, tamam mı?"

Duydukları İlay için gerçekten de şaşırtıcıydı, arkadaşlarına bir kargayla konuştuğunu, hatta tartıştığını, karga tarafından hakarete uğradığını anlatabilir miydi? Hayır, herkes delirdiğini zannederdi.

Kutsiye Hanım kargaya, artık geç olduğunu, İlay'ın uyuması gerektiğini, ertesi gün sakin ve dinlenmiş kafayla konuşabileceklerini söyledi.

Mavi Karga, Kutsiye Hanım'a İlay'a davrandığı gibi davranmıyor, yüksek perdeden konuşmuyordu. Uslu bir öğrenci edasında, profesörün her dediğini doğru sayan bir asistan gibi, ceketi olsa düğmelerini ilikleyerek konuşacaktı neredeyse.

"Size iyi geceler, sabah görüşürüz," diyerek mutfağa yöneldi, oradan da uçup sisli gecenin içinde kayboldu.

Teyzesi, İlay'ın yatacağı küçük odaya yer yatağı sererken yeğenini uyardı.

"Ona gerçekten iyi davranmalısın, çünkü benden sonra Mavi Karga'yı

devralacak kişi sen olacaksın.”

Bunu duyduğu anda İlay, başından aşağı kaynar sular dökülmek deyiminin ne anlama geldiğini yaşayarak anladı. Bir karga ile ömrünü sürdürmek çılgınlıktan başka bir şey değildi.

“Ben! Ben, böyle bir şey yapamam teyze.”

Kutsiye Hanım, İlay’ın şaşkınlığına ve karşı koyuşuna aldırış etmedi.

“Bugüne dek Mavi Karga atalarımdan bana nasıl teslim edildiyse benden sonra sen alacaksın. Sen de onu ya kendi çocuğuna ya da güvendiğin başka birine emanet edeceksin.”

İlay, bu sorumluluktan nasıl sıyrılacağını düşünüyordu. Kedi ya da köpek değildi ki bu, geveze ve bilgiç bir kargaydı. Belki de devir teslim törenine dek yaşamazdı.

“Daha kaç yıl yaşar ki?”

“Dua edelim de yaşasın, çünkü kargaların isyanını bastırmakta onun üstüne yoktur. Yoksa insanlık ve karga topluluğu arasında kıran kırana bir savaş yaşanabilir ve bizim galip gelme şansımız da pek yok.”

İlay yatağa girip pikeyi kafasına kadar çekti. Tanık olduğu, duyduğu olaylar uykusunu kaçırmıştı; ama enerji toplamak için, aklını doğru dürüst kullanabilmek için uykuya ihtiyacı vardı.

13
MAVİ KARGA'NIN PLANI

Sabahleyin yağda yumurta kokusuyla uyandı İlay. Kızarmış tereyağı kokusu, yatakta daha fazla miskinlik etmesine engel oldu. Hemen toparlandı. Yatağını teyzesinin yüklük dediği yere katlayıp koydu. Şimdi tuvalete gidip elini yüzünü yıkamalıydı. Teyzesi ona tuvaletin yerini göstermişti, bahçedeydi. Gece korkusundan gidememiş, teyzesini de uyandırmak istememişti. Kutsiye Hanım ona el fenerinin olduğu yeri de göstermişti, ama yine de tuhaf şeylerin döndüğü bu köyde gece yarısı dışarıya çıkmak kıza ürkütücü gelmişti. Mutfakta kahvaltı hazırlayan teyzesine 'günaydın' diye seslendikten sonra tahta merdivenlerden koşarak indi. Hava yine önceki gün gibi sarı, yoğun bir sis içindeydi. Tuvaletin karaltısını seçerek o yöne yürüdü.

Tuvaletten çıktığında bahçedeki tulumbadan su çekip elini yüzünü yıkadı. Su buz gibiydi, temmuz ayında olmalarına karşın, sabahın serinliği ve suyun soğukluğu onu ürpertti. Ama kendine gelmiş ve daha sağlıklı düşünmeye başlamıştı. Sarı sisle tutsak edilmiş insanlar vardı bu köyde. Garip bir ikili oluşturan Mavi Karga ve teyzesinin ekibine şimdi kendi de katılmıştı. Ondan tam olarak ne istendiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarken arkasında bir ses duydu.

"Kutsiye hala, ahırı aç da seninkiler sürüye katılsın."

Çoban olmalıydı bu, sis yüzünden İlay'ı Kutsiye Hanım sanmıştı. İlay teyzesine seslendi.

"Teyze, ahırın kapısını açayım mı? Çoban gelmiş."

Teyzesi mutfaktan yanıtladı.

"Aç aç, işe daldım, unuttum zavallıları."

İlay merdivenleri tekrar indi. Çoban kendi yaşlarında biriydi.

“Sen yeni mi geldin bizim köye?”

“Dün geldim... Kutsiye Hanım’ın yeğeniyim.”

“Hoş gelmişsin. Çok kalacak mısın?”

“İki ay.”

Ahırın kapısı açılınca üç inek, bütün gece bu kapının açılmasını beklemişçesine hızlı adımlarla yolda onları bekleyen sürünün içine karıştı.

“Bu siste hayvan otlatmak zor değil mi?”

“Zor tabii, ama açlıktan ölsünler mi? Dikkatli olmaya çalışıyorum. Böyle havalarda, bana yardım eden dört de köpeğim var, yoksa hepsi kaybolur bu ineklerin.”

“Ya sen? Sen kaybolmaz mısın?”

“Pusulam var benim... Yoksa ben de kaybolurum. Bir gün evde unutmuştum da ne yöne gideceğimi bilemedim. Düşün, gece oldu, ben hâlâ otlaktayım. Bütün köy ellerinde meşale beni aramaya çıkmış. Gece yarısı dönebildim eve.”

İlay eve girecekken dönüp adını sordu çocuğun.

“Adım Osman!” diye seslendi çocuk, sisler içinden.

Köydeki yaşamın, hele de bu sarı sisin içinde, çetin bir şey olduğuna karar verdi İlay. Kendini oldukça şanslı görüyordu şimdi. En azından kaybolmak gibi bir derdi yoktu.

Teyzesi yer sofrasını hazırlamış, onu kahvaltıya bekliyordu.

Alışmaya başladığı yeni oturma biçimiyle sofranın başına çöktü.

“Çobanların işi zormuş,” dedi İlay. “Osman cesur bir çocuk olmalı.”

“Karga pusulayı getirene kadar kimse çoban olmak istemiyordu zaten.”

İlay şaşkınlıkla ağzındaki zeytini çekirdeğiyle birlikte yutuverdi.

“Pusulayı karga mı getirdi?”

“Evet, ama bunu bizim köylüler bilmiyor. Mavi Karga’dan sen de söz etme kimseye. Onun konuştuğunu öğrenecek olurlarsa hepsi peşine düşer. Mavi Karga’nın müthiş bir deposu var, ama bana bile göstermedi. Bazen bir şey gerekli olduğunda ondan isterim. Geçen gün rende istemiştim, düşünebiliyor musun, beş dakika sonra rende mutfaktaydı. Hepsini Mavi Karga’nın topladığını sanmıyorum. Diğer kargalar da bulduklarını ona getiriyordur.”

Tam bu sırada oturma odasının penceresi tıkladı. Bizimki geldi, diyerek kalkıp pencereyi açtı Kutsiye.

Hoplayarak girdi içeriye Mavi Karga.

"Kahvaltıya yetiştim mi?"

Tuhaf üçlü sessizce kahvaltılarını yaptılar. Bu suskunluk kahvaltıdan sonra konuşulacakların ciddiyetine işaretti. İlay zihninde ölçüp biçiyor, onlara hangi konuda nasıl yardım edebileceğini, büyük olasılıkla üstesinden gelemeyeceği bir iş olduğunu düşünüyordu.

Tereyağlı yumurtanın son kalıntılarını da sivri ve güçlü gagasıyla toplayan karga ilk sözü aldı.

"Orada, fabrikada kötü şeyler oluyor. Biz kargalar için kötü, siz insanlar için iyi mi, kötü mü bilmiyorum."

İlay, Mavi Karga'nın altın madenine neden 'fabrika' dediğini anlayamamıştı.

"Madene neden fabrika diyorsun? Hem altın aramakla kargalara ne gibi bir zarar gelebilir ki?"

Teyzesi atıldı.

"Altın aramıyorlar orada, bu bir maske, sana anlatmaya çalışmıştım."

Mavi Karga, Kutsiye Hanım'ın sözünü kesti.

"Tabii ki fabrika, orada tutsak arkadaşlarımız var, sanırım bizim neslimizi tavuk yapmaya uğraşıyorlar."

Bunu çok gülünç bulmuştu İlay. Gülmesine engel olamadı. Mavi Karga da bir insan gibi kendini paranoyalara kaptırmış olmalıydı.

"Neden gülüyorsun? Bir tavuğun ömrüyle bir mi bizim ömrümüz? İnsanlar, kapılarında yüzlerce yıl yumurtlayacak, mikroplara dayanıklı bir tavuk istiyorlar. Biz kargalar kolay kolay hastalanmayız. Bundan başka niyetleri de var; ama daha çözemedim ben."

İlay bütün bunları inanılması zor şeyler olarak görüyordu, yine de kendini zorlayarak gülmemeye çalıştı.

"Peki ben ne yapabilirim sizin için?"

"Sana oradan bazı gizli belgeler getireceğim. İngilizce olan bu belgeleri okuyacaksın ve işte o zaman ne yaptıkları tam olarak açığa çıkacak."

İlay şimdi anlamıştı, teyzesinin neden İngilizce bilip bilmediğini merak

ettiğini. Demek bu madenden ya da fabrika mı her neyse oradan alacakları belgeleri okutmak istiyorlardı. Birden tedirginleşti, o güne dek İngilizce öykü kitapları ve çocuk romanları okumuştu; ama bunlar basit dille, öğrenciler için hazırlanmış kitaplardı. Ciddi bir belgeyi çözüp çözemeyeceğinden emin değildi. İyi ki büyük sözlüğümü getirmişim, diye düşündü. Üstelik anlamakta zorlandığı yerleri Fuat'a telefon ederek öğrenebilirdi. Sahi Fuat neden aramamıştı? Oysa gider gitmez telefon ederim demişti. Kendisi de üst üste gelen bu şaşırtıcı olayların şoku yüzünden telefon etmeyi unutmuştu. Bu toplantıdan sonra telefon etmeye karar vererek dikkatini kargaya verdi.

"Beni dikkatli dinle," diye uyardı Mavi Karga. "Başka şeyler düşünerek ne dediğimi tam olarak anlayamazsın. Sana söyleyeceğim şey bütün insanlık için önemli. Benim tahminim, orada kargalar üzerinde çalıştıkları... Kurtulan iki karga ile konuştum. Yüzlerce, binlerce karga üzerinde çalışmalar yapıyorlarmış. Ayaklarında numaralar var bu kuşların."

İlay'ın aklına balkonlarında Sarman'ın yakaladığı karga geldi. Onun da bacağında 3075 rakamı vardı. Heyecanla atıldı.

"Bu doğru, onlardan biriyle evimizin balkonunda karşılaştım."

"3075 miydi numarası?"

"Nereden biliyorsun?"

Mavi Karga güldü.

"Senin hakkında bilgi toplaması için onu biz yollamıştık."

Demek bir casus kargaydı karşılaştığı. Kentte gördüğü diğer kargalardan da yola çıkarak ulaştığı sonucu söyledi İlay.

"Biçimleri bozulmuş kargalar da gördüm. Birinin tek gözü vardı, kimisinin gagası oldukça kısaydı, bacakları normalden kalın olanlar da vardı. Şimdi anlıyorum... Burada bir laboratuvar kurmuş olmalılar. Kargalar üzerinde deneyler yapıldıkça genetik yapıları değişime uğruyor."

Mavi Karga haklı çıkmanın gururuyla kabardı.

"Bizi bozuyorlar, anladın mı? Kibarca 'değişime uğruyorlar' demene hiç gerek yok. Az önce gülüyordun, karga türünü tavuklaştıracaklar dediğimde. Dünyanın dengesini bozacak bunlar. Bu gidişle bizi insanların can düşmanı haline getirecekler. Onlar yumurtalarımızı toplamaya devam ettikçe, yavru

kargaları toplayıp oraya götürdüğü sürece insanlara düşmanlık besleyen kargaların sayısı hızla artacak."

Kutsiye, Mavi Karga'nın tüylerini okşayıp sakinleştirdi, yeğenine baktı.

"Şimdi planımız şu İlay. Biz bunların altın aramadıklarını, kargalar üzerinde gizli deneyler yaptıklarını kanıtlamak zorundayız. Bunun için de belgeye ihtiyacımız var."

İlay bu duruma biraz kuşkuyla yaklaştı.

"Ya gerçekten altın arıyorlarsa, ya her şey kanunlara uygunsa... O zaman biz zor durumda kalmaz mıyız?"

Kutsiye Hanım ileri sürdüğü düşüncelerinden oldukça emin görünüyordu.

"Mavi Karga gözetliyor onları. Bugüne dek beni hiç yanıltmadı, ona güveniyorum. Onlar da Mavi Karga'nın varlığından haberdarlar. Ama benimle bağlantısı olduğunu bilmiyorlar. Ellerine geçirdikleri an, dilim dilim doğrarlar onu."

Mavi Karga, sanki onların eline geçmiş gibi ürperdi.

"Yapacakları ilk iş, konuşmamam için dilimi kesmek olur herhalde."

Kutsiye Hanım, İlay'ın gözlerine baktı, söyleyeceği şeyin etkisini ölçmek ister gibiydi.

"Bu sarı sis, doğal değil. Onlar yapıyorlar."

İlay yine bir bocalama yaşadı. Acaba babası teyzesinin kaçık olduğunu söylerken bir gerçeği mi anlatmaya çalışmıştı; ama öyle olsaydı, ne yapar eder İlay'ın köye gitmesine engel olurdu. Fakat teyzesinin anlattıkları da gittikçe uçuk kaçık şeylere dönüşmeye başlamıştı.

Mavi Karga sürdürdü anlatmayı.

"İnanmıyor gibisin, ama bu doğru. Sisin çıkış noktası orada. Yer altında sis makineleri var gibi geliyor bana. Böylece uyduların denetiminden de saklanmış oluyorlar."

"Bu sisi ortadan kaldırmanın bir yolu yok mu?"

"Makinenin bozulması gerek, başka yolu yok," dedi Mavi Karga.

"Ama bazı günler sis olmadığını söylemiştiniz. Sis olmadığı günlerde güvenliklerini nasıl sağlıyorlar?"

"Bu adamlar çok kurnaz," dedi Mavi Karga. "Arada bir sis makinesini

kapatıp madende altın arıyormuş gibi yapıyorlar; böylece kimsenin dikkatini çekmeden çalışmalarını uzun süre devam ettirdiler."

Kutsiye araya girdi.

"Bizim şikâyetlerimize onun için kimse inanmadı, ama yarın..."

Mavi Karga tamamladı onun yarım kalan sözünü.

"Yarın oradaki önemli belgelerden birini kaptığım gibi buraya geleceğim. Bu belgeyi gösterdiğiniz zaman size mutlaka inanırlar."

İlay, Mavi Karga'nın bunu yapabileceğinden kuşkuluydu.

"Onlara görünmeden nasıl alacaksın?"

Mavi Karga güldü.

"Daha benim ne kadar akıllı olduğumu bilmiyorlar. Yalnızca konuşan bir kuş sanıyorlar, ama ben papağan değilim ki sesleri taklit edeyim. Düşündüğümden haberleri yok."

İlay dayanamadı.

"Kendini övmeyi bırak da oraya nasıl gireceksin onu söyle."

"Bırakmıyorsun ki söyleyeyim, kilitli kapıları açabilirim, biirr; alarm sistemlerini bozabilirim, ikii..."

Mavi Karga daha sayacaktı belki ama araya Kutsiye girdi.

"Seni bir de siyaha boyamamız gerekecek."

"Neden teyze?"

Mavi Karga güldü.

"Yaşlandıkça saçlarım ağarıyor da ondan. Senin yeğenin de çok safmış Kutsiye."

İlay köpürdü.

"Eee öyle dolaplar çeviriyorsunuz ki, anlamak için senin gibi entrikacı olmak gerek."

Kutsiye Hanım açıkladı.

"Siyaha boyayacağız, çünkü onu gördüklerinde herhangi bir karga diye düşünmeliler. Mavi Karga olduğunu anladıkları an, yakalamak için seferber olurlar."

Mavi Karga kibirlenerek İlay'a baktı.

"Gördün mü bütün bilim dünyası benim peşimde!"

Sonra havası indi.

“Ama yakaladıkları gün, beni bin parçaya böleceklerine adım gibi eminim.”

14
RAPORDA NELER YAZIYOR?

Teyze ve yeğen Mavi Karga'yı güzelce siyaha boyadı. Onlar bu işi yaparken Mavi Karga söylenip durdu.

"Kutsiye, şu yıkayınca çıkan boyalardan sürüyorsun, değil mi? Bu iş biter bitmez, derede güzel bir banyo yapacağım."

Yaşlı, huysuz kadınlar gibi söylenip dursa da Mavi Karga'yı sevmeye başlamıştı İlay. Teyzesi ilerde bir gün onu kendisine teslim ettiğinde galiba canı hiç sıkılmayacaktı.

Kutsiye, geriye çekilip yaptığı işi kontrol etti. Artık karşısında sıradan bir karga vardı.

"Ayağındaki bilezik olmasa seni tanıyamazdım."

Sıkıntıyla kafasını sağa sola salladı Mavi Karga.

"Sanki bir ton ağırlık yüklenmiş gibiyim."

"Abartma o kadar," dedi İlay. "Hepi topu on gram boya kullandık."

Mavi Karga, İlay'ın omzuna kondu.

"Aynanın karşısına geçer misin? Yeni halime bir bakayım."

İlay, dediğini yaptı. Aynada Mavi Karga ile kendini görünce bir kez daha bütün bu yaşadıklarının saçmalığını düşündü. Fantastik bir filmin oyuncularından biri gibi duyumsadı kendini.

Mavi Karga aynadaki görüntüsünü hiç beğenmemişti.

"Kömürlüğe girsem bundan iyi olurdu, hiç olmazsa parlak siyah olurdum. Bu mat boyayı nereden buldun Kutsiye?"

Mavi Karga, bu kuaförlük hizmetinden dolayı onlara teşekkür bile etmeden pencereden uçup sarı sisin içinde kaybolup gitti.

Mavi Karga gidince, Kutsiye de ne zamandır ihmal ettiğini söylediği atını tımar etmek için aşağıya, ahıra indi. Yalnız kalan İlay, bundan sonra neler

olabileceğini düşünmeye başladı. İşin boyutlarını düşündükçe tedirgin oluyordu. Nelere bulaşmıştı böyle? Evet, günler heyecanlı geçecekti; ama başına bela da gelebilirdi. Trendeki adamın duygusuz, ruhsuz biri olduğunu anlamıştı. Onun gibi kaç tane adam vardı orada kim bilir? Bir an Fuat'tan yardım isteme ihtiyacı duydu, onunla paylaşmalıydı bunları, belki yol gösterirdi, hem babası genetik mühendisi değil miydi?

Heyecanla cep telefonunu bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Kahvaltıdan sonra telefon etmeyi planlamış, ama Mavi Karga'nın boyanması nedeniyle unutmuştu. Telefonunu buldu, neyse ki hâlâ şarjı vardı. Elektrik olmayan bu köyde telefonu bir süre sonra hiç işine yaramayacaktı. Fuat'ın numarasını aldı ekrana ve arama tuşuna bastı. Kulağına götürdüğü cihazdan hiç ses gelmiyordu. Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor, bile demiyordu. Bir daha denedi, yine aynı şey. Telefonum mu bozuldu acaba, diye kuşkulandı. Kunduzlu'da telefon tamircisi bulamayacağı besbelliydi. Teyzesine danışmak için aşağıya inecekti, buna gerek kalmadı, kapıda burun buruna geldiler.

"Teyze, cep telefonları çekmiyor mu burada?"

Kutsiye Hanım sisli havayı gösterdi.

"Bu sis kalkmadan kimseyi arayamazsın kuzum. Sana daha önce söylemedim değil mi? Sarı sis olduğunda muhtarın pilli radyosu bile çekmez."

Çaresiz, sisin dağılmasını beklemem gerekecek, diye düşündü İlay, *eğer annem beni arıyorsa bulamıyordur, o da merak içindedir. Ya Fuat?*

"Köyün her yeri aynı mı? Yani şöyle biraz açıklık bir yere gitsem..."

"Yine de çekmez kızım, boşuna dolanmış olursun... Geçenlerde okulun öğretmeni de yakınıp duruyordu. Heves etmiş, Kars'a gidince kendisine bir telefon almış, ama sarı sis varken hiç çalıştıramamış. Minareye bile çıkıp denemiş, ama nafile. Ya sisin bittiği yere kadar yürüyeceksin ya da sisin dağılmasını bekleyeceksin."

Sisin bittiği yere kadar yürümek... Bunu göze alamazdı. Telefon işini ertelemekten başka yol yoktu. Üstelik Mavi Karga'nın getireceği belgeyi beklemesinde de yarar vardı. Anlamadığı bir şey olursa Fuat'a bunu da sorabilirdi, şimdi telefon etse şarjı da azalmış olacaktı.

O gece, yorganı kafasına kadar çekip uyumaya çalışan İlay'a uyku kolay gelmedi. Büyük olasılıkla ertesi gün Mavi Karga'dan bir haber gelecekti. Onu yakalamamışlardır umarım, diye geçirdi içinden. Bu klonlama işinde insanların nereye kadar gidebileceğini düşünmek istemiyordu. Birtakım türleri iyileştirmek için gerekliydi belki bu çalışmalar, ama başka bir türün yok edilmesi sonucuna varacaksa dünyanın sonu gelirdi herhalde. Bütün kargaların tavuklar gibi yumurta ve et üretimi amacıyla yok edilmesi beslenme zincirini koparabilirdi. Kargaları besleyen canlılar hızla ürer ve başka belalara yol açarlardı. Ayrıca kargaların leş yiyebildiklerini, midesi bulanarak hatırladı İlay. Bu mide bulandırıcı bir şeydi, ama günlerce kötü koku saçabilecek bir leşin ortadan kaldırılması işini gönüllü olarak üstlenmişlerdi, daha ne olsun. İlay, bu tuhaf düşüncelerle uykunun tatlı, uçucu dünyasına geçti.

Ertesi sabah teyzesinden önce indi aşağıya. Artık inekleri sürüye katmak onun üstlendiği bir işti. Sokaktaki hayvan sürüsünü, sis yüzünden göremese de kafilenin ağır ağır ilerlediğini böğürtülerden anlıyordu. Çoban Osman'ı görmeyince seslendi.

"Osman! Osman neredesin?"

Çobanın karaltısı sesiyle birlikte geldi.

"Ne oldu kardeş?"

Osman, İlay'la konuşurken elinden geldiğince kibar olmaya çalışıyordu; ama bunu o kadar zorlanarak ve beceriksizce yapıyordu ki... İlay onun bu halini komik ve sevimli buluyordu.

"Sisin bittiği yere kadar götürüyor musun inekleri?"

"O kadar uzağa gidemem ki."

"Telefonum buradan çekmiyor da eğer oralara gideceksen seninle gelirdim."

Osman tedirgin oldu bu öneriden, bir kızla bütün gün dağ tepe gezmek... Bu kız kendisine âşık mı olmuştu ne? Eli ayağına dolaştı Osman'ın. Neyse ki sis yüzünden suratının nasıl kızardığı görülmüyordu. Şehirden gelen kızlar ne kadar da rahat oluyorlar, diye geçirdi zihninden; ama kendisi o kadar rahat olmadığı için bu öneriyi reddetmek zorundaydı.

"Canım birkaç gün sabret, yakında dağılır bu hava, sen de o zaman

telefon edersin."

İlay buradaki insanların zaman konusunda kendilerinden ne kadar da farklı düşündüğünü bir kez daha anladı. Kendisi bazen bir işi beş dakika bile bekletmeye dayanamazken, telefon edebilmek için birkaç gün beklemek... Üstelemedi kız.

"Bekleyelim bakalım, hadi akşama görüşürüz," diyerek Osman'ı uğurladı.

Osman da heyecan içinde, kafasındaki hayallerin coşkusuyla yoluna devam etti. Yakışıklı olduğunu biliyordu, ama bu kentli kızı etkileyecek kadar olduğunu düşünmemişti. Ne demişti kendisine? "Akşama görüşürüz." Demek ki akşama kadar yolunu gözleyecekti. Osman, sevinç çığlıkları atmamak için zor tuttu kendini. Bunun yerine yanık bir sevda türküsü tutturarak sürüsünü önüne kattı. Eğer Kutsiye halanın yeğeni yarın da kendisiyle yürümek istediğini söylerse kesin razı olacaktı.

Osman gittikten sonra yukarıya çıkmak için merdivenlere yönelen İlay'ı teyzesi telaşla kapıda karşıladı.

"Gel gel, Mavi Karga belge getirmiş!"

İlay sevindi.

"Sonunda ortada neler döndüğünü anlayacağız."

Odaya girdiler. Mavi Karga yere serdiği bir kâğıdın çevresinde dönüp duruyor, kendince bir şeyler mırıldanıyordu. Belgeyi alır almaz bir su birikintisinde yıkanmıştı anlaşılan, çünkü siyahlığı gitmiş, yine eski haline dönmüştü.

Mavi Karga sıkıntı içinde İlay'a baktı.

"Bana İngilizce öğretmen gerekecek."

İlay güldü.

"O da olacak sayın karga, önce ben bir bakayım da."

İlay kâğıdı yerden aldı. Odadaki rafa koyduğu kalın sözlüğü de yanı başına çekip kâğıtta yazılanları okumaya çalıştı. Anlamadığı sözcükler biraz fazlaydı. Kızın zorlandığını, sık sık sözlüğe baktığını gören Mavi Karga alay etmek için bu fırsatı kaçırmadı.

"Demek sen İngilizce kursuna gittin! Kaç gün sürdü bu kurs acaba? Sınıfta uyuyordun belki de. Hani zil çalınca uyanan çocuklar vardır, onlardan mıydın?"

İlay öfkelendi.

“Eğer susarsan bir şeyler anlayacağım!”

Yeniden kâğıda döndü İlay. Mavi Karga da susması gerektiğini anlamıştı. İlay boş bir kâğıda, çevirebildiği cümleleri düzenli olarak yazıyordu.

Kutsiye Hanım da çevirinin bitmesini sabırla bekledi. O güne dek inatla bu madenin altın aramakla ilgili olmadığını savunmuş, ama kimseyi inandıramamıştı. Hiç kimse köyde olup biten tuhaflıklar üzerine düşünmüyor, Kunduzlu’yu günlerce etkisi altına alan sarı sisin ne olduğunu araştırmak bile istemiyordu. Başlarına ne gelirse razıydılar. Bazıları ise yağmur duasına çıkar gibi, sis dağıtma duasına çıkmıştı. Komşuları, Kutsiye’yi de çağırmış, ama o gitmemişti. Köylülerin çoğu öfkelenmişti o zaman.

“Senin tarlan yok tabii, iki üç inekle başın rahat, bizim ekinlerin başakları bomboş, elmalar güdük güdük kaldı,” deyip yakınmışlardı.

Kutsiye, tarlası olmadığı için değil, olayların nedenlerini araştırmadan, çözüm yolları düşünmeden böyle hareket ettikleri için katılmamıştı onlara.

Bu işin peşini bırakmayacaktı, kararlıydı. İşte, yeğenini çağırmıştı yanına, onun yardımıyla ve tabii Mavi Karga’nın getirdiği belgeyle düzenbaz madencilerin oyununu bozacaktı. Bu olay nedeniyle İlay’la Mavi Karga’yı da tanıştırmış, ileride bu kuşu emanet edeceği yeğenini yakından tanıma olanağı bulmuştu. Dünyada bir eşi daha olmayan bu bilge kuşu yeğeninden başka kimseye bırakamazdı. Kentte yaşıyordu, ama Mavi Karga için bu sorun olmazdı. Hem kim bilir, belki yeğeni ilerde köy yaşamını ya da küçük bir kasaba yaşamını da seçebilirdi. O günlere daha çok vardı zaten. Gün ola harman ola, diye geçirdi içinden.

İlay sonunda notlar aldığı kâğıttan başını kaldırdı. Okuduklarının etkisiyle iri gözleri daha da büyümüş olarak teyzesine ve Mavi Karga’ya baktı.

“İnanılmaz bir planları var,” dedi. “Kargaların ömrünü insanlara eklemek istiyorlar.”

Mavi Karga bir yılan gibi tıslayarak uyardı kızı.

“Sesini alçalt! Bir duyulursa ben bile kurtaramam sizi.”

Kutsiye Hanım da çok şaşırmıştı.

“O nasıl şey öyle? Karganın ömrü nasıl eklenirmiş insana?”

Mavi Karga ise o kadar şaşırmış görünmüyordu.

“Bundan ben de kuşkulanıyordum, ama gülersiniz diye söyleyemedim.”

İlay elindeki kâğıdı salladı.

“Burada öyle yazıyor teyze. Bir rapor bu, aferin Mavi Karga, işimize yarayacak en önemli belgeyi almışsın.”

Mavi Karga övgüye hiç dayanamazdı. Hemen bu övgünün üstüne kendi de bir şeyler eklemek istedi.

“Yığınla belge vardı çekmecede, ama eşi benzeri olmayan zekâm, bana kırmızı başlığı olan bu kâğıdı almamı söyledi.”

İlay eğlenme fırsatını kaçırmadı.

“Hadi hadi, yalnızca kırmızılığına aldanıp almışsın, kargaların parlak ve albenili şeylere tutkusunu bilmeyen mi var?”

Kutsiye uzayabilecek bu atışmaya son verdi.

“Eee, başka ne yazıyor raporda?”

İlay çeviri notlarına baktı.

“Bu belge TAX Tıbbi Araştırmalar Laboratuvarı adında bir kuruma aitmiş. Daha önceki deneylerinin başarısızlıkla sonuçlandığını, kargalardan alınan somatik bir hücrenin çekirdeğini işlem görmüş insan hücresiyle birleştirdiklerini, ama dünyaya gelen bu insanın amaçladıklarının tam tersi bir biçimde erken yaşlandığını ve beş yaşına geldiğinde yirmi beş yaşında gibi göründüğünü yazıyor. Fakat deneylere devam edeceklerini, *ömür uzatma* çalışmalarının büyük paralar kazandırabileceğini, deneyler sonucunda erken yaşlanan bu deneklerin de gizlilikle ortadan kaldırılması gerektiğini yazıyor.”

Kutsiye Hanım küçük bir çığlık attı.

“Korkunç bir şey! İnsan öldürüyor bunlar!”

Mavi Karga da gakladı.

“İnsan mı? Onlara insan denebilir mi acaba? Yarı karga, yarı insan olmalı, böyle bir canlıyı asla görmek istemem.”

İlay rapora bir daha göz attı.

“Bu rapordan deneylerin iyi gitmediği anlaşılıyor. Düşünsenize beş yaşında, ama yirmi beş yaşın görüntüsüyle...”

Mavi Karga şamata yapmaktan geri durmadı.

"Beceriksizler, benim gibi bir dâhi geçseydi bu işin başına, mükemmel bir sonuç elde edebilirlerdi."

Kutsiye hâlâ allak bullaktı.

"İlay, doğru okuduğundan emin misin? İstersen bir daha kontrol et."

İlay biraz gücendi.

"Teyze, üç yıldır İngilizce kursuna yolluyor annem beni, üstelik anlayamadığım sözcükler için sözlüğe de baktım."

Mavi Karga kendi türü için kaygılanmaya başlamıştı.

"Eee, raporda bu deneyler için kaç bin karga harcandığı da yazıyor mu?"

"Hayır, onlardan hiç söz etmiyor."

Mavi Karga sinirle kanatlarını oynattı.

"Tabii canım, biz kargaları kim düşünür ki? Ama sonuç hiç de insanların umduğu gibi çıkmamış işte, telef ettikleri binlerce karga size ömürlerini değil, ömürsüzlüğü armağan etmiş. Buna kargaların laneti de diyebiliriz."

İlay kızdı.

"Neler saçmalıyorsun? Bence birileri buna dur demezse kargalardan sonra sıra biz insanları kesip biçmeye gelir."

Mavi Karga, kızın damarına basmayı iyi biliyordu.

"Bakıyorum da işin ucu size dokunacak diye telaşlanıyorsun. Yoksa biz kargalar için kılın kıpırdamayacak."

Her zaman olduğu gibi yine Kutsiye son verdi bu tartışmaya. Onlar bir ekipti ve kavga etmeden uyum içinde çalışmalıydılar.

"Birbirinizi yemeyi bırakın da şimdi ne yapacağız onu düşünelim."

"Belgeyi polise vermeliyiz teyze, suç işliyorlar işte. Polis hepsini tutuklar."

Kutsiye Hanım da böyle düşünmüştü.

"O zaman hemen hazırlanıp yola çıkalım, trenle Kars'a gideriz; valiye, polise, herkese bu kâğıdı gösterip durumu anlatırız."

Mavi Karga uyardı.

"Dikkatli olmalısınız, belgenin çalındığını biliyorlar. Ben ağzımda kâğıtla uçarken nöbetçi ateş bile etti, sonra da alarm çalmaya başladı. Üstelik sisin yoğunluğunu da arttırdılar fark etmediniz mi?"

İlay pencereye koştu, gerçekten daha da koyulaşmış bir sarı sis vardı

dışarıda. Önceden bir karaltı olarak fark edilebilen tuvalet şimdi hiç görünmüyordu. Bahçeyi çevreleyen kavaklar bile seçilmiyordu. Yalnızca rüzgârla hışırdayan yaprakların sesi...

Mavi Karga uyarılarını sürdürdü.

"Belki de yolları kesmişlerdir. Onların her yere uzanan kolları var, üstelik çok da acımasızlar. Düşünebiliyor musunuz bana ateş ettiler, dünyada bir benzeri daha bulunmayacak dâhiye ateş ettiler."

İlay, kendini övmeyi sürdüren Mavi Karga'yı durdurdu.

"Yeter ama, plan yapmamız gerek."

Kutsiye Hanım, kendine güveniyordu.

"Yolumuzu çevirseler bile belgeyi saklamanın yolunu buluruz. Bir torbaya tarhana koyar, içine de kâğıdı saklarım."

Mavi Karga güldü.

"Çok basit bir yöntem, hemen bulurlar. Başka bir şey düşün."

İlay atıldı.

"Ayakkabımın içine saklarım."

"Oraya da bakarlar," dedi Mavi Karga. "Akıllarına gelmeyecek bir yol olmalı."

"Buldum!" dedi Kutsiye. "İstasyona kadar traktörle gideceğiz ya, direksiyon kılıfının içine saklarım, istasyona varınca da çantamıza koyarız."

İlay, birden istasyonda sis olmadığını anımsadı.

"Ben istasyondan telefon edebilirim değil mi teyze? Orada sis yoktu, telefon çeker."

"Kimi arayacaksın?"

"Fuat'ı... Tanışmıştınız ya, hani benimle yolculuk yapan çocuk. Onun babası genetik mühendisiymiş. Bu kâğıtta yazılanları benden daha iyi anlayacağına eminim. Üstelik gideceğimiz vali veya emniyet müdürü kimse onun söylediklerini ciddiye alır. Ne de olsa bir bilim adamı."

Bu düşünce Kutsiye'nin de aklına yattı.

"Hay aklınla bin yaşa İlay! Beni köylü diye önemsemezler, seni çocuk diye ciddiye almazlar. En iyisi o çocuğun babasıyla gitmek."

15
İSTASYON GÖREVLİSİNİN ANLATTIKLARI

İlay ve teyzesi yol hazırlıklarına başlamıştı. Kutsiye temiz ve yeni giysiler çıkardı sandığından. Allı güllü bir elbise, bembeyaz ve kenarı boncuklarla süslenmiş bir tülbent, yeşil kadifeden bir yelek. Giyinirken heyecanlandı.

"Şimdiye dek hep kasabada görürdüm işimi. Kars'a gitmek benim için macera gibi. Şimdi görsün bakalım Kunduzlu halkı, Kutsiye deli miymiş, akıllı mıymış!"

İlay da giyindi. Birlikte aşağıya indiler. Kutsiye, önce komşusuna uğrayıp akşam otlaktan dönecek olan ineklerini ahıra alması için ricada bulundu. Komşusu meraklanmıştı.

"Hayırdır, Kars'ta ne yapacaksın?"

Şimdilik kimseye bir şey söylemeyi düşünmüyordu Kutsiye Hanım.

"Yeğenim bende, biliyorsun. Çocukcağız sıkıldı bu sisin içinde. Hem o Kars'ı görmüş olur, hem ben de bir iki şey almayı düşünüyorum gitmişken. Var mı isteğin, gelirken getireyim."

Kentten istenecek bir şey her zaman olurdu.

"Bir iki şişe peynir mayası getirsen pek iyi olur komşum, zahmet olmazsa."

"Zahmet olur mu, zaten pazara da uğrayacağım, alırım merak etme."

Kutsiye komşudan döndüğünde İlay çoktan traktörün tekeri üstündeki yerini almış, sabırsızlanıyordu. Teyzesi önce direksiyonun plastik kılıfını hafifçe aralayıp düzgünce katladığı raporu yerleştirdi.

"Tren saat 12'de, rahat rahat yetişiriz," diyerek motoru çalıştırdı.

Sarı sis gittikçe yoğunlaşıyordu. Sanki birileri onların Kars'a gideceğini öğrenmiş de bu gidişe engel olmak ister gibiydi. Kutsiye'yi yoğun sis hiç korkutmuyordu. Traktörün kaportasına hafifçe vurdu.

“Yolu biliyor bizim emektar,” diyerek gülümsedi.

Mavi Karga üstlerinde daireler çizdi.

“Ben sizi uzaktan kollarım, tamam mı?” diyerek uzaklaştı.

İlay merakla sordu teyzesine.

“Bizi bu siste görebilecek mi?”

“Ona hiçbir şey engel olamaz. Yön duygusu çok kuvvetli.”

İlay, teyzesiyle karga arasında telepatik bir bağ olduğunu düşünmeye başlamıştı. Acaba Mavi Karga’yı devraldığı zaman kendisinde de böyle güçler olacak mıydı?

On beş dakika kadar gitmişlerdi ki güçlü bir ışığın sisler içinde yanıp söndüğünü gördüler. Mavi Karga da nereden çıktıysa hemen İlay’ın omuz başında belirdi.

“Arama yapacaklar, telaşlanıp bir şeyler gizlediğinizi belli etmeyin.”

Bunu söyler söylemez de yine sisin içinde şimşek hızıyla kayboldu.

Işığa yaklaştıkça ikisinin de tedirginliği artmıştı. Arama yapacak olanlar kimlerdi? Eğer o laboratuvardan geliyorlarsa, yol kesecek kadar boş mu bulmuşlardı meydanı? Teyzesi İlay’ı uyardı.

“Hiç açık verme, seninle Kars’a, doktora gidiyoruz, tamam mı?”

Onları durduran bir grup jandarmaydı. İlay bu işe nasıl olup da güvenlik güçlerinin de alet olduğunu anlayamamıştı.

Görevli astsubay, duran traktöre yaklaştı. Şoförün bir kadın olduğunu görünce şaşırdı.

“Traktörden iner misiniz, arama emri aldık.”

Kutsiye gayet rahat davranıyordu. Tabii tabii, diyerek İlay’ın elinden tutup inmesine yardım etti.

“Hangi köydensiniz?”

“Kunduzlu’dan... Neden arama yapıyorsunuz?”

“Bunu açıklamak zorunda değilim,” dedi astsubay.

Jandarma aracının yanında uzun boylu biri vardı. Sis yüzünden tam göremeyen İlay, otomobile biraz yaklaştı. Evet yanılmamıştı. Trendeki o uzun sarışın adamdı bu. Acaba jandarmaya nasıl bir ihbarda bulunmuşlardı.

“Merhaba.”

Adam da onu tanımıştı.

“Merhaba,” dedi soğuk bir biçimde.

“Ne oldu, burada ne yapıyorsunuz?”

“Madene hırsızlar girmiş, onları arıyoruz.”

İlay içinden güldü, onun hırsızlar dediği yalnızca bir kargaydı. İmalı bir biçimde sordu.

“Altın mı çalmışlar acaba?”

Adam soğuk gözleriyle İlay’a sertçe baktı.

“Seni ilgilendirmeyen şeyler bunlar!”

Astsubay traktörü aramıştı, teyze ve yeğenden çok da kuşkulanmamıştı. Altın madeninden yapılan ihbar üzerine onlar da usulen görevlerini yapıyorlardı. Zaten onun da aklı almamıştı; insan altın madeninden neden evrak çalsın ki, çalsa çalsa altın çalabilirdi. Belki de madenin haritası diye düşünüyordu astsubay.

“Tamam gidebilirsiniz. Şüpheli birilerini görürseniz bize haber verin,” diyerek onlardan ricada bulundu.

Teyze ve yeğen aramayı atlatmış olmanın rahatlığıyla traktöre binip yollarına devam ettiler. Beş dakika sonra Mavi Karga, İlay’ın omzuna kondu. Bunu hiç beklemeyen kız, küçük bir çığlık attı.

“Ucuz atlattınız.”

İlay şaşkınlığını üzerinden atıp uyardı Mavi Karga’yı.

“Bir daha omzuma konmadan önce gaklayarak haber ver, kalbim duracaktı.”

“Buna alışmalısın.”

“Daha nelere alışacağım acaba?” dedi İlay. “Burada bir adım önümü görmeden yaşamaya bile alıştım.”

“Açık ve güneşli havaların değerini daha iyi anlarsın artık, neyse az sonra sisin dışına çıkacaksınız, ben geri dönüyorum. Sizden de iyi haberler bekliyorum,” diyerek gerisin geri döndü Mavi Karga.

Sis gerçekten de biraz sonra yok oldu, İlay insanın görüş mesafesinin bu kadar geniş olabileceğini unutmuş gibiydi. İçine sindirerek baktı ağaçlara, tepelere, dağlara... Yükselmekte olan güneşin ışıklarından gözleri kamaşıyordu. Doğadaki her varlığı ayrıntılarıyla görmek, yeniden doğmak

gibiydi. Teyzesinin başörtüsünden sarkan tek tük beyazların olduğu kumral saçlarına da baktı doyasıya. Yol boyunca sıralanan kavaklara, kavakların rüzgârla uçuşan pamuklarına, ağaçların gövdesindeki budak izlerine bile baktı. Bir bakma açlığı içindeydi sanki.

"Oh! Sanki dünyaya yeni gelmiş gibiyim," dedi.

Teyzesinin de yüzü parlamaya başlamıştı. Canlıların yaşam kaynağı olan güneş, günlerdir besinsiz kalan bu iki insana cömertçe yolluyordu ışığını.

İstasyon binası görünmüştü. İlay telefon etmek için sabırsızlandı. Kunduzlu'da öğrendikleri onu heyecanlandırmıştı. Dünya çapında gizli ve tehlikeli genetik çalışmalar yapan önemli bir çetenin yakalanmasına yardımcı olacağı için gururlanıyordu. Kendine sonsuz bir güven duymaya başlamıştı.

İstasyona iner inmez aradı Fuat'ı. Telefon hemen açıldı. İlay "Alo" der demez, Fuat kaygıyla sordu.

"İlay neredesin? Günlerdir ulaşamıyorum sana."

"Gelince hepsini anlatırım Fuat. Biz şimdi Sisbağı İstasyonu'ndayız. On iki trenine bineceğiz. Bizi karşılar mısın?"

Fuat hem sevinmiş hem heyecanlanmıştı.

"Tamam, istasyonda olurum, merak etme."

İlay söylemeden duramadı; ama sesini alçaltmayı da ihmal etmedi.

"Elimizde müthiş bir belge var, kaçak gen laboratuvarı ile ilgili. Hani trendeki yabancı var ya, onların ne yaptığını çözdük sonunda."

Fuat şaşırdı.

"Bu da nereden çıktı?"

"Gelince anlatırım, tamam mı? Hadi şimdilik hoşça kal. Telefonumun şarjı bitmek üzere, annemi de aramalıyım."

İlay, Fuat'ı şaşkınlık içinde bıraktıktan sonra annesini de arayıp neden telefon edemediğini, sisin iletişime engel olduğunu anlattı; ama kaygıya kapılmasın diye peşinde olduğu klon canavarlarından söz etmedi.

Kutsiye traktörünü küçük istasyon binasının yanına park etmiş, istasyon memurundan da araca göz kulak olmasını rica etmişti. Kimsenin olmadığı bekleme salonundaki banklara oturdular. İstasyon memuru, camlı bir bölme halindeki odasına girerken Kutsiye Hanım'la İlay'ı da davet etti

içeriye.

"Çayım taze."

Teyze ve yeğen, odaya girip masanın karşısındaki sandalyelere oturdular. Memurun emekliliği çoktan gelmişti, ama bu sakin istasyonda çalışmak zor olmadığından görevine devam ediyordu.

Odadaki prizi fark eden İlay, telefonunu şarj edip edemeyeceğini sordu adama. Adam gülümsedi. "Gençler telefonsuz duramıyor, bizim zamanımızda yoktu bunlar," deyip izin verdi.

Kutsiye Hanım'la önceden tanışıyorlardı. Köydeki bir iki akrabasının adını söyleyip nasıl olduklarını sordu.

"İyiler, iyiler çok şükür, ama şu sarı sisin hepimize çok zararı var."

İlay'ın kim olduğunu öğrenen yaşlı adam bu ziyaretten dolayı kutladı kızı.

"İnsan akrabalarını unutmamalı, insanlar gitgide vefasızlaşıyor. Beni ne oğlum ne kızım arar. Bu ıssız yerde tek başıma sayılırım. Belki inanmayacaksınız ama, tek dostum kargalar oldu. Onlar da son zamanlarda yanaşmaz oldular ya..."

İlay hemen ilgilendi bununla.

"Nasıl yanaşmaz oldular?"

İstasyonda çoğu zaman tek başına kalan yaşlı adam zaten konuşacak insan arıyordu.

"Eskiden bayat ekmekleri ıslatıp verirdim bu garibanlara, gariban dediğime bakma, pek akıllı pek kurnaz hayvanlardır. Onlar da benden korkmazdı, ama bir aydır uzaktan bakıyorlar. Sanki korkuyorlar, ben onlara düşmanmışım gibi ne bileyim. İnanın bazen bakışlarından ürperiyorum, fırsat bulsalar gelip beni parçalayacaklarmış gibi görünüyorlar şimdi gözüme."

İlay, bunları duyunca yakında Mavi Karga'nın diğer kargaları zapt etmekte zorlanacağını düşünmeye başladı. Kuşlara da hak vermiyor değildi. İnsanlar maden adı altında gizli bir laboratuvarda türdeşlerini kesip biçiyorlardı. Gerçekleşmesi olanaksız bir amaç için yüzlerce, binlerce kargaya acı çektiriyorlardı. Tabii bu zeki kuşlar da bütün insanları düşman görmeye hazırdı artık. Saldırmak için onları çileden çıkartacak son hareketi

bekliyorlardı belki de.

Konuk saydığı yolculara çay ikram ederken anlatmayı sürdürdü istasyon görevlisi.

"Eee, biz de bu hayvanlara az çektirmedik... Hatırlıyorum, bizim ilçede av ruhsatını yenilemek için yapılması gereken işlerden biriydi beş karga kafası getirmek. Öyle acırdım ki bu kuşlara... Çok da zeki hayvanlardır ha, kolay kolay avcının namlusu denk gelmez onlara."

İlay içinden, *biliyorum ne kadar zeki olduklarını; hatta benimle uzun tartışmalara girebilen birini çok yakından tanıyorum*, diye geçirdi.

Adam anlatmaya devam etti.

"Kimi uğursuz sayar, kimi çirkin bulur; bence tabiata da çok faydalı bu hayvanlar. Bir kere böcekleri yer, leşleri ortadan kaldırırlar."

Leş sözünü duyar duymaz midesi kalktı İlay'ın. Mavi Karga'yı ölü bir hayvanın başında kanlı gagasıyla düşünemiyordu. Kızın yüzünün değiştiğini fark eden yaşlı adam durumu düzeltmeye çalıştı.

"Tabii hepsi leş yemez, onlar da başka bir tür. Çok değişik kargalar var. Buralarda yaşayanlar, o leş yiyenlerden değil. Kunduzlu'nun adı da oradan gelir. Eskiden kimse karga demezdi onlara, kunduzdu adları. Şimdikiler pek bilmez bunu."

Neyse ki tren düdüğü duyuldu da kargalar hakkında daha fazla olumsuzluk duymadan kalktılar. Yaşlı adam, iyi yolculuklar diledi, onlar dönünceye dek traktöre göz kulak olacağını söyleyerek kendi işine döndü. Sisbağı İstasyonu'ndan Kars'a dek, bir buçuk saatlik yolları vardı.

16
RAPOR YANLIŞ MI ÇEVRİLDİ?

Fuat, istasyona babasıyla gelmişti. İlay'ı ve Kutsiye Hanım'ı babasıyla tanıştırdı. Kadir Bey gülümseyerek konukların ellerini sıktı, ama oldukça tedirgin görünüyordu. Sanki izleniyormuş gibi çevreyi kolaçan ediyordu. Fuat ise onun tam tersi, neşeli ve rahattı. Eski sıkılganlığını da üzerinden atmış görünüyordu.

"Babam bu sabah geldi çalıştığı yerden. Geleceğinizi söyledim, o da karşılamak istedi. Sizlerle tanışmayı çok istiyordu."

Kadir Bey, önce eve gidip yemek yemeyi önerdi. Vakit öğle olmuştu.

"Yemekten sonra işlerinizi halledersiniz."

İlay, Fuat'a fısıldadı.

"Babana söz ettin mi?"

"Tabii, babam her şeyi biliyor, daha doğrusu bana anlattığın kadarını."

İlay, Mavi Karga'dan da söz etmek istiyordu, ama içinden bir ses onu engelliyor, bunun doğru olmayacağını söylüyordu. Belki de onu engelleyen bizzat Mavi Karga'nın kendisiydi. Aralarında telepatik bir bağ kurulmaya başlamış olabilir miydi?

Bindikleri dolmuş tenhaydı, Fuat ve İlay en arkaya yan yana oturdular. Kutsiye Hanım da şoförün arkasındaki koltuğa oturunca Kadir Bey de yanına oturdu. Şoföre dolmuş paralarını uzattı.

Kutsiye, pencereden dışarıya merakla bakıyor, yeni yapıları gördükçe, "Aa, bunu ne zaman yapmışlar!" diye şaşırıyordu. Daha önceden anımsadığı yaşlı bir ağacın ya da eski taş yapıların yerinde olmadığını fark edince de kızıyordu. Onun yüksek sesle içinden geldiği gibi konuşması İlay'la Fuat'ın kıkır kıkır gülmelerine yol açtı. Kadir Bey, bütün bunları duymuyor gibi tepkisizdi. Onun kaygılı halini fark eden Kutsiye Hanım sormadan

edemedi.

"Hasta mısınız Kadir Bey?"

Adam iyi olduğunu söylese de yüzü ve gözleri pek öyle demiyordu.

Dolmuş onları evin tam önünde bıraktı. Bahçeli bir evdi. Çiçeklere özenle bakıldığı belli oluyordu. Fuat gururlanarak İlay'a sarı gülleri gösterdi.

"Bak, bunları ben yetiştirdim."

Gerçekten güzel ve çok sağlıklı görünüyordu güller. İlay dayanamayıp çiçeklerin yanına gitti. Eğilip kokladı.

"Harika kokuyor."

Kutsiye Hanım da beğenmişti gülleri, Fuat ona köyde dikmesi için birkaç çubuk verebileceğini söyledi.

Kadir Bey anahtarını çıkarıp evin kapısını açarken Kutsiye Hanım sordu.

"Sevinç Hanım yok mu?"

"Geleceğinizi öğrendiğinde evde olmayı çok istemişti, ama hastanede işleri çok yoğun, mesaisi biter bitmez gelir."

Konukları oturma odasına alan Kadir Bey, Fuat'a döndü.

"Oğlum, bakkala gidip iki ekmek alıver hadi."

"Ekmek var evde baba, hepimize yeter."

Kadir Bey ısrar ediyordu. Sanki Fuat'ı evden uzaklaştırmak ister gibi bir hali vardı.

"Yeterince olduğunu sanmıyorum, yemek sırasında kalkıp ekmek almaya gitmek daha zor gelmez mi sana? Hadi, misafirlerin yanında tartışmak istemiyorum."

İlay, Kadir Bey'in Fuat'a çıkışır gibi konuşmasından rahatsız olmuştu. Delikanlı ister istemez bakkalın yolunu tuttu. Oğlu kapıdan çıkar çıkmaz Kadir Bey, Kutsiye Hanım'a baktı.

"Şu belgeyi görebilir miyim?"

Kutsiye, özenle katlayıp çantasına koyduğu belgeyi uzattı adama.

"Siz genetik mi her neyse onun mühendisiymişsiniz, daha iyi anlarsınız burada yazılanları. İlay Türkçeye çevirip anlattı bana. Orada altın aramadıklarını ben yıllardır söyledim, ama kimseyi inandıramadım. İnsanlar üzerinde deneyler yapıyorlarmış, okuyun siz de göreceksiniz."

Adam onu dinlemiyor gibiydi. Kâğıdı üstünkörü okudu ve gülmeye başladı.

İlay da Kutsiye de şaşırdı, sonra İlay sinirlendi.

"Neden gülüyorsunuz, orada komik bir şey mi yazıyor?"

Kadir Bey kızın bu sözlerine hiç aldırış etmedi.

"Demek sen İngilizce biliyorsun! Kaçıncı sınıftasın?"

İlay, adamın küçümser gibi konuşmasından rahatsız oldu.

"Sekizinci sınıfı bitirdim, ama üç yıldan beri İngilizce kursuna gidiyorum, ayrıca sözlük yardımıyla çözdüm, kafamdan uydurmadım."

Kadir Bey, hiç kimsenin beklemediği bir hareket yaptı ve elindeki raporu yırttı.

Kutsiye Hanım oturduğu koltuktan telaşla kalktı.

"Ne yaptınız! Valiye gösterecektik biz onu!"

Kadir Bey onların şaşkınlığını sakinlikle karşıladı.

"Vali de size aynı benim gibi gülecekti. Sizin küçük düşmenizi istemiyorum."

Böyle deyip mutfağa yöneldi adam. Açık mutfak kapısından onun ne yaptığına baktı İlay. Adamın, elindeki kâğıt parçalarını küçük çöp kutusuna attığını gördü.

Kutsiye Hanım mutfağa doğru seslendi.

"O belgeyi ne zorluklarla ele geçirdiğimizi biliyor musunuz siz? Ne yazdığını söylemeden nasıl yırtarsınız?"

Kadir Bey rahatlamış bir biçimde dönüp koltuğa oturdu. Karşılaştıkları andan beri yüzünde var olan kaygı uçup gitmiş gibiydi.

"Anlatayım Kutsiye Hanım, sen de iyi dinle İlay. Altın aramada kargalardan nasıl yararlanılabileceğini gösteren sıradan bir belgeydi o. Siz de bilirsiniz, kargalar parlak bir şey gördüklerinde dayanamazlar."

Kutsiye Hanım'a bu açıklama mantıklı görünse de İlay böyle düşünmüyordu. O belgede *altın* sözcüğü bir kez bile kullanılmamıştı. Kendi çevirisi biraz bozuk olabilirdi ama bütünüyle yanlış olamazdı. Fuat iyi bir arkadaşı olsa da babasını gördüğü andan itibaren ona güvenmemesi gerektiğini düşünmüştü. İçinden bir ses Kadir Bey'in başka planlar içinde olduğunu söylüyordu. Ellerindeki en önemli kanıtı saygısızca yırtmıştı.

Yanlış okuduysa bile yırtması gerekmezdi ki. Kadir Bey o kâğıttan kurtulmak istedi, diye bir sonuca vardı İlay. Buna razı olmayacaktı, bir bahaneyle mutfağa gidip çöpe atılan kâğıdı alacaktı. Kâğıt parçalarını birleştirebilir ve yine kanıt olarak kullanabilirdi.

"Su içebilir miyim?" diyerek mutfağı işaret etti.

Kadir Bey kıza su vermek için yerinden kalkmak istedi, ama İlay öne atıldı.

"Ben alırım, siz zahmet etmeyin."

İlay aklındaki planı uygulamak için mutfağa girdi. Su dolduracakmış gibi musluğu açtı, suyun sesi odaya ulaşsın istiyordu. Su akarken hemen çöp kutusunun kapağını kaldırıp yırtık ve kirlenmiş kâğıt parçalarını pantolonunun cebine tıkıştırdı. Kutsiye oturduğu yerden onun ne yaptığını görmüş, ama karşısında oturan Kadir Bey'e belli etmemek için dereden tepeden söz açmıştı. Böylece adamın dikkatini başka yerlere çekmişti. Kâğıdı alınca rahatlayan İlay teyzesine seslendi.

"Sen de su ister misin teyze?"

Kutsiye de bu oyuna katıldı.

"İyi olur kızım, sen içince canım çekti."

İlay bir bardak su doldurup teyzesine getirdi. Fuat'ın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Onunla konuşacak, babasının bu davranışının nedenlerini birlikte düşüneceklerdi. Belki o bir açıklama getirebilirdi. Gerçekten kâğıtta yazılanları yanlış mı anlamıştı? Ya dağılmayan sarı sis, ya Mavi Karga'nın anlattıkları, ya yolda o jandarmaların arama yapmaları... O madende yasadışı işlerin yapıldığından kesinlikle emindi. Belki de valiye bu yırtık kâğıtlarla çıkmak zorunda kalacaklardı.

Fuat iki ekmekle odaya girdiğinde ortada can sıkıcı bir sessizlik buldu. Kadir Bey ekmeklerle mutfağa yöneldi. Biz Fuat'la yemeği hazırlarız, siz rahatınıza bakın, diyerek odadan çıktı ve mutfağın kapısını kapattı. Onlar çıkınca Kutsiye fısıldadı.

"İyi oldu kâğıdı geri aldığın, bu adamın doğru söylediğinden şüphem var."

"Aynen öyle. Kâğıtta yazanları yanlışsız okuduğuma eminim teyze. Ayrıca bizi yolda neden aradılar, kayıp belge için değil mi? Neden basit bir kâğıdı

aramak için uğraşsınlar ki?"

Kutsiye'nin yüzü kaygılı bir hâl aldı.

"Korkarım Fuat'ın babası da bu işin içinde. O da genetik mühendisi değil mi? Üstelik Kars'ın içinde değil, uzak bir yerde çalıştığını söylememiş miydi çocuk sana? Belki de çalıştığı yer bizim Kunduzlu'daki madendir..."

17
HUZURSUZ GECE

Baba oğul birlikte yemeği hazırlayıp konuklarını masaya davet ettiler. Kadir Bey şimdi iyi bir ev sahibi gibi davranıyordu; ama İlay ellerindeki tek belgeyi yırtan bu adamı artık cana yakın bulmuyordu. Eğer Fuat'ın gücenmeyeceğini bilse teyzesine baskı yapar ve o evi terk edip gidebilirdi. Hem İngilizcesiyle alay etmiş, hem de kendine ait olmayan bir belgeyi yok etmek istemişti.

Yemekte, Kutsiye fark ettirmeden Kadir Bey'in ağzından laf almaya çalıştı.

"İnsanın ailesinden uzakta çalışması kolay olmasa gerek, öyle değil mi Kadir Bey?"

"Eh... Tabii, arada bir geliyorum buraya. Ne yapalım bazı işler fedakârlık ister."

"Neredeydi iş yeriniz?"

Kadir Bey'in yanıtı kısa oldu. Bu sorulardan hoşlanmadığı ortadaydı.

"Kars dışında."

İlay imalı bir biçimde sordu.

"Koyun mu kopyalıyorsunuz? Kopya koyunların erken öldüğünü söylüyorlar, bu doğru mu acaba?"

Adam bunu duymazlıktan gelip biraz daha yaprak sarması almak isteyen var mı, diyerek sarma tabağını sırayla herkese uzattı.

"Size de yük olduk," dedi Kutsiye.

Böylece Kadir Bey'in işi hakkında fazla bir şey öğrenilemeden yemek sürdü. Yemekten sonra Kadir Bey bir işi olduğunu söyleyerek evden çıkınca İlay derin bir soluk aldı. Fuat'la rahatça konuşabilirdi. Bulaşıkları birlikte yıkamaya başladılar.

“Babanın raporla ilgili anlattıklarına inandın mı?”

Fuat babasına güveniyordu.

“Tabii, babamın İngilizcesi süperdir. İyi ki ona okuttunuz, düşünebiliyor musun, valinin o kâğıdı okuduğunda size nasıl bakacağını? Üstelik o belgeyi çaldığınızı düşünüp tutuklanmanızı bile isteyebilirdi.”

Bulaşığın bitmesini bekleyemedi kız, ellerini kurulayıp cebindeki yırtık kâğıtları mutfak masasının üzerine yayıp bir peçeteyle üzerine yapışmış çay çöplerini temizledi.

“Bir de sen oku o zaman!”

Fuat şaşkındı.

“Babam attığını söylemişti. Onu çöpten geri mi aldın?”

İlay öfkeli ve inatçı görünüyordu.

“Sen kâğıdı oku, İngilizcen benimkinden çok çok iyi, ben sözlük yardımıyla okuyabilmiştim.”

Fuat da ellerini kurulayıp sandalyeye oturdu. Okudukça gözleri irileşiyor, yüzü pençe pençe yanıyordu. Okuması bitince karmakarışık bir yüzle kıza baktı. Heyecandan sesi titriyordu.

“Bunlar... bunlar insan kopyalıyorlar!”

İlay başını salladı.

“Hem de korkunç deneyler yaparak erkenden yaşlanan insanlar oluşturuyorlar laboratuvarda. Benim kafamı daha da karıştıran ne biliyor musun? Baban... Neden yırtıp attı bu belgeyi ve bize neden yalan söyledi?”

Fuat da buraya takılmıştı. Kafası hızla çalışmaya başladı. Aklından geçenleri söyledi.

“İki olasılık var. Ya başımızın derde girmesini istemiyor; çünkü bu adamlar önlerine çıkabilecek engelleri ortadan kaldırmakta usta olmalılar, ya da... bunu düşünmek bile istemiyorum; ama...”

Fuat’ın tamamlamaya cesaret edemediği cümlenin arkasını İlay getirdi.

“Ya da baban da onlardan biri...”

Tam bu sırada Kutsiye Hanım mutfağa girdi, onları yırtık belgenin başında görünce o da oturdu masaya.

“Bu belgeyle mi çıkacağız valiye çocuklar?”

İlay, teyzesine raporda okuduklarının doğru olduğunu, Fuat’ın da kendisi

gibi çevirdiğini söyledi. Kutsiye Hanım da zaten İlay'ın çevirisinden bir an bile kuşku duymadığını belirtti.

Fuat bir karara varamıyordu. İlay'la birlikte hareket ederse babasına karşı bir cephede yer almış olacaktı. Ya babası bu işin içindeyse, bütün bunlardan dolayı ya babasını tutuklarlarsa... Ama belki de babası yalnızca onları korumak için belgeyi ortadan kaldırmak istemişti. İşte en çok buna inanmak istiyordu, ama kendi kendini kandırdığını düşünmeden edemiyordu.

Fuat'ın annesi Sevinç Hanım işten döndüğünde içtenlikle sarıldı İlay'a. Kutsiye Hanım'ı gördüğüne de çok sevinmişti. Ondan özellikle bu kadar genç kalmanın sırrını öğrenmek istiyordu. Kutsiye, o sordukça yemin üzerine yemin ediyor herhangi bir sırrı olmadığını söylüyordu. İlay içinden, bu gençliği belki de Mavi Karga veriyordur, diye düşündü. Bir gün Mavi Karga ona verildiğinde kendisi de yaşlansa bile yaşını göstermeyecekti demek.

Akşam yemeğinden sonra çaylarını içerlerken Sevinç Hanım, oğlundan duyduğu maden hakkındaki belgeyi sordu. Kimsede çıt yoktu. Kadir Bey, İlay'la Kutsiye Hanım'a yöneltilmiş bu soruyu duymazdan gelip televizyonun sesini biraz daha yükseltti, kanaldan kanala gezinmeye başladı. Fuat renkten renge girerek babasına kaçamak bir bakışla baktı. Sevinç Hanım üsteledi.

"Niçin kimse bir şey söylemiyor? Yoksa bir oyun muydu bu?"

İlay konuyu kapatmak için kısaca açıkladı.

"Biz yanlış anlamışız Sevinç teyze. Ne de olsa benim İngilizcem o kadar iyi değil."

Sevinç Hanım bu kez oğluna döndü.

"Eee Fuat, sen okumuşsundur oğlum, ne yazıyordu belgede?"

Fuat kızarıp bozardı, ne diyeceğini bilemedi.

"Şey... Ben okumadım anne, babam yırtıp çöpe atmış."

Sevinç Hanım şaşkınlıkla doğruldu koltuğundan.

"Aaa, olur mu öyle şey canım! Kadir! Kadir neden yırttın belgeyi? Bir de ben baksaydım."

Kadir Bey duymamış gibi gözlerini televizyona dikmişti. Sevinç Hanım

bu kez sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Canım, televizyonu kısar mısın, bak birbirimizi duymuyoruz. Belgeyi neden çöpe attın, diyorum. Ben de bir baksaydım."

İster istemez döndü Kadir Bey.

"Önemli bir şey yazmıyordu canım. Çocuk yanlış okumuş işte... Herhangi bir kâğıt parçasıydı."

Sevinç Hanım yerinden kalktı.

"Ben çöpe bakacağım."

Fuat ve İlay irkilerek birbirlerine baktılar. Eğer Sevinç Hanım çöpün içinde yırtık belgeyi bulamazsa işler iyice karışır, belgeyi oradan birinin aldığı belli olurdu. Durumu Fuat kurtardı.

"Ben çöpü döktüm anne."

İlay rahatlayarak derin bir soluk aldı.

O gece teyzesiyle aynı odada kalan İlay, gece boyunca sık sık uyandı, huzursuzdu. Sanki Mavi Karga onu sürekli uyarıyor, dikkatli olmasını söylüyordu. İlay'ı huzursuz eden Kadir Bey'le aynı çatı altında uyuyor olmaktı. Bir yandan da Fuat'ın babasının bu durumda olması, olaylar sonuçlandığında arkadaşının buna çok üzüleceği düşüncesi, içini kemirdi durdu. Uykuya dalmadan önce teyzesiyle alçak sesle hep bunu konuşmuşlardı. Teyzesi, valinin bu işe el atacağını, mutlaka bir çözüm bulacağını söylüyordu. Bu sarı sis, Kunduzlu'nun üzerinden kalkmalıydı. O madende acı çeken insanlar ve boşu boşuna kesilip biçilen kargalar vardı. Eğer Kadir Bey suçluysa o da cezasını çekmeli, diyordu teyzesi. Yine de İlay kendini arkadaşının üzüntüsü karşısında sorumlu hissedeceğini düşünüyordu.

Fuat da rahat değildi o gece, yatakta dönüp durdu. Babası işinden fazla söz etmezdi. Özel bir çiftlikte besi hayvanlarının daha verimli olabilmesi için genetik çalışmalar yaptığını söylüyordu; ama bir gün bile ne annesini ne de kendisini götürmüştü çiftliğe. Annesinin ondan ısrarla bunu rica ettiğini, ama her seferinde babasının ertelediğini, bir mazeret bulduğunu anımsıyordu. Eğer gizli genetik çalışmalar yapan, yasadışı bir ekiple çalışıyorsa tutuklanma olasılığı vardı. O kâğıdı okuduktan sonra babasıyla göz göze gelmemeye çalışmıştı. Bundan korkuyordu, babasına suçlayıcı bir

ifadeyle bakacağını, onun da bu bakıştan her şeyi okuyabileceğini sanıyordu.

Sabah kahvaltıda Sevinç Hanım dışında herkesin kötü bir gece geçirdiği gözlerinden belliydi. Kutsiye Hanım o günkü trenle döneceklerini söylediğinde Sevinç Hanım üzüldü.

"Bu kadar erken olur mu? Hem doğru dürüst konuşamadık da... Lütfen biraz daha kalın. Çocuklar da çok iyi anlaşıyorlar."

Sevinç Hanım da Fuat da ısrarlıydı, ama Kadir Bey'in ağzından tek sözcük çıkmamıştı. İlay ve teyzesi o gece plan yapmışlar, valiyle görüşmeye karar vermişlerdi. Fuat da isterse onlara katılabilirdi. Çocuğu fazla zorlamayalım, demişti Kutsiye Hanım, hiç kimse babasının zor duruma düşmesini istemez.

Kahvaltıdan sonra hazırlanmaya başladılar.

"Daha erken değil mi? Sanırım tren öğleden sonra 3'te hareket ediyor," dedi Kadir Bey.

Kutsiye hemen bir yalan buldu.

"Kars'a gelmişken pazardan biraz alışveriş edelim diyorum. Köyden sipariş de verdiler, ayrıca İlay müzeyi gezmek istiyor."

Kadir Bey onları yalnız bırakmak istemiyordu anlaşılan. Valiyle görüşeceklerini anlamış mıydı?

"Sizinle gelebilirim, hem müze müdürü de arkadaşım onunla da görüşmüş olurum."

Kutsiye Hanım'la İlay kısa bir süre bakıştılar. Sözü Kutsiye aldı.

"Hiç zahmet etmeyin, eğer Fuat isterse gelsin, ama sizi yormayalım. Ben pazarda dolaşmayı çok severim, her şeyin fiyatını sorarım, sıkılırsınız Kadir Bey. Fuat olursa İlay için de iyi olur; çünkü o da pazar yerlerini sevmiyor. Bütün gençler gibi, değil mi İlay?"

İlay, başını sallayarak bu yalanı onayladı. Teyzesi durumu kurtarmayı çok iyi biliyordu doğrusu.

İstenmediğini anlayan Kadir Bey, daha fazla ısrar etmedi, oğluna döndü.

"Demek ki konukları gezdirme görevi sana düşüyor oğlum."

Fuat'a bu öneriyi kabul etmekten başka yol kalmamıştı. İlay'la teyzesinin valiye gideceklerinden emindi. Ben içeriye girmem, onlar görüşsünler, diye

geçirdi içinden.

18
VALİNİN ODASINDA

Valilik binasının önüne geldiklerinde Fuat'ın ayakları geri geri gitmeye başlamıştı. İlay kendisini Fuat'ın yerine koyduğunda onun duygularını anlayabiliyordu. Kendi babasını düşündü, babası pis bir işe bulaşsa gidip ihbar eder miydi? Hayır, yapamazdı bunu! Ama birinin yapması gerekliydi. Binanın önündeki banklardan birine gücü tükenmiş bir biçimde oturdu Fuat.

"Siz girin içeriye, ben burada beklerim."

İlay, Fuat'ın elini tuttu.

"Belki de baban bu işin içinde değildir, üzülme hemen."

Delikanlı hiçbir şey söylemedi. Bir iki söz etse gözyaşlarını tutamayacağından korkuyordu. İlay'ın karşısında ağlamak, zayıf bir erkek gibi görünmek de istemiyordu.

Teyze ve yeğen emin adımlarla binaya doğru yürüdüler. Kapıdaki görevli polis, çantalarını aradı ve içeriye girmelerine izin verdi. Dışarıdaki sıcağa karşın içeride oldukça serin bir hava vardı. Bir an ne tarafa gideceklerini bilemediler. Sonunda İlay, üzerinde danışma yazan küçük camlı bir bölme gördü.

Danışmadaki görevli onları ikinci kata yolladı. Valinin odasına giden koridorda yere kırmızı halı serilmişti. İlay, yol gösteren bu kırmızı halı üzerinde yürümelerini oldukça komik buldu, ama gülecek durumda değildi. Valinin sekreteri, şapkası elinde mahcup bir adamla konuşuyordu. Adam ısrarla valiyi görmek istediğini söylüyor, sekreter de aynı şeyleri söyleyip duruyordu.

"Şu an toplantıda, sizinle görüşemez. Yarın gelin."

Adam çaresiz şapkasını evire çevire çekildi sekreterin masasından. İlay

bizi de geri yollayacak şimdi diye kaygıya kapılmıştı. Kutsiye Hanım masaya yaklaştı.

"Kunduzlu köyünden geliyorum ben. Vali beyi çok ilgilendirecek önemli bir şey getirdim kendisine, mutlaka görüşmeliyim."

Sekreter şakacı bir ifadeyle gülümsedi.

"Kunduzlu köyünden valiyi bu kadar ilgilendirecek ne getirdin acaba? Çantanda bir kunduz olmasın sakın."

Kutsiye Hanım, sekreterin şakasına aldırış etmeden bütün ciddiyetiyle konuşmasını sürdürdü.

"Ben çok ciddiyim; bütün insanlığı ilgilendiren bir şey, vali beyi neden ilgilendirmesin? Eğer kendisine haber vermezseniz siz de sorumlu olursunuz bundan."

Sekreter, Kutsiye Hanım'dan ürkmüştü, söylenerek yerinden kalktı. Odadaki diğer kapıyı hafifçe tıklatıp girdi.

İlay heyecandan parmaklarını çıtlatmaya başlamıştı. Teyzesi uyardı.

"Parmaklarını çıtlatma öyle, ileride kireçleme olur yoksa."

İlay parmaklarının nasıl kireçlenebileceğini, bunun çıtlatmakla nasıl bir bağı olduğunu düşünürken sekreter girdiği odadan çıktı.

"Buyurun, vali bey sizi bekliyor. Bütün insanlığı ilgilendiren her neyse anlatın bakalım kendisine."

Sekreterin sesinde yine bir alay vardı. Teyze ve yeğen odaya girinceye dek arkalarından baktı. Sonra başını iki yana sallayarak önündeki kâğıtları karıştırmaya başladı. İçinden, ya öğretmen isteyecekler köylerine ya doktor, diye geçiriyordu.

Girdikleri oda büyük bir salon gibiydi. Vali, kapının tam karşısında görkemli bir masanın arkasındaydı. Bu büyük salon ve koskoca masayla kıyaslandığında orantısız bir durum çıkıyordu ortaya; çünkü vali minyon yapıda, ufak tefek biriydi. Orta yaşlı, kır saçlı, aydınlık yüzlü bir adamdı. İlay ve Kutsiye odaya girdiklerinde başını şöyle bir kaldırmış, bir saniye onlara bakmış, sonra yine masasına eğilip bir iki kâğıdı daha imzaladıktan sonra, kapının yanında bekleyen teyze ve yeğene dönmüştü.

"Demek Kunduzlu'dan gelenler sizsiniz. Buyurun oturun, merak ettim, sekreterim bana insanlığı ilgilendirecek bir şey anlatacağınızı söyledi."

Valinin sesinde sanki anlatılacaklara daha dinlemeden inanmayacakmış gibi bir ton vardı.

İlay ve Kutsiye Hanım, masanın tam karşısında yer alan devasa koltuklara oturdular. İlay kendisini koltuğun içinde kaybolmuş gibi duyumsadı.

"Sizi dinliyorum."

Kutsiye Hanım çantasından genetik araştırmalarla ilgili raporu çıkardı. Tabii kâğıt artık ciddiyetten oldukça uzak görünüyordu. Buruşmuş, kirlenmişti. İlay akşam Fuat'tan aldığı bantla yırtık yerleri yapıştırmıştı.

Kutsiye Hanım kalktı, elindeki kâğıdı valinin masasının üzerine koydu.

"İngilizce biliyorsunuz değil mi? Vali olduğunuza göre..."

Vali bey güldü, hiçbir şey söylemeden çekmecesini açıp gözlüklerini çıkardı. Sakin hareketlerle camlarını silip gözlüğünü taktı, kâğıdı incelemeye başladı. Kutsiye Hanım, yerine oturup valinin okumasının bitmesini bekliyordu. İlay'ın kalp atışları hızlanmıştı. Acaba nasıl bir tepki verecek, diye merak ediyordu. Vali okumayı bitirip başını kâğıttan kaldırdı. Yüzünde İlay'ın beklediği şaşkınlık yoktu, ama inanmamış gibi de görünmüyordu.

"Nereden buldunuz bu kâğıdı?"

Kutsiye Hanım Mavi Karga'ya hiç değinmeden, kâğıdı otlakta bulduğunu söyledi. Sonra da altın madeni ile ilgili bütün kuşkularını dile getirdi. Köyün her türlü işini aksatan sarı sisten de söz etmeyi unutmadı.

Vali durumun ciddiyetini anlamış görünüyordu; bu olayı araştırmak istediğini söyledi. Ayrıntılara girmeden yapacağı işleri karşısındakilere kısaca anlattı.

"Şimdi istihbaratçı arkadaşlarla görüşmem gerek, onlar da yurt dışındaki diğer istihbaratçılarla bağlantı kurarlar. Bu firmayla ilgili derin bir inceleme yaptırırım, merak etmeyin. Size ve bana bir süre beklemek düşüyor. Bu arada hiç kimseye ama hiç kimseye bundan söz etmeyin. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Sizden başka kimin bilgisi var madenle ilgili?"

İlay atıldı.

"Bir arkadaşım var, o biliyor... Şimdi dışarda, bahçede bizi bekliyor."

Vali kalktı, pencereye yürüdü. Binanın ön bahçesinde bankta oturan

insanlara göz attı.

"Şu mavi tişörtlü çocuk mu?"

"Evet, o."

"Başka bilen var mı?"

"Şey... Bir de babası..."

"Babası mı? Böyle ciddi bir iş için onun da gelmesi gerekmez miydi? Madem bilgisi var..."

İlay nereye kadar anlatması gerektiğine karar veremiyordu. Üstelik Fuat'ın babasını da zor durumda bırakmak istemiyordu. Kutsiye Hanım, valiye verdiği yanıtla İlay'ın kaygılarını gidermiş oldu.

"Vali bey, babası inanmadı bize, o yüzden gelmedi."

"İyi iyi, inanmaması daha iyi, dedim ya ne kadar az kişi bilirse sonuca ulaşmamız ve suçluları kaçmadan yakalamamız o kadar kolay olur."

Valinin odasından çıktıklarında biraz rahatlamışlardı. Sonunda birileri bu tuhaflıklara son verecekti. Geriye beklemek kalıyordu, köye dönüp beklemek.

Bankta eli çenesinde düşünceli bir biçimde bekler buldular Fuat'ı.

"Ne oldu, inandı mı size?"

"İnanmayacak ne var, elimizde belge vardı. Artık iş onların Fuat," dedi Kutsiye Hanım.

İstasyona doğru yürümeye başladılar. Üçü de suskundu. İlay bu suskunluğu bozdu.

"Keşke sen de bizimle köye gelseydin. Orayı görmeni isterdim, gerçi sisten bir şey göremiyorsun, ama sarı bir sisin içinde yaşamak gerçekten ilginç."

Fuat'ın aklına yatar gibi oldu, onlarla gitmek.

Kutsiye Hanım da ısrar etti.

"Gel tabii, hadi sizin eve gidip birkaç parça giysi alalım, trenin kalkmasına daha vakit var nasıl olsa."

"Annem ve babam ne der, bilmiyorum ki..."

Kutsiye Hanım onları ikna etmeyi üzerine aldı. Bir hafta kalırdı çocuk. Herkes için iyi olurdu.

Pazardan komşu için peynir mayası aldıktan sonra bir dolmuşa binip eve

geldiler. Evde kimse yoktu. Fuat hastaneye telefon edip annesini buldu. Telefonu Kutsiye Hanım alıp Fuat için izin istedi. Sevinç Hanım da eğer Fuat istiyorsa neden olmasın, deyince Kutsiye, "İstemez mi? Tabii istiyor," diyerek telefonu yine Fuat'a verdi. Sevinç Hanım telefonda bir yığın öğütlerde bulundu. Ev işlerine yardım et, Kutsiye teyzene yük olmamaya çalış, kendi yatağını kendin topla cinsinden öğütler. Fuat bu arada babasının nerede olduğunu sordu.

"Babanı iş yerinden aramışlar, acil bir durum mu varmış ne? Öyle bir şeyler deyip gitti."

Fuat allak bullak oldu. Öyle ya, belki de valiliğe gidildiğini öğrenmişlerdir. Bu adamların her yerde kolu olabilir. Ya Kunduzlu'da babasıyla karşılaşırsa... Bunu düşünmek bile korkutucuydu. Öyle karışıktı ki duyguları... Babasını seviyordu, ama bir yandan da onu insanlarla oyuncak gibi oynayan tehlikeli deneyler yapabilen bir canavar gibi de düşünmeye başlamıştı.

19
AMBARDAKİ "ÇOCUK ADAM"

Traktörle sarı sisin içine girdiklerinde, Fuat tıpkı İlay'ın yaşadığı ilk sarsıntının benzerini yaşadı. Sanki banyodaki sıcak su buharı gibi kalın bir buğu kaplamıştı her yeri, üstelik bir de kirli sarı görüntüsüyle görüş mesafesini oldukça azaltıyordu. Fuat içten içe bunun gerçekten de yapay bir sis olduğunu düşünmeye başlamıştı. Raporda sisten söz edilmese de Kutsiye Hanım'a inanıyordu.

Eve ulaştıklarında İlay'ın içini başka bir endişe kapladı. Şimdi Mavi Karga, Fuat'ı nasıl karşılayacaktı? Ona görünecek miydi? Onunla da konuşacak mıydı? Merdivenleri çıkarken teyzesinin kulağına fısıldadı.

"Mavi Karga ne olacak?"

Teyzesi Fuat'a duyurmadan usulca yanıtladı.

"Bir süre uğramayacak."

O zaman anladı İlay, Mavi Karga teyzesiyle arasında hep sır olarak kalacaktı. Yakın arkadaşı bile olsa Fuat'a tek kelime söyleyemezdi.

Birlikte akşam yemeği hazırlıklarına başladılar. Fuat, ben çok güzel omlet yaparım, diyerek tavanın başına geçti. İlay salata hazırlamayı tercih edince Kutsiye Hanım da kendi elleriyle kurduğu peynirden çıkarmak için alt kattaki ambara indi.

Ambara girmek üzereyken yol tarafından bir ses geldi.

"Kutsiye hala! Kutsiye hala!"

"Sen misin Osman?"

Osman korkudan titreyen, kısık bir sesle konuşuyordu. Bu nedenle Kutsiye emin olamamıştı kimin seslendiğinden.

"Benim ben olmasına ya, ben benlikten çıktım Kutsiye hala."

Kutsiye iyice görebilmek için biraz daha yakınına gitti Osman'ın.

“Ne oldu sana, betin benzin atmış?”

Osman eliyle maden tarafını gösterdi.

“Orada, madende tuhaf şeyler oluyor hala, sen haklıydın galiba.”

“Ne oldu Osman, anlatsana!”

Çoban bir taşın üzerine oturdu. Yaşadığı şeyler dizlerinin gücünü sanki alıp götürmüştü.

“İki kişiyle karşılaştım otlakta. Zebella gibi iki adam; yarı çıplak dolaşıyorlardı. Selam verdim, ama tırsıyorum da... Karşılık vermediler. Elleriyle, kollarıyla tuhaf tuhaf hareketler yaptılar. İçimden dil bilmiyorlar herhal, dedim. Maden tarafından geliyorlardı. Bana doğru azıcık daha yaklaşınca yaralarını gördüm. Kolları, yüzleri irinli yaralar içinde...”

Kutsiye de oturdu Osman’ın karşısındaki taşa. Çoban anlatmayı sürdürdü.

“Bir tuhaflık vardı hallerinde. İkiz gibiydiler, ikisi de sarı saçlı, mavi gözlüydü. Yirmi beş otuz yaşlarında görünüyorlardı, ama ne bileyim, beş yaşında gibiydiler. Yürüyüşleri, çıkardıkları sesler, ellerini kollarını sallayışları... Karınlarına şap şap vurup ağızlarını kocaman açtılar. Korktum, deli bunlar diye düşündüm; ama sonra şimşek çaktı bende, yiyecek istiyorlarmış meğer.”

“Eee?”

“Yanımda haşlanmış patatesle, yumurta vardı, verdim. Kıtlıktan çıkmış gibi yediler, sonra kocaman adamlar bir çocuk gibi seke seke uzaklaştılar yanımdan. Madene doğru gidiyorlardı. Gidemedim arkalarından, korktum.”

Kutsiye bu iki adamın, üzerinde deneyler yapılan insanlardan olduğunu düşündü. Erkenden yaşlanıp erkenden ölecek olan iki denek.

“İyi ki de gitmemişsin. Bundan sonra o taraflara fazla yaklaşma evladım.”

“Ne bileyim, yanıma pusulayı almayı unutmuşum, sarı sis yüzünden ne tarafa gittiğimi anlayamadım ki. Bir daha tövbe!”

Osman söylenerek uzaklaştı, Kutsiye peynir çömleğinden biraz peynir almak için ambara yöneldi. Kapının asma kilidinin çıkarılmış olduğunu görünce şaşırdı. Kars’a giderken kapamayı mı unutmuştu? Tedirginlikle tahta kapıyı ittirip içeri girdi. Küçük pencereden çok az ışık alan bu

ambarda yiyeceklerini saklardı. Peyniri, pekmezi, turşusu, bulguru, tarhanası hepsi oradaydı. Eğilip çömleği açacaktı ki korkuyla doğruldu. Karanlık duvarın köşesine sinmiş, kedi gözü gibi parlayan bir çift insan gözü kendisine bakıyordu. Kendini savunmak için eline geçen ilk tahta parçasını kavradı. Gözü karanlığa alışınca karşısındaki kişinin de korktuğunu, elleriyle yüzünü sakladığını gördü. Şimdi parmaklarının arasından tek gözüyle kendisine bakıyordu.

"Kimsin sen?"

Adam karşılık vermedi.

"Kimsin, ne arıyorsun burada?"

Titrek ve çocuksu sözcükler çıktı adamın ağzından.

"Ben, ben... Karnım aç..."

Adama dikkatle bakınca Çoban Osman'ın otlakta gördüğünü söylediği adamlara benzediğini anladı. Sarı saçlı, mavi gözlü, uzun, iri yarı bir adamdı. Konuşurken bir çocuk gibi dudakları bükülüyordu. Ağlamak üzereymiş gibi bir hali vardı.

Kutsiye hem korkuyor hem de ona yardım etmek istiyordu. Ürkerek elini uzattı.

"Gel, gel... Yukarıda yemek var."

Bir yandan böyle söylüyor, bir yandan da adamın anlaması için eliyle yemek yeme işaretleri yapıyordu. Büzüldüğü köşeden kalktı adam. Kapının yanına gidip Kutsiye Hanım'ın peynir almasını bekledi.

Birlikte dışarıya çıktıklarında loş ambarda fark edilmeyen yaralar belirgin bir biçimde görünür oldu. Bu çocuk görünüşlü adamın yüzünde, boynunda kızarıklıklar ve patlamaya hazır iri sivilceler vardı. Kutsiye yaraları işaret etti.

"Ne oldu sana?"

Adam soruyu anlamışçasına yüzünü saklamak ister gibi elleriyle kapattı. Bir çocuk utangaçlığı vardı halinde. Birlikte yukarıya çıktılar. Fuat ve İlay; yüzü, boynu, kolları yara içinde bu adamı görünce şaşırdılar.

"Onu ambarda buldum çocuklar. Sanırım laboratordan kaçmış."

İlay, teyzesinin bu 'laborator' deyişine her zaman gülerdi, ama bu kez gülemedi. Ortada ciddi bir durum vardı. Madende insan hayatıyla

oynandığının bir kanıtı olan bu adam kendi ayaklarıyla onlara gelmişti.

"Konuşmuyor pek," dedi Kutsiye Hanım. "Ama aç olduğu ve yiyecek almak için ambara girdiği belli. Osman da bugün iki kişiyle karşılaşmış otlakta, onun tarifine de uyuyor. Belki de onlardan biridir bu çocukcağız."

Fuat ve İlay hazırladıkları yiyecekleri yer sofrasına yerleştirdiler. Yemekte *çocuk adam,* onlar ne yaparsa aynısını yapıyordu. Bazı şeyleri ilk kez görüyor gibiydi. Çocuklar ekmeklerini pekmeze banınca o da aynısını yaptı. Tadını çok beğenmiş olacak ki daha sonra diğer yiyeceklere el uzatmadı, yalnızca pekmez yedi.

Yemekten sonra, çocuk adam kaygısız ve yarını düşünmeyen bütün çocuklar gibi esnemeye başladı. Kutsiye onun için bitişik odada bir yer yatağı hazırladı. Çocuk adam yatağa gittikten sonra rahatça konuşabileceklerdi.

Sofrayı ortadan kaldırdıktan sonra Fuat düşüncesini açıkladı.

"Yaraları çok kötü, üzerinde ne kadar çok deney yaptıkları ortada."

Kutsiye Hanım tahta dolabı açıp içinden bir kutu çıkardı.

"Onun yaralarını bu ilaçla iyileştirmeye çalışırız. Her derde deva bir merhem bu, melengiç tohumundan yaptım."

İki çocuk da ilk kez duyuyorlardı bu melengiç sözünü. Kutsiye devam etti.

"Bunu kargalardan öğrendim."

İlay şaşırdı, yoksa teyzesi Fuat'a Mavi Karga'dan mı söz edecekti? Hani ikisinden başkası bilmeyecekti? Teyzesi anlatmayı sürdürünce yanlış düşündüğünü anladı.

"Bir gün bahçede çalışıyordum, ayağı yaralı bir kargayı melengiç tohumlarını kırarken gördüm. Sessizce izledim. Tohumları kırıyor, içindeki sıvıyı ayağındaki yaraya sürüyordu. Bunu gördüm ya, ben de deneyeyim istedim. Dirseğimde çok sancılı bir çıban vardı. Hemen o karga gibi melengiç toplayıp tohumlarını kırdım, içindeki sıvıyı yatmadan önce kolumdaki çıbana sürdüm. İster inanın ister inanmayın sabahleyin dirseğimde ne bir ağrı ne de bir yara izi vardı. Bu ilaç şu zavallı adamın yarasına da iyi gelir herhalde."

Fuat heyecanla kutuyu alıp kapağını açtı, kokladı.

“Sivilcelere de iyi gelir mi Kutsiye teyze?”

Gülüştüler. Kutsiye Hanım denemek için Fuat’ın yüzündeki sivilcelerden birine kendi yaptığı bu kremden sürdü.

“Eğer yarın sabah bunun söndüğünü görürsek diğerlerine de süreriz tamam mı?”

İlay onlara bakarken çok eğleniyordu; ama aklına içeride uyuyan çocuk adam gelince keyfi kaçtı. Ne yapacaklardı bu adamla? Teyzesine sordu. Teyzesi elindeki krem kutusunu dolaba koyarken yanıtladı.

“Şu laborator kapatılınca bu adamı da yetkililere teslim ederiz. Başka ne yapacağız ki? Gidip madendekilere geri verecek değiliz ya.”

O gece, laboratuvarda bu adam gibi kaç kişi olabileceğini düşündü İlay. Belki elli, belki yüz. Zavallılar ne anne baba yüzü görmüşlerdi ne de sıcak bir aile ortamı. Ne çocukluklarını yaşayabiliyorlardı ne gençliklerini... Bir anda büyüyorlardı. Belki de yarın sabah, adamı birkaç yaş daha yaşlanmış bulacaklardı. Bu laboratuvarı görmeyi öyle çok istiyordu ki...

Fuat mutfağın yanındaki küçük odada yatıyordu. Kimse çocuk adamla aynı odada uyumayı istememişti. Zararsız görünüyor ama belli olmaz ki, diye düşünmüşlerdi. İlay ve teyzesi de oturma odasında yer yatağı yapmışlardı kendilerine.

Ertesi sabah çocuk adam erkenden uyandı. Uyanır uyanmaz karnım aç diye sızlanmaya başladı. Bir çocuk gibi sürekli açtı. Bu nedenle kahvaltıyı her zamankinden erken yaptılar.

İlay, kahvaltıda Fuat’ın sol yanağındaki melengiç kremi sürülen sivilceye baktı. Neredeyse yarı yarıya küçülmüştü. Fuat kahvaltıdan kalkıp duvarda asılı yuvarlak aynada yüzünü inceledi. Durumdan o da hoşnut kalmıştı.

“Deney başarıyla sonuçlandı Kutsiye teyze, bugün diğerlerine de sürelim.”

Kutsiye Hanım iştahla pekmeze ekmek banan adamı gösterdi.

“Önce bu adamın yaralarını iyileştirelim, onun durumu daha önemli, sivilceler nasıl olsa geçici şeyler.”

Çoban Osman, inekleri almaya geldiğinde kahvaltı çoktan bitmişti, çocuk adamın yüzüne de kalın bir tabaka krem sürülmüştü. Ama adam bu kremden rahatsız olmuştu, sık sık elini yüzüne götürüyor ve kaşıyordu.

Kutsiye hayvanlarını sürüye katmak için aşağıya inince Fuat kafasında dönüp duran fikri İlay'a açıkladı.

"Şu madene gitmeye ne dersin?"

İlay da o güne kadar bunu yapmayı çok istemiş, ama tek başına cesaret edememişti. Hiç değilse dışarıdan nasıl bir yer olduğunu görmek istiyordu.

"Ya kaybolursak?"

"Sis yüzünden mi? Keşke pusulamız olsaydı."

İlay'ın aklına Mavi Karga'dan yardım istemek geldi. Çoban Osman'a pusula bulmuştu, belki bir tane de kendilerine bulurdu. Acaba şu anda neredeydi? Fuat'a görünmemek için ne akşam ne de sabah uğramıştı; ama İlay onun evin çevresinde bir yerlerde olduğunu, teyzesinin ona Fuat'tan gizli yiyecek verdiğini tahmin ediyordu. Ben bir pusula bulmaya çalışacağım, diyerek aşağıya indi.

Teyzesi, Osman'la konuşuyordu sisler içinde, onlara görünmeden evin arka tarafına geçti. Ağaçlara, duvardaki oyuklara bakındı, Mavi Karga buralarda bir yerde saklanıyor olabilirdi. Bir yandan da beynini zorlayarak onunla telepatik bağ kurmaya çalıştı. Galiba bunu başardı, çünkü Mavi Karga tam önündeki ceviz fidanının alçak dallarından birine kondu. Bir kargayı gördüğüne bu kadar sevinebileceği aklına bile gelmezdi. Ama öyle olmuştu işte.

"Seni gördüğüme çok sevindim, özlettin kendini."

Mavi Karga duyduğu bu sözden hoşnut gagasıyla tüylerini düzeltti.

"Kars'ta iyi işler başarmışsınız; ama bakalım sonu ne olacak? Belki de vali sizi başından savmak için öyle söylemiştir."

"Biraz beklememizi istedi, biz de bekleyeceğiz, uluslararası bir iş olduğunu söylüyor. Doğrusu bende güven uyandırdı. Bu arada senden bir ricam var, bana bir pusula bulmalısın."

Karga çirkin bir gaklamayla güler gibi yaptı.

"Şimdi anlıyorum, bu güzel sözlerin, nezaketin nedenini. İnsanoğlu böyledir işte, bu kötü özelliğiniz yüzünden ne zaman dost ne zaman düşman olduğunuzu anlamak öyle zor ki... Biz ahmak kargalar da güzel sözlere hiç dayanamayız. Bu yüzden akrabalarımdan biri tatlı dilli tilkiye ağzındaki peyniri kaptırmıştı ya."

İlay gücendi bu sözlere.

“İçimden geçenleri söyledim ben. Seni gerçekten özlemiştim; ama bir pusulaya da ihtiyacım var.”

“Şu sivilceli çocuk mu istiyor?”

“Onun adı Fuat.”

“Her neyse, ben böyle demeyi daha çok seviyorum.”

“İyi ki bunları duymuyor, yoksa çok utanırdı.”

Karga kurumlanarak başını dikleştirdi.

“İşte zayıf yanlarınızdan biri daha: Utanmak... Çok şükür biz kargalar utanmıyoruz.”

İlay, Mavi Karga’nın ikide bir insanlarla kargaları karşılaştırıp kendi payına artılar eklemesinden sıkılmıştı.

“Bana bir pusula getirecek misin, getirmeyecek misin?”

Mavi Karga konduğu ceviz dalından fısıldadı.

“Biraz bekle, depomu araştırmalıyım. Bulursam mutfak penceresinden girip rafa bırakırım.”

“Bu deponun yerini ve içindekileri çok merak ediyorum.”

Mavi Karga gururla başını dikleştirdi.

“Özel hayatımı kurcalaman hiç de ahlakî değil. Sen, günlüğünü başkalarına okutur musun?”

“Günlük farklı bir şey.”

“Hiç de farklı değil, depom da benim günlüğüm. Hadi uçtum ben, hoşça kal!”

Mavi Karga son cümlesini söyleyip havalandı.

İlay deponun ne yanda olduğunu anlamak için ardından baktıysa da sarı sis yüzünden bunu başaramadı. Üstelik Mavi Karga onu şaşırtmak için tam tersi bir yana da uçmuş olabilirdi. Onun bir pusula getireceğinden emin olarak eve döndü.

İlay eve döndüğünde Fuat’ın kendisini sabırsızlıkla beklediğini gördü.

“Az önce kiminle konuşuyordun?”

“Hiç kimseyle.”

“Pencereden bakıyordum, sesler duydum, ama sis yüzünden yalnızca karaltıları görebildim.”

İlay, ne diyeceğini bilemedi. Kesinlikle Fuat'a söylememesi gerektiğini düşünüyordu.

"Belki de teyzem, çobanla konuşuyordur."

"Ama senin sesin olduğuna eminim."

Güldü İlay.

"Belki de kendi kendime konuşuyorumdur, bu sis insanın aklını karmakarışık ediyor."

Fuat ikna olmamıştı, ama daha fazla da ısrar etmedi.

"Pusula bulacaktın, ne oldu?"

"Ambara baktım, yoktu."

On dakika sonra mutfağa giden İlay, raftaki tabakların yanında Mavi Karga'nın bıraktığı pusulayı buldu. Bu arada Kutsiye de inekleri sürüye katmış, günlük işlerini yapmak için eve dönmüştü. Fuat ve İlay'ı ellerinde pusulayla görünce kaşları kalktı.

"Dolaşmaya mı çıkacaksınız?"

"Evet teyze, yalnız başıma cesaret edemiyordum. Şimdi Fuat var onunla gezebiliriz."

"Aklınızdan neler geçtiğini tahmin ediyorum çocuklar, ama bu tehlikeli olmaz mı?"

İlay teyzesinin boynuna sarıldı. Annesinin üzerinde de denediği etkileyici yöntemlerden biriydi bu.

"Oraya çok yaklaşmayız teyze. Lütfen izin ver!"

Teyzesinin yanaklarına bir de öpücük kondurdu kız. Kutsiye Hanım bu sevgi gösterisinden hoşlanmıştı; ama yine de tedbiri elden bırakmak istemiyordu.

"Bu adamların gözü kararmış, anlamıyor musunuz? Her şeyi yapabilirler; acımasız, vicdansız adamlar bunlar. Hiç olmazsa sisin dağılmasını bekleyin."

"Ama bu sarı sis hiç dağılmıyor ki teyze, her gün daha da yoğunlaşıyor."

"Farkındayım kızım, Mavi Karga'nın o belgeyi getirmesinden sonra sis arttı."

Kutsiye Hanım bir anlığına Fuat'ı unuttuğu için ağzından kaçırmıştı. Fuat bu söz üzerine irkildi.

“Ne? Mavi Karga mı? Yani bir karga mı getirdi size o belgeyi?”

İlay durumu kurtarmaya çalıştı.

“Yok canım... Karga nasıl alsın? Hem alsa bile niçin bize getirsin? Bu köyde biri var, ona herkes Mavi Karga diyor. Nedense böyle bir ad vermişler işte çocuğa.”

Kutsiye, yeğeninin zor durumları atlatmada ustalaştığını düşündü. Ama Fuat, trendeki adamın telefon konuşmasını unutmamıştı.

“Şu trendeki adam da mavi kargadan söz etmişti. Hatırlıyor musun, sana söylemiştim?”

Omuz silkti İlay.

“Bilmem, sen bana insan ömrünün 300 yıl olacağını falan söylemiştin.”

“Bunu da konuşmuştuk nasıl unutursun?”

Kutsiye Hanım konuyu kapatmaya çalıştı.

“Canım geçmiş gün, insan unutabilir. Her neyse belgeyi o çocuk getirmişti işte. Çocuk dediysem yirmi yaşlarında falan.”

Fuat madene gitme konusunda ısrarcıydı.

“Eğer köyden biri gidip içeriye kadar girmişse ve bu belgeyi alabilmişse demek ki o kadar iyi korumuyorlar. Kutsiye teyze ne olur izin verin, gerçekten çok yaklaşmayız.”

Kutsiye kararsız kalmıştı. Bu iki kafadarın o izin verse de vermese de bu işe girişeceklerinden emindi. Uyarılarda bulunarak razı oldu.

“Binaya çok yaklaşmak yok. Yalnızca uzaktan bakacaksınız, tamam mı?”

20
HÜCREDE BEKLEYİŞ

İlay ve Fuat yaklaşık kırk dakikadır kuzeye doğru yürüyorlardı. O dakikaya kadar ne bir dikenli telle ne de bir duvarla karşılaşmışlardı. Uzaktan köpek havlamaları ve inek böğürtüleri geliyordu. Sis, görüş mesafelerini o kadar azaltmıştı ki iki metre öteyi zor görüyorlardı. Fuat tedirginliğe kapıldı.

"Geri dönelim mi? Sanırım bulamayacağız."

İlay kararlıydı.

"O kadar yol yürüdük Fuat, on dakika daha yürüyelim, yine bir şey bulamazsak döneriz."

Alçak sesle konuşuyorlardı; çevrede ne olduğunu göremediklerinden belki de iki metre ötede bir nöbetçi onları duyabilir kaygısıylaydı bu. Fuat'ın dönme isteğinin bir nedeni de orada babasıyla karşılaşma korkusuydu. Gerçekten bu işin içinde miydi? Bunu hem bilmek istiyor hem de öğreneceği bu bilginin ailesini bütünüyle parçalayacağından korkuyordu. Babasının kötü işlere bulaşmış olma düşüncesine ne zamandır alışmaya çalışıyordu. İçgüdüsel olarak babasını savunabilecek nedenler arıyordu. Belki de onu tehdit etmişlerdir, diye düşünmüştü. Belki de orada zorla çalıştırıyorlardır.

İlay birden heyecanla fısıldadı.

"Sanırım geldik!"

Tam önlerinde dikenli teller vardı. Birbirlerine baktılar. İkisi de gözleriyle onay verdi tellerin altından geçme düşüncesine. Fuat dikenlerden sakınarak eliyle teli kaldırdı, İlay'ın geçebileceği kadar bir aralık oluşturdu. Sürünerek geçti İlay ve Fuat'ın geçebilmesi için bu kez o, dikenli teli araladı.

Laboratuvarda çalışanlar anlaşılan bu sise güveniyorlardı; çünkü çevrede

nöbetçi yoktu. Mükemmel bir koruma sağlasalardı, evlerine gelen çocuk adam kaçamazdı zaten, diye düşündü İlay.

Tedirgin adımlarla on metre daha yürüyünce beton bir yapı çıktı karşılarına. İkisi de içlerindeki görme, öğrenme merakına engel olamıyordu. Binaya iyice yaklaştılar. İlay iki metre yukarıda demir parmaklıklarla örülü küçük bir pencere gördü. Aklından geçenleri Fuat'a fısıldadı.

"Omuzlarına çıkarsam içeriyi görebilirim."

Fuat duvara tutunarak omzuna çıkması için yere çöktü. İlay ayakkabılarını çıkartıp duvardan destek alarak Fuat'ın omuzlarına bastı. Yavaş yavaş doğruldu çocuk. Pencereye ulaşan İlay, güçlü bir ampulle aydınlatılmış, okullarının spor salonuna benzeyen yeri rahatça görüyordu şimdi. Büyükçe bir masanın çevresinde oturan insanları da gördü. Adamlardan birine dikkatle bakınca kendini tutamadı ve Fuat'a seslendi.

"Baban! Baban burada!"

Heyecandan alçak sesle konuşması gerektiğini unutan İlay, o anda büyük bir hata yapmış, pencerenin demirine tutunmuştu. İşte o zaman içerdekilerin pencereye taktığı alarm ötmeye başladı. O kadar güçlü bir sesti ki bu, çocuklar sağır olacaklarını sandılar. İlay, Fuat'ın omzundan yere atladı. Hemen ayakkabılarını geçirdi ayaklarına. Bilinçsizce kaçmaya başladılar. Uzun sürmedi kovalamaca; iri yarı iki adam onları dikenli telleri aşamadan yakaladı. Çırpınmaları hiçbir yarar sağlamıyordu. Korkudan güçleri tükenmişti; bu nedenle adamlar binanın kapısına kadar kolaylıkla getirdiler ikisini. İlay bağırıyor, belki Çoban Osman ya da bir başkası duyar umuduyla yardım istiyordu.

Adamlardan biri cebinden çıkardığı bir bantla ikisinin de ağzını kapatınca seslerini duyurmak da hayal oldu. Ağızlarını kapatmak yetmemiş gibi iki siyah bez parçasıyla gözlerini de bağladılar. Bütün bunları hiç konuşmadan yapıyorlardı. Gözleri bağlandıktan sonra kapının açıldığını, duydukları gıcırtıdan anladılar.

İki adam, çocukları kollarından tutarak içeriye soktu. Hiçbir şey görmeden, bastığı yeri bilmeden yürümenin ne kadar zor olduğunu anlamıştı çocuklar. Başlarına gelebilecek korkunç şeyleri düşünerek

tedirginlikle atıyorlardı adımlarını.

Yürüdükleri yer uzun bir koridordu. Birden yüzlerce karganın aynı anda bağrıştıklarını duydular. Sanki İlay'ı ve Fuat'ı gören kargalar bunu protesto etmek istercesine çığlık atıyor gibiydiler. Adamlardan biri kargaları azarladı.

"Kesin şu çirkin sesinizi! Aptal hayvanlar!"

Bu adam kargaları tanımıyor, diye düşündü İlay, belki de o adamdan bile akıllıydı bu kuşlar.

Fuat'ın aklı babasındaydı. Acaba şu anda kendisine mi bakıyordu? Ne düşünüyordu? Oğlunun burada tutsak gibi götürülüşü onu hiç etkilemiyor muydu? Bu kadar vicdansız bir adama mı dönüşmüştü? Başka bir kapının açıldığını, çıkan gürültüden anladılar. Adamlar ikisini de iterek bir odaya soktular ve kapıyı kapattılar. Kapının dış sürgüsünün çekildiğini de duydular. Adamların öfkeli solukları kesilince İlay odada yalnız olduklarını anladı. Elini yavaşça siyah göz bağına götürdü, bezi çekinerek sıyırdı. Fuat'tan başka kimse yoktu. Ağzına yapıştırılan bandı çıkardı.

"Gözlerini aç Fuat, kimse yok."

Fuat da önce göz bağını, sonra ağzındaki bandı çıkardı. Odayı incelemeye başladılar. İki metrekarelik küçük bir odaydı. Penceresi yoktu. Tavandan sarkan çıplak ampulle güçlü bir biçimde aydınlatılmıştı. Kapı demirdendi. İçeride bir tek eşya yoktu. Ne oturacak bir sandalye ne bir masa...

"Bize ne yapacaklar Fuat? Keşke teyzemi dinleseydik."

Fuat da korkudan sapsarı kesilmişti. "Babamı gördün mü gerçekten?"

"Evet, oydu. Bundan eminim, yanında iki kişi daha vardı."

Fuat'ın içi biraz rahatladı. Babasının kötü bir şey olmasına engel olacağını düşünüyordu. "Bizi görmüştür, değil mi?"

"Tabii, yakalayan o değildi ama gözlerimiz bağlı içeriye alındığımızda bizi mutlaka görmüştür."

"O zaman kurtulma şansımız var demektir."

Konuşma daha sürecekti, ama demir kapının sürgüsü kuvvetle çekilip kapı açıldı. İçeriye giren, onları dikenli tellerde yakalayan iri kıyım adamlardan biriydi. Sessizce yaklaşıp önce Fuat'ın, sonra İlay'ın gözlerini yine siyah bez parçasıyla bağladı. Sert bir sesle konuştu.

"Sorgu sırasında bağlarınızı açmayın."

Bir ayak sesi daha duydular. İçeriye biri girmişti. Ayak sesi, tam karşılarında kesildi; adamın karşılarında durduğunu öfkeyle solumasından anlamışlardı. Gelen kişi soğuk ve sert bir ifadeyle sordu.

"Buraya ne yapmaya geldiniz?"

İlay korkudan kekeleyerek yanıt verdi.

"Biz bu köyden değiliz, misafir olarak gelmiştik. Arkadaşımla çevreyi tanımak için dolaşmaya çıktık."

"Bana masal anlatma! Köyden neden bu kadar uzaklaştınız? Bu siste gezilmeyeceğini, kaybolabileceğinizi bilecek yaştasınız."

Fuat atıldı.

"Biz de sis yüzünden buralara geldik zaten. Köyden uzaklaştığımızın farkında değiliz ki."

Adam daracık odada kısa voltalar atmaya başladı. Sinirli bir biçimde hızla soluk alıp veriyordu.

"Peki dikenli telleri neden geçtiniz?"

"Köye geldik sanmıştık. Bir bahçenin çiti diye düşündük," dedi İlay.

Adam sinirli bir biçimde ayağını yere vurdu.

"Buna inanacağımı mı sandın, beni aptal yerine koyma! Pencerede ne işin vardı?"

Buna ne İlay yanıt verebildi ne de Fuat. Adam da başka soru sormadı.

"Yine geleceğim, bu kez doğruyu duymak istiyorum, tamam mı?"

Adam kapıdan çıkmadan İlay seslendi.

"Bizi serbest bırakmazsanız teyzem jandarmaya haber verecek!"

Adam pis pis gülerek döndü.

"Sizden bir iz bulabileceklerini mi sanıyorsunuz?"

Bunu söyledikten sonra kapıyı şiddetle çarpıp çıktı. Kapının sürgüsü çekildiğinde İlay göz bandını aşağıya indirdi. Dizlerinde hiç güç kalmamış gibiydi. Sırtını duvara dayayıp yere çöktü. Fuat daha dirençli gibi görünüyordu. Belki de babasının orada olması ona güç veriyordu. Kapıya gidip kulağını dayadı. Ama ayak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Bir şey öğrenemeyeceğini anlayınca, sessizce ağlayan İlay'ın yanına çöküp onu teselli etmeye çalıştı.

"Ağlama, babam bize kötülük yapmalarına izin vermez."

İlay buna inanmak istiyor, ama çocuğun babasına güvenmiyordu. Bunu Fuat'a söyleyemiyordu da.

"Korkma İlay, iki çocuğun kaybından sorumlu olmayı göze alamazlar."

"Bence bunlar her şeyi göz almışlar. Şimdiye kadar kim bilir kaç insan onların elinde deney aracı olmuştur. Belki bizi de deneylerinde kullanırlar. Şimdi öldürmeseler bile yapacakları deney sonucunda hızla yaşlanıp ölebiliriz."

"Ya babam... Bütün bunlara seyirci mi kalacak yani?"

Ceplerinde mendil arayan İlay umutsuzca konuştu.

"Baban şimdiye kadar sesini çıkarmadığına göre, oğlu olduğunu onlardan gizliyor olmalı. Sorguya gelen adam hiç böyle bir şey sormadı."

"Bilmiyorum İlay, ama içimden bir ses onun bir planı olduğunu söylüyor. Bekleyelim biraz ha? Hemen umutsuzluğa kapılmayalım."

21
HÜCRENİN KAPISI YİNE AÇILIYOR

İlay saatine baktı, bu hücreye kapatılalı yedi saat geçmişti. Sorgu için yine geleceğini söyleyen adam, bir daha uğramamıştı. Teyzesi ne yapıyordu acaba? Jandarmaya haber vermiş miydi? Fuat'ın babasından da ses çıkmamıştı. Bir saat kadar önce adamlardan biri yemek getirmişti. Küçük bir tavuk görünümünde olan kızarmış ete, acıkmış olmalarına karşın ikisi de dokunamadı.

"Kargaya benziyor," dedi İlay.

Pilavdan yediler, eti tabağın kenarında bıraktılar.

Zaman ilerliyor beklemek ikisine de zor geliyordu. Uyumak istiyordu İlay, eğer uyursa bu korkunç bekleyiş bitecek, belki de uyandığında her şeyin rüya olduğunu anlayacaktı. Fuat onun gibi düşünmüyordu. Babasının her an gelebileceğini onları bu dar ve soğuk odadan çıkaracağını umuyordu.

"Nöbetleşe uyuyalım o zaman," dedi İlay. "Bir şey olursa ya da uyumak istediğinde beni uyandır."

Kollarını dizleri üzerinde bağlayıp başına destek yaptı kız. İlk kez bu biçimde uyuyacaktı, ama bekleyiş sinirlerini bozduğu için uyuyarak bu ortamdan kaçmayı düşünmüştü. Ne yazık ki istediği gibi gelişmedi hiçbir şey. On dakika sonra uykudaydı, ama kötü bir rüyaya dalmıştı. *Buz gibi bir laboratuvar masasında yarı çıplak yatıyordu. Birkaç adım ilerisinde beyaz giysili adamlar bir ameliyata hazırlanıyorlardı. Yan tarafta bir tezgâh vardı ve üzerinde de Mavi Karga tüyleri yolunmuş yarı baygın ona bakıyordu. Karnında koca bir kesik vardı karganın. İlay, Mavi Karga'nın bağırsaklarını, ciğerini, bütün iç organlarını görüyordu. Buna karşın Mavi Karga daha ölmemişti.*

Güçlükle dudaklarını araladı İlay.

“Sana ne yaptılar Mavi Karga?”

Mavi Karga, sanki karnında koca bir yarık yokmuş gibi konuştu.

“Benim ömür hücrelerimi sana aktaracaklar ve sen üç yüz yaşına kadar yaşayacaksın.”

“Karnını kapatmayacaklar mı senin?”

Güldü Mavi Karga.

“Hayır, içimi temizleyip akşam yemeği için mutfağa yollayacaklar; ama üzülme senin için aynı şey olmayacak.”

“Bana ne olacak? Lütfen söyle!”

“Bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum.”

“Bu masadaysam her şeye hazırım demektir.”

Şöyle bir kıpırdadı yerinde Mavi Karga.

“İyi o zaman dinle, sen o masada yatan bininci kişisin. 999 başarısız ameliyatın ardından sıra sana geldi. Başarma oranları çok az. Senin yerinde olsam masadan kalkar kaçardım.”

Mavi Karga’nın öğüdünü hemen yerine getirmek istedi İlay. Çıplak kollarında ve sırtında soğukluğunu duyumsadığı masadan kalkmak için bir hamle yaptı. Başaramadı, bir santim bile kıpırdayamamıştı. Hiçbir yerden bağlı değildi, ama onu masada tutan bir güç vardı. Sanki biri görünmez elleriyle yukarıdan bastırıyordu. O masadan kalkamayacağını anlayınca çığlık atmaya başladı.

Fuat, İlay’ın çığlığı üzerine irkildi ve kızı omuzlarından sarsmaya başladı.

“Hey İlay, ne oldu?”

Uyandığında bir anlık sevinç yaşadı kız, o kötü rüyadan kurtulmuştu, ama beton duvarları ve tepedeki çıplak ampulü görünce sevinci boğazında düğümlendi.

“Kötü bir rüya gördüm, beni ameliyat masasına yatırmışlardı. Deney yapacaklardı üzerimde.”

Rüyasını anlatmaya devam eden İlay’ın sözlerini kapının sürgüsü yarıda kesti. Kapı her zamankinden daha yavaş açılmıştı. Kadir Bey içeriye süzülüp kapıyı yine sessizce kapadı. Parmağıyla sessiz olun işareti yaptı. Bu hücreye diğerlerinden gizli girdiği belliydi.

“Sizi buradan çıkaracağım, doğruca köye gidecek ve benden haber gelene

dek dışarı çıkmayacaksınız. Hatta evde bile gizli bir yere saklansanız iyi olur."

"Baba burada ne işin var? Onlarla mı çalışıyorsun?"

"Soru yok, daha sonra her şeyi öğrenirsiniz. Burada olanlardan kimseye söz etmek yok, dedim ya gizleneceksiniz. Eğer Kutsiye Hanım jandarmaya haber vermişse bırakın arasınlar. Eve döndüğünüzü kimse bilmeyecek tamam mı? Hiç kimse!"

İçlerinde binlerce soru olmasına karşın iki çocuk da susmak zorunda kaldı.

"Nöbetçilerin çayına uyku ilacı koydum, etkisi uzun sürmez, onun için hemen çıkmalısınız buradan."

Onlara çıkışı göstermek için Kadir Bey çocukların önüne düştü. Fuat ve İlay onun arkasında neredeyse nefes almaya korkarak koridora, oradan da araba garajı gibi bir yere girdiler. Çıkışı gösterdi Kadir Bey.

"Hadi, çabuk uzaklaşın buradan! Hiçbir yana sapmadan bu yönde güneye doğru dümdüz gideceksiniz."

"Baba, bizi bıraktığın için sana bir şey yapmazlar mı?"

"Hadi hadi, çabuk gidin, merak etme benden kuşkulanmazlar."

İki çocuk sessiz ama hızlı adımlarla binadan uzaklaştı. Binanın çevresi güçlü bir ışıkla aydınlatılmıştı, ama anlaşılan nöbetçilerde uyku ilacının etkisi devam ediyordu. Dikenli telleri geçtikten sonra biraz daha rahatladılar. Gecenin karanlığında köye doğru koşmaya başladılar.

22
GECE GELEN KONUK

Kutsiye Hanım'ın kapısına yorgun argın ulaştıklarında kapıyı çalacak kadar bile güçleri kalmamıştı. İlay tahta kapıya güçlükle vurup seslendi.

"Teyze, teyze biziz!"

Hemen açıldı kapı. Meraktan kaygıdan kendi kendini yiyip bitiren Kutsiye'nin yüzü aydınlandı. Bu sırada içeride olan Mavi Karga, Fuat'a görünmemek için açık pencereden dışarıya çıkıp pencerenin dış çıkıntısına tünedi. Neler olup bittiğini o da duymak istiyordu.

Çocuklar başlarından geçenleri birbirlerinin ağızlarından alarak bir solukta anlattılar. Dizlerine vura vura dinledi Kutsiye.

İlay ve Fuat hücredeki sert beton yerine şimdi yumuşak minderlerde dinlenirken Kutsiye Hanım da, ben size demiştim, ben size demiştim, diyerek çocuklara yemek hazırlamaya girişti. Bir yandan da kafasına takılanları soruyordu.

"Neden saklanacakmışsınız ki?"

İlay düşüncesini söyledi.

"Bizi bulmaya çalışacaklardır, çünkü bazı şeyleri bildiğimizi düşünüyorlar."

Fuat atıldı.

"Kutsiye teyze, jandarmaya haber vermiş miydin?"

Kutsiye haşladığı patatesleri pay ederek yanıtladı.

"Jandarmayı koydunsa bul! Hava kararınca anladım ki gelmeyeceksiniz, atladım traktöre doğru karakola... Bir nöbetçi er bırakmışlar, gerisi yok. Nöbetçi de bilmiyor komutanın nereye gittiğini, ne zaman geleceğini. Aklıma ne geldi, biliyor musunuz çocuklar? Bence bugün yarın basacaklar orayı. Jandarma bunun hazırlığını yapıyor olabilir."

Çocuklar patateslerini tuzlayıp yemeye başladılar. Yaptıkları uzun koşu ikisini de acıktırmıştı.

"Babanın orada olmasına üzüldüm," dedi Kutsiye.

İlay, bu konunun Fuat'ı yaraladığını düşünerek iyi yanlarını bulmaya çalıştı.

"Ama Kadir amca orada olmasaydı belki de ölmüş olacaktık."

"Aman Allah korusun," dedi Kutsiye. "Nasıl kıyarlarmış sizin gibi pırıl pırıl çocuklara."

İlay tuzlu patatesle yanan içini soğuk suyla serinletti.

"Onların gözünü hırs bürümüş teyze, belki para hırsı, belki yapılamayacağı yapma hırsı."

Fuat üzgün üzgün başını salladı.

"Ne yazık ki babam da onlardan biri olmuş."

Tam bu sırada yukarıya çıkan tahta merdivenlerde ses duydular. Fuat da İlay da tedirginlikle Kutsiye Hanım'a baktı.

"Bizi aramaya gelmişlerdir! Nereye saklanacağız?" dedi İlay.

Kutsiye hemen kalktı sofradan, iki çocuğu da yattığı odaya soktu. Yatak yorgan koyduğu dolabın kapısını açıp içindekileri çarçabuk çıkarıp yere yığdı. Boş kalan dolabı gösterdi.

"Çabuk içine girin sesinizi de çıkarmayın."

Fuat bu dolabın saklanmak için pek uygun olmadığını düşündü.

"Bizi burada hemen bulurlar. Pencereden atlasak..."

"Olmaz, bir yerinizi kırarsınız," dedi Kutsiye ve duvarda asılı duran tüfeğini cephedeki bir asker çevikliğiyle kavradı.

"Eğer odaya girip dolabı açarlarsa bunu kullanmaktan hiç çekinmem."

Kapı güm güm vurulmaya başladı.

"Hadi siz girin dolaba, kapıda uzun süre beklerlerse iyice kuşkulanırlar."

Kapıyı açmaya gittiğinde kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Tüfeği kullanmak istemiyordu, ama çocukların yaşamıysa söz konusu olan, buna mecbur kalacağım, diye düşündü.

Kapıyı açmadan seslendi.

"Kim o?"

Bir karşılık gelmedi. Kutsiye yeniden seslendi.

“Kim var orada, dedim, gecenin bu saatinde ne istiyorsunuz?”

Anlayamadığı homurtular geliyordu dışarıdan. Sonunda anlaşılır bir sözcük geldi kadının kulağına.

“Açım!”

Sevinerek açtı kapıyı Kutsiye, çünkü kapıdaki çocuk adamdı. Madenden birilerinin gelmeyişi, tüfek kullanmak zorunda kalmayacak olması onu çok rahatlatmıştı.

“Sen geldin demek, hoş geldin bizim oğlan, hoş geldin, beğenmedin mi bizim samanlığı? Akşam sana yemek veremedim tabii, çocuklar kaybolunca her şeyi unuttum ben.”

Kutsiye, çocuk adama samanlıkta yatacak bir yer yapmıştı. Böylece eve gelen giden olduğunda onu görmeyeceklerdi. Yoksa bir yığın soruyu yanıtlamak ve yalanlar uydurmak zorunda kalacaktı. Yatak odasına seslendi.

“Gelin çocuklar gelin, bizim oğlan gelmiş meğer!”

Fuat ve İlay tedirginlikle bekledikleri dolaptan çıktılar. Onlar da sevinmişlerdi beklenmedik bir saatte gelen bu misafire. Kutsiye, kalan patatesleri tuzlayıp biberleyip çocuk adamın önüne sürdü.

“Ye bakalım garibanım, sen de doyur karnını.”

İki arkadaş, önceki güne göre biraz daha yaşlanmış buldu çocuk adamı.

23
SİS DAĞILIYOR

Fuat ve İlay'ın eve dönüşlerinin üzerinden iki gün geçmişti. Her an tetikteydiler. Onları aramaya kimse gelmemişti, ama gelebilirlerdi de. Kadir Bey'in tembihlediği gibi hiçbir yere çıkmadılar. Sürekli evde oturmaktan ikisi de sıkılmıştı. İlay, Mavi Karga'yla konuşmayı özlemişti, hatta tartışmayı da. Teyzesi ahıra indiğinde ya da bahçeye çıktığında onunla konuştuğunu söylüyordu.

O sabah herkesten önce uyandı İlay, daha saat altıydı. Tuvalete gitmek için kapıyı açıp aşağıya inerken her zamankinden farklı bir aydınlık gördü çevresinde. Bahçedeki armut ağacını gördü, daha önce bu ağacın yaprakları bu kadar yeşil görünmemişti gözüne. Komşunun bahçesindeki ağaçları bile seçebiliyordu. Sonra güller, meğer bahçe çitine paralel güller varmış, bunu nasıl daha önce fark etmedim ben diye düşünen İlay'ın beyninde şimşekler çakmaya başladı. Heyecandan kendini tutamayıp bağırdı.

"Sis! Sis dağılmış! Sarı sis gitmiş!"

Öyle güçlü bağırmıştı ki Kutsiye Hanım'la Fuat yataklarından fırlayıp kapıya koşmuşlardı. İlay yerinde zıplıyor, çığlıklar atıyordu. Yukarıdan kendisine bakan Fuat'a ve teyzesine seslendi.

"Görmüyor musunuz? Sarı sis yok!"

Fuat gülmeye başladı, doğrusu sisin kalkmasına İlay'ın bahçede dans edecek kadar sevinmesini eğlenceli bulmuştu.

Kutsiye'nin de yüzü sevinçten ışıl ışıldı. Sonunda güneş yine gösteriyordu güzel yüzünü. Umarım bir daha şu sarı sis çökmez Kunduzlu'nun üstüne, diye geçirdi içinden.

Fuat da merak ediyordu bunu.

"Bu sis bir daha oluşur mu?"

Kutsiye Hanım, Fuat'a döndü. Sevinci biraz gölgelenmişti.

"O maden oradan kalkmadıkça sarı sisten kurtulmak imkânsız."

O gün öğleyin bahçedeki gülleri çapalayan Kutsiye, Çoban Osman'ın vaktinden önce köye döndüğünü görünce şaşırdı. Yola doğru seslendi.

"Hayrola Osman, sürüyü kime emanet ettin?"

Bu soruyu yanıtlamadı Osman. Aklı fikri getirdiği haberdeydi çünkü.

"Kutsiye hala! Bildiğin gibi değil, madenin orası mahşer yeri gibi."

Heyecanlanan Kutsiye elindeki çapayı yere bıraktı, çite doğru yaklaştı.

"Ne olmuş ki? Taşınıyorlar inşallah!"

"Bilmem taşınıyorlar mı, kapatıyorlar mı? Her taraf polis, jandarma... Yaklaştırmıyorlar bile."

Bu sırada gökyüzünde bir helikopter sesi duyuldu. Kuzeye, madene doğru gidiyordu. Helikopterin sesiyle İlay ve Fuat da fırlamıştı dışarıya.

Kutsiye Hanım onları yanına çağırdı.

"Gelin çocuklar, Osman'ın anlattıklarına bakılırsa madeni polis basmış. Bu sabah sisin kalkmasından belliydi iyi bir şeylerin olacağı."

Çoban Osman, İlay'a gülümseyerek baktı. Ne zamandır göremiyordu onu. Hiç dışarı çıkmaz mıydı bu kız? Yanındaki oğlan da kimdi acaba? Belki de kardeşidir, şimdi sorsam ayıp olur, dedi içinden. Hem herkesin içinde İlay'la konuşmaya utanıyordu.

"Ben köydekilere haber vereyim en iyisi," diyerek uzaklaştı Osman.

Fuat, madene gitmek istediğini söyleyince Kutsiye Hanım da bir öneride bulundu.

"Hadi o zaman, traktörle hep birlikte gidelim, işin iç yüzünü de öğrenmiş oluruz."

Fuat, bir an önce babasını görmek, onun başına bir iş gelip gelmediğini bilmek istiyordu.

Gri beton yapıya yüz metre kala askerler onları durdurdu. Binayı çepeçevre kuşatmışlardı. Helikopter yukarıda bir kartal gibi dönüp duruyor, çevreyi kontrol ediyordu.

"Babam var orada, onu görmem gerek," dedi Fuat askere.

Askerin katı duruşunda hiçbir değişiklik olmadı. Taştan yapılmış gibiydi.

"Kesin emir var, içeriye hiç kimseyi alamayız."

Kutsiye Hanım askerden bilgi almaya çalıştı.

"Ne yapıyorlarmış içerde? Bak, biz şu görünen Kunduzlu'danız, burada ne oluyorsa bizi de ilgilendirir."

Asker omuz silkti.

"Nereden bileyim abla, bize kimseyi almayın dediler."

Askerden bir şey öğrenecekleri yoktu. Bilse de söyleyecek birine benzemiyordu. Çaresiz beklemeye başladılar. Kutsiye tekrar traktöre bindi, oradan binanın kapısını gözlemeye başladı. Çocuklar da aşağıda bekliyordu. Binanın yanında polis minibüsleri, jandarma cipleri ve başka otomobiller de vardı. Fuat sinirden tırnaklarını yemeye başladı. Ne yapacağını bilemediği anlarda hep böyle olurdu; kendini tutamaz istem dışı, parmaklarını ağzına götürürdü. Bunu fark eden İlay, çocuğun elini tuttu.

"Merak etme, babanın suçsuz olduğuna eminim."

"Ya kaçmamıza yardım ettiği için onu cezalandırmışlarsa."

"Bize ne dediğini hatırlamıyor musun? Merak etmeyin benden kuşkulanmazlar, demişti."

"Yine de çok tehlikeli bir şeydi yaptığı. Ondan kuşku duymamaları da başka açıdan kötü, demek ki onlardan biri ve ona güveniyorlar."

Kutsiye Hanım çocuklara seslendi.

"Bakın çocuklar, başka bir minibüs daha geliyor."

İki çocuk da o yana dönüp baktı. Bu ne polis ne de jandarma minibüsüne benziyordu. Rengârenk bir araçtı. Minibüs yaklaşınca ne olduğunu anladılar. Büyük bir televizyon kanalı olan BTV'nin arabasıydı. Kutsiye Hanım ne olduğunu anlamamıştı. İlay açıkladı.

"Bunlar haberciler teyze, televizyon için çekim yapacaklar galiba."

Araçtan inen uzun boylu, sarı saçlı bir genç kız, doğruca askerin yanına gitti. Asker, İlaylara söylediğinin aynısını onlara da söyleyip daha fazla ilerlemelerine engel oldu. Genç kız ısrar ediyordu. Asker de "kesin emir var" diyor, başka bir şey demiyordu.

Genç kız, sonuç alamayınca yine araca döndü. Suratı asılmıştı. Araçtan inen sakallı bir başka genç, "Elimiz boş dönemeyiz, bekleyelim, binayı uzaktan çekelim hiç olmazsa," dedi ve kamerasını omuzladı. Bu arada genç kız da traktörün yanında bekleyen çocukları ve Kutsiye Hanım'ı fark

etmişti. Sakallı gence dönüp bir şeyler söyledi. Kameraman da başıyla onayladı. İkisi birlikte traktöre yöneldi.

"Bizimle röportaj yapacaklar galiba," dedi İlay.

Tahmin ettiği gibiydi. Genç kız hemen sorulara başladı.

"Binada neler olduğunu biliyor musunuz?"

"Biraz," dedi İlay.

"Burada insan kopyalıyorlarmış, doğru mu?"

"Olabilir," dedi İlay. "Bazı deneyler yaptıklarını sanıyoruz."

Haberci genç kız, kameraya dönüp heyecanla anlatmaya başladı.

"Evet değerli izleyiciler, görgü tanıklarının da söylediği gibi arkamda gördüğünüz bu binada yaklaşık olarak üç yıldır çok gizli deneyler yapıyorlar. Aldığımız bilgilere göre Finlandiya, Ukrayna ve Türkiye'den bilim adamları birlikte çalışıyorlarmış. Yine kesin olmayan bir bilgiye göre de kargaların uzun ömürlü olmalarını sağlayan genler burada insan hücresine ekleniyormuş. Biraz sonra binadan çıkacak olan yetkililerden daha ayrıntılı bilgiler alıp sizlere ulaştırmaya çalışacağız."

Kamerayı kapatan genç sevinçliydi.

"Harika olacak Eda! Herkesten önce geçeceğiz bu haberi. Müthiş bir şey!"

Genç kız da mutluydu. İçeride olup bitenler onları yalnızca haber olarak ilgilendiriyordu. Neye mal olduğu umurlarında değildi.

Fuat kendini tutamadı.

"Korkunç insanlarsınız! Burada acı çeken, deney masalarında geleceği belirsiz insanların yaşamı umurunuzda değil."

Genç kız hemen savunmaya geçti.

"Biz haberciyiz, işimiz bu."

Tartışma daha uzayabilirdi; ama binanın kapısının açıldığını haber verdi Kutsiye Hanım. Kameramanla genç kız, askerin izin verdiği yerden çekim yapmaya başladılar. Kalabalık bir polis topluluğu içinde, elleri kelepçeli yaklaşık yirmi kişi vardı. Fuat traktörün üstüne çıkıp ayağa kalktı ve kalabalığın içinde babasını görmeye çalıştı.

İlay bağırdı.

"Bak bak! Trendeki yabancı da aralarında!"

Fuat'ın umurunda değildi diğerleri; o, babasını görmeye çalışıyordu.

“Babamı göremiyorum, babam yok İlay.”

Fuat traktörün üstünden atlayarak indi.

“Ben daha yakından bakacağım.”

Kameramanla genç kız da kalabalığa doğru, dikenli tellerle çevrili alanın kapısına koşmaya başlamışlardı. Fuat da izledi onları; ama askerler oluşturdukları çemberle beş metreden fazla yaklaştırmıyorlardı şimdi. Bilekleri kelepçeli bir adam Fuat’a dikkatle baktı. Onları hücrede sorgulayan adamdı bu. Tanımıştı çocuğu, ama artık kimseye kötülük yapacak durumda değildi.

Fuat, tutuklananların arasında babasının olmayışına sevinsin mi, üzülsün mü, bilmiyordu. Kaçmalarına yardım ettiği için babasını öldürmüşler miydi?

Tutuklanan insanlar büyükçe bir minibüse bindirildiler. Bir polisin telsizle konuşmasını duydu Fuat.

“Kunduzlu’daki madene üç büyük otobüs yollayın, tamam.”

Kelepçeli insanların bindirildiği minibüs hareket etti. İçeride kalanlar için otobüs bekleyecekler galiba, diye düşündü Fuat, belki babası diğerlerinin arasındaydı. Bu arada haberci genç kız, polis şefini bulmuş, izin almaya çalışıyordu.

“Lütfen içeriye girip çekim yapmamıza izin verin.”

Polis şefi bu kararı vermekten çekiniyordu.

“Emniyet müdürlüğünden izin almalısınız, sonra benim başımı ağrıtırlar.”

Bu sırada İlay da gelmişti Fuat’ın yanına. Televizyoncu genç kızla polis şefinin konuşmalarını o da dinliyordu. Genç kız bu haberi başkasına kaptırmak niyetinde değildi.

“Siz telsizle sorsanız, şimdi Kars’a gidip izin almamız bize çok zaman kaybettirir.”

Polis şefi sinirlendi.

“Bunca işimizin arasında bir de sizinle mi uğraşalım!”

“Ama efendim,” dedi genç kız, vazgeçecek birine benzemiyordu. “Biz sizin işinizi zorlaştırmaz, kolaylaştırırız. Hem bütün dünyaya Türk polisinin başarısını göstermiş olacağız.”

Genç kız böyle övgüler düzünce polis şefi yumuşar gibi oldu.

"Siz bekleyin, binada bir yetkili var, onunla konuşup gelirim ben."

Polis uzaklaşınca İlay'ın aklına bir fikir geldi. Genç kıza yaklaştı.

"Size izin verilirse bizi de yanınıza alır mısınız? İçeriyi görmeyi çok istiyoruz."

Haberci kız daha yanıt vermeden kameraman lafa karıştı.

"Olur mu öyle şey? Ne diyelim onlara, bunlar da gazeteci çırağı mı diyelim?"

Genç kız da olumsuz biçimde başını sağa sola salladı.

"Yaşınız biraz daha büyük olsaydı, yardımcılarımız derdik, ama şu an bir şey yapamayız," dedi, sonra Fuat'a döndü. "Üstelik bu delikanlı bizim korkunç insanlar olduğumuzu söylemişti. Bizim hakkımızda bu kadar olumsuz düşünen biriyle nasıl işbirliği yapabiliriz?"

İlay, hemen savundu arkadaşını.

"Eğer sizin de babanız içeride olsaydı, siz de gazetecilere kızardınız."

İlay boş bulunmuştu bunu söylerken. Fuat gözleriyle onu susturmaya çalıştı, ama kameraman da, genç kız da çoktan duymuştu. Genç kız, Fuat'a yaklaştı.

"Gerçekten mi? Ne yapıyor orada?"

Fuat omuz silkti.

"Bilmiyorum."

Bu sırada polis şefi gelmişti.

"Tamam çocuklar, emniyet müdürü görüntü alabileceğinizi söyledi; ama röportaj yok, tamam mı? Hastaları da rahatsız etmeyin."

Haberci kız çok sevinmişti.

"Çok teşekkür ederiz efendim!"

Sonra İlay'a ve Fuat'a seslendi.

"Hadi çocuklar, girelim içeri!"

Polis şefi bu duruma anlam veremedi.

"Hey! Bir dakika, onlar da kim?"

Genç kız doğal bir şeymiş gibi yanıtladı.

"Onlar yardımcılarımız. Çekirdekten yetişecek bu çocuklar."

Polis inanmadığını belli edercesine başını salladı; ama engel de olmadı.

“Hadi hadi, bir an önce çekiminizi yapıp gidin buradan.”

24
FUAT'IN BABASI NE İŞ YAPIYOR?

Daha önce gözleri bağlı olarak sürüklendikleri soğuk gri binaya bu kez bambaşka bir heyecanla girdiler. Kapı büyük bir alana açılıyordu. Bu geniş alandan da çeşitli yönlere giden koridorlar vardı. Haberci kız içeride bekleyen polislere, "Çekim iznimiz var, nereden başlayalım?" diye sordu. Genç polislerden biri saçlarını elleriyle arkaya doğru tarayarak, buradan başlayabilirsiniz, deyip kameraya bir film kahramanı gibi gülümseyerek baktı.

Fuat'ın aklı babasındaydı. O da sordu polislere.

"Affedersiniz, Kadir Yiğitöz burada mı acaba?"

Polislerden biri ilgilendi. Diğerleri ilk kez duyuyormuş gibiydi. İlgilenen polis, Fuat'ı diğerlerinden uzaklaştırdı.

"Ne yapacaksın Kadir Bey'i? Nereden tanıyorsun?"

"Babam o benim..."

Polis eliyle çenesini kaşıdı. Alnı düşünceli kırışıklıklar içinde kaldı.

"Sen bekle biraz. Ben içeriye sorup geleyim."

Polis uzaklaşınca Fuat, İlay'a işaret ederek yanına çağırdı. Televizyoncular ortamdan çeşitli görüntüler almaya devam ediyordu. Fuat'la İlay'ın bir koridora daldığını görünce onlar da takibe başladılar.

Fuat, ben içeriye sorup geleyim, diyen polisi izlemek istemişti. Koridorda kimse yoktu, odalardan birine girmiş olmalı, diye düşündü. Kapılardan birini açtı. Gördüğü manzara neredeyse şoka sokacaktı çocuğu; çünkü birbirinin aynı, yüze yakın insan bir köşede birbirine sokulmuş, korkarak bekleşiyordu. Hepsi de Kutsiye Hanım'ın evine gelen çocuk adam gibiydi.

"Bunlar kopya edilen insanlar olmalı," dedi İlay.

Kamera görüntü almaya, haberci kız da elindeki mikrofona heyecanla

anlatmaya başladı.

"Değerli izleyenler, gördüğünüz insanlar anne şefkati görmeden, aile sıcaklığı tatmadan, beyaz fayanslarla döşeli laboratuvarlarda büyümüş olmalılar. Hepsi birbirinin aynı olan bu insanların yüzündeki korku ve şaşkınlığı görüyorsunuz. Genetik çalışmaların insan yaşamı için ne kadar tehlikeli olabileceği gün gibi ortada."

İlay ve Fuat daha fazla görüntü alınmasını istemedi.

"Onları bu kadar rahatsız ettiğimiz yeter, başka yerlere bakalım," dedi İlay ve odadan çıkmak istemeyen kameramanla genç kızı neredeyse iterek çıkardı.

Koridorda biraz daha yürüdükten sonra başka bir kapıyı açtılar. Kameraman tetikteydi. Kapı açılır açılmaz yüzlerce karga, çığlığı bastı. Çığlığı duyar duymaz ekipteki herkes korkuyla yüzlerini kapattı. Kargaların bir anda kapıya hücum edip kendilerine çarpacaklarını sanmışlardı; ama öyle olmadı. Kuşların kanatları sanki felç olmuş gibiydi. Yalnızca yürüyebiliyorlardı. Oda korkunç kötü kokuyordu. Bunun nedeni kargalara verdikleri yiyecekler, hayvanların pislikleri; ölmüş ve çürümeye başlamış karga leşleri olmalıydı. Bize düşman olmalarına şaşmamak gerek, diye mırıldandı İlay.

Tam bu sırada koridordan Kadir Bey'in sesi duyuldu.

"Kapatın o kapıyı, çabuk kapatın."

"Baba!" diyerek koştu Fuat. Tabii kameraman bu sahneyi de kaçırmadı.

"Odama gidelim çocuklar, olup biteni size anlatmamın zamanı geldi."

Kameraman ve haberci kız da gelip gelemeyeceklerini sordular. Kadir Bey, sakıncası yok, diyerek izin verdi onlara.

Kadir Bey'in odası, küçük bir laboratuvardı. Beyaz bir masanın üzerinde deney tüpleri, cam araç gereçler, mikroskop ve başka teknik malzemeler vardı. Duvara dayalı demir raflarda genetikle ilgili kitaplar ve İngilizce bilim dergileri dikkat çekiyordu.

Kadir Bey masanın arkasına geçip koltuğuna oturdu. Diğerleri de karşısındaki sandalyelere.

Fuat, günlerdir kafasını kurcalayan, babasıyla ilgili duygularını altüst eden soruyu sordu hemen.

“Sen tutuklanmadığına göre onlardan değilsin, değil mi baba?”

Kadir Bey güldü.

“Hayır, onlardan değilim oğlum.”

İlay, bunu tamamlayacak açıklamayı bekliyor ve öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Ama burada çalışıyordunuz! Size verdiğimiz belgeyi de yanlış çevirdiğimi söyleyerek yırttınız.”

Kadir Bey arkasına yaslandı. Bir işi sonuçlandırmış olmanın rahatlığı vardı yüzünde.

“Öyle yapmak zorundaydım. Ben bir genetik uzmanıyım; ama eğer kontrol edilmezse bu bilimin insanlığı felakete sürükleyeceğini de biliyorum. Bunu bilen yalnızca ben değilim. Uluslararası Bilimler Akademisi’nin genetik bölümünde bu tür çalışmaların kontrolünü üstlenmiş birimin Türkiye sorumlusuyum. Bana bu maden hakkında bilgi geldiğinde birtakım yolları deneyerek içlerine sızdım ve çalışmaya başladım; tabii ki amacım onların fantezilerine hizmet etmek değildi. Ne yaptıklarını yakından görüyordum ve akademiye bu bilgileri yolluyordum. Burada çalışanların korkunç amaçları vardı. İlk bakışta insanlığa hizmet ediyorlarmış gibi görünse de bilimsel temelleri olmayan uçuk kaçık şeylere kafayı takmışlardı. Hasta ruhlu insanlar da bunlara sponsor oluyordu. Hedefleri insan hücresine ekleyecekleri karga hücreleri ile insan ömrünü üç yüz yıla çıkarmak ve bundan çok büyük paralar kazanmaktı.”

İlgiyle dinleyen ve bu konuşmaları kaydeden haberci kız sordu. “Peki, bu mümkün mü?”

Kadir Bey ellerini iki yana açtı.

“Sonuçlar ortada, laboratuvarın diğer odalarında deneylerin korkunç sonuçlarını gördünüz, değil mi? Aslında bu işe insan unsuru sonradan katıldı. İlk çalışmalar karga türü üzerinde ıslah olarak başladı. Kargaların genleri üzerinde bazı çalışmalar yapıp, bir tür tavuklaştırma operasyonu diyelim buna, verim almak istiyorlardı. Bundan bir sonuç elde edemediler. Ortaya yüzlerce sakat karga çıktı.”

“Ben Ankara’da tuhaf kargalar görmüştüm,” diye araya girdi İlay.

“Doğrudur, bundan verim alamayınca daha kaçıkça bir işe kalkıştılar.

Üstelik işin ucunda insan ömrü olunca büyük paralar da söz konusuydu."

Fuat atıldı bu kez. "Peki bu sarı sisle laboratuvarın nasıl bir bağlantısı var?"

Kadir Bey sakince yanıtladı. "Bu doğal bir sis değildi. Rengini bir türlü ayarlayamadılar. İster istemez sarı bir sis oluşuyordu; ama kimse bundan kuşkulanıp araştırmaya kalkmayınca o durumda bıraktılar. Bu benim de işime geldi, çünkü daha tam olarak gen çetesinin bütün bağlantılarını öğrenememiştim."

Fuat sabırsızlıkla babasının sözünü kesti. "Peki ama sis neden gerekliydi?"

"Çünkü oğlum, Bilimler Akademisi'nin uydular aracılığıyla onları takip edebileceğini, çalışmalarını öğreneceklerini ve engel olacaklarını biliyorlardı. Kendi istihbarat birimlerinden haber aldıklarında sarı sisi yayıyorlardı bu bölgeye. Yaptıkları bu yapay sis, uydu alıcılarının bölgeye ulaşmasına engel oluyordu. Tehlike geçince de makineyi kapatıyorlardı. Binanın yüz metre arkasında sarı sisi oluşturan bir düzenek var. Orayı da göstereceğim size."

"Bu sabah sis dağılmıştı," dedi İlay.

Kadir Bey başını salladı.

"Çünkü makineyi kapattık. Bir daha da oluşmayacak."

"Peki, az önce odada gördüğümüz zavallı insanlar ne olacak?" diye sordu haberci kız.

Kadir Bey üzüntüyle yanıt verdi.

"İngiltere'de genetik hastalıkların tedavi edildiği bir merkez var. Biraz sonra gelecek olan otobüslerle onları Kars'a yollayacağız. Oradan da İngiltere'ye gönderilecekler; ama tedavinin olumlu sonuçlanması yüzde on gibi düşük bir oran."

"Bu adamlardan biri de Kutsiye teyzenin ahırında yaşıyor, buradan kaçmış, onu unutmayalım," dedi Fuat.

"Tamam oğlum, giderken köye uğrar onu da alırız."

İlay atıldı.

"Ya kargalar? Onlar da uçamıyor galiba. Az önce odada yüzlercesini gördük. Kanatları felç olmuş gibiydi."

Kadir Bey bu konuda endişeli görünmüyordu.

"Onlar insanlardan şanslı İlay ya da daha sağlam diyelim. Uzun zamandır odada tutuldukları için kanatlarında geçici bir felç oluşuyor, ama özgür bırakıldıktan en geç iki saat sonra hepsi de uçacaktır. Ne yazık ki bunlardan önce yüzlerce karga kobay olarak kullanıldı ve onlar, odada gördükleriniz kadar şanslı değillerdi."

25
SİS DÜZENEĞİ

Kadir Bey, çocuklara ve televizyonculara sis düzeneğini göstermek için ayağa kalktığında koridordan bir kadının bağıra çağıra konuştuğu duyuldu.

"Teyzem! Teyzeme haber vermeden gelmiştik."

Kadir Bey, kapıyı açtı. Gerçekten de koridorda iki güvenlik görevlisinin arasında bağırıp çağıran kişi, Kutsiye'ydi.

"Bırakın beni! Çocukları arıyorum diyorum size!"

Kadir Bey güvenlik görevlilerine onu serbest bırakmalarını söyledi.

"Çocuklar burada Kutsiye Hanım, yanımdalar."

Kutsiye Hanım, İlay'a ve Fuat'a sitem etti.

"Unuttunuz beni, Kutsiye merak eder diye hiç düşünmediniz."

Sonra Kadir Bey'e döndü. İşin iç yüzünü o da bilmek istiyordu.

"Sizin ne işiniz var burada?"

Kadir Bey güldü.

"Merak etmeyin Kutsiye Hanım, onlardan değilim. Biraz önce çocuklara anlattım. Biz de bu adamların peşindeydik ve sonunda gizli çalışmalar yapan bu ekibi bütün elemanlarıyla, bütün bağlantılarıyla ele geçirdik."

"Ya sarı sis? Olmayacak artık değil mi?"

"Hayır, artık Kunduzlu köyü eski güneşine kavuşacak. Ben de bu sis düzeneğini gösterecektim çocuklara, buyurun hep birlikte gidip bakalım."

Binanın arka kapısından çıkıp yüz metre kadar yürüdüler. Yerden beş kalın boru, baca gibi çıkmıştı. Kadir Bey boruları gösterdi.

"Sarı sis işte buradan çıkıyordu dışarıya."

Daha sonra yerdeki bir kapağı kaldırdı. Ortaya, aşağıya doğru inen beş altı basamaklı bir merdiven çıktı. Sakallı genç kamerasını çalıştırdı, hiçbir görüntüyü kaçırmamaya çalışıyordu. Kadir Bey onlara döndü.

“Yılın habercilik ödülünü almış sayılırsınız gençler.”

Birlikte basamakları indiler. Karşılarına bu kez de çelik bir kapı çıktı. Kadir Bey cebinden bir demet anahtar çıkartıp çelik kapıyı açtı.

“Buraya çok önem veriyorlardı. Eğer bu yapay sisi oluşturamasalardı, güven içinde çalışamayacaklardı.”

Kutsiye öfkelendi.

“Onlar güven içindeydi, ama biz çekiyorduk bunun acısını. Günlerce güneş yüzü görmeden evlerimize kapanıp kaldık. Ekinlerimiz boy atmıyordu, elmalarımız çiçeklerini döküyordu. Otlaklar öyle verimsiz olmuştu ki hayvanlarımızın sütü kesilecekti neredeyse.”

“Bitti artık, üzülmeyin Kutsiye Hanım, yakında her şey eski doğallığına kavuşacak.”

Çelik kapı açılınca onları yalnızca karanlık karşıladı; ama Kadir Bey elektrik düğmesine dokununca sarı sis düzeneği bütün görkemiyle ortaya çıktı. İlay, okullarının kalorifer dairesine benzetti ortamı. Birbiriyle bağlantılı kalın borular, borular üzerinde bir otomobil direksiyonu büyüklüğünde vanalar, basınçölçerler, ısıölçerler, boy boy çelik su tankları...

“Burada oluşturdukları sarı sis yukarıdaki borulardan havaya karışıyordu. Tabii ki en çok bu binanın çevresinde etkili oluyordu. Sizin köye kadar ulaşan bölümü buradaki kadar yoğun değildi.

Kutsiye kaygıyla baktı bu ürkütücü mekanizmaya.

“Burası sökülecek, değil mi? Bir daha o sisi görmek istemiyorum. Yanlışlıkla biri düğmeye basar da yine başlarsa...”

Kadir Bey duvardaki bir elektrik panosunu gösterdi.

“Bu sabah kendi ellerimle söktüm şalteri. İçiniz rahat olsun, bu mekanizmayı da kısa sürede kaldırtırız.”

Haberciler dışında hepsi, kalorifer dairesine benzeyen bu ürkütücü yerden çıkmak için can atıyordu.

26
FUAT'IN ÇUBUKLARI

Fuat, babasıyla Kars'a dönüyordu. Babasının üzerinden kuşkuların kalkması, onun böylesine önemli bir işte doğru tarafta yer alması ve işi başarıyla sonuçlandırması gururunu okşamıştı. Ondan kuşkulandığı için de kızıyordu kendine.

Bu arada İlay'la kurduğu arkadaşlık da çocuğa mutluluk vermişti. O güne dek kızlarla yakın arkadaşlık kuramamış, onlardan çekinip utanmıştı. İlay'la geçirdiği tren yolculuğu, onun Kars'a gelip evlerinde konuk olması, daha sonra köyde birlikte geçirdikleri zaman, İlay'ın içten davranışları ve yakın ilgisi, Fuat'ın kendine güvenini arttırmıştı. Bir ara ona âşık mı oldum acaba, diye düşünmüş, ama bunun aşk olmadığına, yalnızca *sağlam bir dostluk* olduğuna karar vermişti.

Birbirlerine mesaj yollayacaklarına ve yine görüşeceklerine dair söz verip ayrılmışlardı.

İlay gerçekten de iyi bir arkadaş diye düşünmüştü, otobüsten ona el sallarken; ama bir tuhaflığı vardı ki bunu bir türlü açıklayamıyordu. Köyde kalırken bir gün pencereden izlemişti onu. Kızın karaltısını arka bahçede, bir ağacın yanında görmüştü. Sarı sis yüzünden net görememişti, ama ağaçla ya da ağaçtaki bir şeyle konuşuyordu. Sesi iyi duyabilseydi kiminle konuştuğunu anlardı, ama duyamamıştı. Sanki biriyle tartışıyordu. Aşağıya inip yakından dinlemeyi akıl edemediğine kızıyordu şimdi. İlay eve dönünce biriyle konuşup konuşmadığını sorduğunda, İlay'ın doğruyu söylemediğini anlamıştı Fuat, çok da üstelememişti.

Onun bir ağaçla ya da ağaçtaki bir kuşla konuşması saçma dedi, kendi kendine. Hiç de öyle aklından zoru olan bir kıza benzemiyordu. Sonra kendini düşündü. Benim de tuhaflıklarım var aslında dedi, İlay'ı temize

çıkarmaya çalıştığının farkında olmadan. Ben de hâlâ çocukluğumdan beri çubuklarla oynamayı sürdürüyorum. Annem o dondurma çubuklarını cebimde buldukça şaşıyor. Neden çöpe atmıyorsun, neden cebinde saklıyorsun diyor. Odamda yalnız kaldığımda bu çubuklarla ne hayaller kurduğumu bir bilse... Çubuklar uçak oluyor, çubuklar kimsenin o güne dek icat etmeyi başaramadığı buluşlar oluyor, çubuklar bazen sır saklayan bir arkadaş oluyor. Eh, İlay da kendine çubuk yerine kuşları ya da ağaçları seçmiş olabilir. Tren yolculuğunda da onun kargalarla ne kadar ilgilendiğini hatırladı.

Fuat bu düşüncelerle otobüsün penceresinden dışarıya bakarak, Kars'a kadar sürecek kısa bir uykuya daldı.

27
MAVİ KARGA'NIN ARMAĞANI

İlay ve teyzesi evde birkaç gün konuk ettikleri çocuk adamı, İngiltere'ye gidecek diğerlerinin yanına bıraktıktan sonra eve dönmüşlerdi. İkisi de bu zavallılar için üzülüyordu. Koskoca bir bedende beş yaş zekâsıyla yaşamak korkunç bir şeydi, eğer tedavileri iyi sonuç vermezse bir yıl sonra belki de ölmüş olacaklardı.

Teyzesi aşağıda kalıp ahırı temizlemeye başlayınca İlay da yiyecek bir şeyler hazırlamak için yukarıya, mutfağa çıktı. Bir yandan da annesinin ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Onu bu köye yollamakla doğru bir karar almıştı. Bu yaşadıklarını fantastik bir romanda okusa inanmazdı; ama kendisi yaşamıştı, hem de olup bitenin bir parçası olarak.

İlay yumurta haşlamak için uygun kabı ararken pencerede Mavi Karga göründü.

"Sonunda defolup gittiler değil mi? Sarı sis de kalktı."

"Götürüldüler desek daha doğru, üstelik elleri kelepçeli bir biçimde... Her şeyi izlemiş olmalısın."

"Hayır, izleyen dostlarım anlattı. Biliyorsun bizim de güçlü bir istihbarat ağımız var."

İlay güldü.

"Biliyorum biliyorum, benim matematikten iki aldığımı bile iletmişlerdi sana. Eee... Dostların artık bize karşı düşmanca tavırlarını bırakmışlardır umarım."

Mavi Karga, mutfak tezgâhında duran peynirden gagasıyla büyükçe bir parça kopartıp yuttuktan sonra yanıtladı bu soruyu.

"Eh, en azından bütün insanların kötü olduğunu düşünmüyorlar şimdi. Yine de kuşku duymayı sürdürecekler, biz kargaların en büyük özelliğidir

bu, kuşkucu olmak."

İlay bir yandan peynir, ekmek, pekmez ve yumurtadan oluşacak bir akşam kahvaltısı hazırlamaya çalışıyor, bir yandan Mavi Karga'yı dinliyordu.

"Gitti mi senin sivilceli oğlan?"

"Ne biçim konuşuyorsun Mavi Karga! Tam sokak ağzı... Nereden benim oğlan oluyormuş?"

"Lafın gelişi söyledim, seni kızdırmak hoşuma gidiyor."

Yumurtaları haşlamak için bir tasa koyup ateşin üzerine yerleştirdi İlay. "Fuat iyi bir çocuk."

Bir şeyler ima etmeye çalışarak güldü Mavi Karga. "Hayatında böyle iyi çocuklar olduğu zaman beni unutuyorsun. Dedelerinin dedeleri senin gibi bir vefasıza emanet edileceğimi bilselerdi, sanırım başka bir çözüm yolu bulurlardı."

İlay sinirlendi. "Beni suçlayıp durma, Fuat'ın yanında seninle konuşamazdım, bu ne senin ne benim için iyi olurdu."

Mavi Karga kızın üzerine daha fazla gitmek istemedi. "Hımm, haklısın galiba. Bu arada yakında annenin yanına döneceksin diye sana bir armağan getirdim."

Böyle sürprizlerden hoşlanan İlay'ın bütün kızgınlığı uçup gitti. Gülümseyerek yaklaştı pencere kenarına tünemiş Mavi Karga'ya. "Öyle mi? Ne kadar incesin."

"Değerli bir takı getirdim sana."

İlay'ın kafasında şimşekler çaktı. Kargaların parlak eşyaları çalmada ne kadar usta olduklarını biliyordu. Bir yerlerden mücevher mi çalmıştı acaba? Kuşkuyla sordu.

"Hırsızlık mı yaptın? Eğer öyleyse kabul edemem. Bir başkasının içi yanarak anımsadığı bir mücevherden bana bir yarar gelmez."

Mavi Karga gagasını pencerenin tahtasına birkaç kez sürterek törpüledi.

"Kesinlikle çalıntı değil. Yalnızca onun sana ait olduğunu söyleyebilirim," dedi Mavi Karga ve gagasıyla kanatlarının arasından bir zincirin ucunda sallanmakta olan gümüş bir kalp çıkardı. İlay'ın kurtulmak için öfkeyle arka bahçelerindeki çınar ağacına attığı kolyeydi bu.

Trenin penceresinden bakarken gördüğüm gerçekmiş meğer, diye mırıldandı İlay. Fuat'la lokantada otururken bir karganın ağzında görmüştü ama göz yanılması galiba diye düşünmüştü.

"Sen! Sen, onu nasıl buldun?"

Mavi Karga iyi bir şey yapmış gibi gururla başını dikleştirdi.

"Biz kargalar her zaman iyi bir ekip çalışması içindeyiz, bunu sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

İlay trene bindiği andan o güne dek Tayfun'u bir kez bile anımsamadığını düşündü, bu düşünce onu rahatlattı. Kırık kalbi çoktan iyileşmiş, yeni dostlar bulmuş, yasadışı yollarla genler üzerinde tehlikeli çalışmalar yapan çetenin yakalanmasını çok yakından gözlemlemiş, hatta bu çetenin elinden zorlukla kurtulmuştu. Bütün bunlar artık geride kalan Tayfun'la bir hamburgercide oturup çene çalmaktan çok daha önemliydi. Mavi Karga'nın birtakım yollarla ona getirdiği bu gümüş kalp, o günlerle bu günleri karşılaştırması için iyi bir araç olmuştu.

"Lütfen gücenme, ama bu kolyeyi istemiyorum."

Mavi Karga şaşırdı.

"Ama bu senin kolyen! Bizimkiler bunu düşürdüğünü söyledi."

İlay üstünlük kazanmanın kıvancıyla gülümsedi.

"Kargalar da yanılabilirmiş demek ki... Ben bu kolyeyi düşürmedim, attım. Ondan kurtulmak istiyordum. Kötü çağrışımları olan bir armağandı benim için."

Mavi Karga bozuldu. Demek arkadaşlarının istihbaratı her zaman güvenilir olmayabilirdi.

"Eee, ne olacak şimdi?"

İlay'ın aklına bir oyun geldi.

"Bu gümüş kalbi asıl sahibine götürebilir misin? Biraz da o ürksün isterim."

Mavi Karga pencereden mutfak rafına uçtu. Şimdi İlay'a tepeden bakıyordu. Kendini güçlü hissetmediği zamanlarda fiziksel bir güç elde ederek moralini yükseltmeye çalışırdı. İlay'ın hikâyesini tam bilememenin sıkıntısı vardı içinde.

"Beni kurye olarak mı kullanacaksın? Ayak işlerini yapacak birine

benziyor muyum?"

"Sen değil tabii, ama bu işleri yapacak dostların vardır. Hani her zaman sözünü ettiğin şu dostların."

"Peki peki, söyle kime gidecek?"

"Bizim mahallede Tayfun diye bir çocuk var."

Mavi Karga alaylı bir edayla konuştu. "Oo, romantik bir aşk hikâyesi dinleyeceğim galiba!"

İlay kabul etmedi bu benzetmeyi, o yalnızca Tayfun'u şaşırtmak istemiş, belki de farkında olmadan bir öç alma hevesine kapılmıştı. Bütün olayları Mavi Karga'ya anlattı. Mavi Karga raftan pencereye, pencereden rafa uçarak dinledi bu hikâyeyi.

"Bu kolye Tayfun'a ulaştığında bütünüyle ondan kurtulmuş olacaksın, öyle mi?"

"Evet, çok doğru söyledin, tam olarak öyle."

"Peki, o zaman ben de kurye arkadaşlarla durumu görüşeyim. Sanırım sen yola çıkmadan işi hallederiz. Bu arada, gitmeden bana İngilizce öğretir misin diyecektim. Hani senin için o kadar yolu kat edecek dostlar bulmak kolay değil, bunun bir karşılığı olmalı."

Şaşkınlıkla ona baktı İlay.

"Gerçekten İngilizce öğrenmek istiyor musun?"

"Neden şaşırdın? Yabancı dil öğrenmek hafızayı güçlendirirmiş."

"Tabii bu kadar uzun yaşadığına göre sana güçlü bir hafıza gerek."

"Öğreteceksin değil mi?"

"Denerim," dedi İlay, sonra siniye ekmekleri koydu. "Hadi şimdi teyzeme haber ver, akşam yemeğimiz hazır."

"Seve seve!" diyerek pencereden aşağıya gösterişli bir pike yaptı Mavi Karga.

28
VEDA SAHNELERİNİ KİM SEVER Kİ?

Sarı sis kalktıktan sonra günler o kadar çabuk geçmişti ki İlay dönüş zamanının geldiğini fark etmedi bile. O gün teyzesiyle bahçedeki gülleri çapalarken Mavi Karga gelip gül dallarından birine kondu.

"Good bye, good bye!"

"Yine yanlış söylüyorsun," dedi İlay. "G*ood morning* diyeceksin."

"Ne önemi var, ikisi de aynı sözcükle başlıyor işte. Sana iki haberim var. Birincisi, kolye sahibine iade edilmiş."

İlay elindeki çapayı bırakıp doğruldu. Teyzesinin onları duyamayacak uzaklıkta olduğunu görüp heyecanla fısıldadı.

"Gerçekten mi? Peki o ne yapmış? Şaşırmış mı? Korkmuş mu?"

"Balkondan gözetleyen dostum, kolyeyi yatağın üzerinde gören delikanlının çığlık atarak kolyeyi yere fırlattığını görmüş."

İlay Sevindi.

"Harika, günlerce düşünür artık kolyenin nasıl olup da odasına kadar gelmiş olduğunu. Bu da benim küçük bir intikamım olsun. Eee, ikinci haberin ne?"

"Bir konuğunuz var, buraya uçarken yolda şu sivilceli oğlanın babasını gördüm. Taksiyle buraya geliyor."

İlay heyecanlandı.

"Kadir amca mı? O zaman... O zaman beni götürmek için geliyor olmalı."

Bu sırada onlara yaklaşan Kutsiye Hanım son sözleri duymuştu. Duyduğu haberin onu üzdüğü belli oluyordu. Çok sevdiği toprağa oturdu.

"Demek döneceksin. Zaman ne de çabuk geçti."

İlay teyzesinin yanına oturup elini onun beline doladı.

"Seni çok özleyeceğim teyze, keşke sen de benimle gelsen!"

“Olmaz ki kızım, burada ineklerim var, bağım bahçem var. Onları bıraksam bile bana emanet edilmiş Mavi Karga ne olacak? Dedelerimizin emanetine hıyanet edemem.”

Mavi Karga konduğu gül dalından seslendi.

“Ben sizin şehir dediğiniz o kafeste yaşayamam. Bu yaşıma kadar sağlıklı kalabildiysem bunu Kunduzlu’nun havasına suyuna ve de solucanlarına borçluyum.”

Solucan sözüne teyze ve yeğen güldüler. Bu sırada bahçe kapısının önünde duran taksi bir iki kez korna çaldı. Mavi Karga uçup çoğu zaman saklandığı çatı aralığına yollandı. İlay ve Kutsiye Hanım kapıya yöneldiler. Kadir Bey onları görünce neşeyle gülümsedi.

“Merhaba Kunduzlu köyünün güzelleri!”

Sonra da taksideki şoföre yaklaşık iki saat sonra istasyona gitmeleri gerektiğini söyledi. Şoför, bu boşluğu köyde ucuza alabileceğini düşündüğü peynir ve bal aramakla geçirebileceğini söyleyerek arabasıyla köyün içine doğru yol aldı.

Şoför gittikten sonra Kadir Bey, İlay’a döndü.

“Hazırlanman için iki saat yeter, değil mi? Dün annenle konuştuk, benim Ankara’da bir işim var, giderken seni de götürebilirim diye düşündüm.”

İlay hazırlanmak için sürenin yeteceğini söyledi. Zaten ne kadar eşyası vardı ki...

“Fuat nasıl? Sevinç teyze nasıl?”

“İkisi de çok iyiler. Size çok çok selamları var. Ha unutmadan, Fuat sana bir mektup yolladı.

Kadir Bey böyle diyerek cebinden kapalı bir zarf çıkartıp İlay’a uzattı.

“Mektubu trende de okuyabilirsin. Sen hazırlanmaya başla. Saat beşte istasyonda olmalıyız. Bu arada ikinize de sormam gereken bir şey var. Günlerdir kafamı kurcalıyor. Buradaki laboratuvarda çalışırken, Finlandiyalı bilim adamlarından bazıları kendi aralarında konuşurlarken bir mavi karga sözü geçerdi. Bizlerden bile gizli tuttukları bir şeydi bu, yanımızda konuşmazlardı. Buralarda yaşayan ve düşünüp konuşabilen bir kargaymış. Siz hiçbir şey duydunuz mu onun hakkında?”

Kutsiye Hanım’la İlay bakıştılar, gözleriyle anlaştılar. Kutsiye şaşırmış gibi

yaptı.

“Aa, kuşlar konuşur muymuş hiç? Daha neler!”

“Peki sen İlay? Sen hiçbir şey duymadın mı?”

Çatı aralığına kaçamak bir bakış fırlatıp omuz silkti İlay.

“Ben yalnızca papağanların ve muhabbet kuşlarının konuştuğunu sanırdım.”

Kadir Bey zaten olumlu bir yanıt beklemiyordu.

“Herhalde bir efsaneyi gerçek sandı bu adamlar. Bu kuşu ele geçirmek gibi bir niyetleri vardı çünkü. Ben de inanmıyordum zaten böyle bir şey olduğuna. Neyse, hadi sen hazırlan İlay.”

Kutsiye Hanım bahçedeki çardağa buyur etti Kadir Bey’i. İlay da üst kata çıkıp eşyalarını toplamaya başladı. Giysilerini, kitaplarını yerleştirirken Mavi Karga açık pencerede göründü hemen. Hüzünlü bir sesle mırıldandı.

“Gidiyorsun demek...”

İlay kuşa yaklaşıp parlak tüylerini okşadı. İstemiyormuş gibi yana çekildi Mavi Karga.

“Bana kediymişim gibi davranma.”

“Nasıl istersen,” dedi İlay. “Yalnızca sevgimi göstermek istemiştim.”

“Ben bunu zaten hissediyorum. Seni gerçekten çok özleyeceğim. Bir dahaki yaz tatiline sakın birtakım kamplara gideyim deme. Buraya gel.”

İlay güldü.

“Bana yeni bir macera bulacak mısın?”

“Macera bulmayı gerçekten istiyorsan bulursun.”

İlay’ın çantasına yerleştirdiği mektubu gördü Mavi Karga.

“Sivilceli oğlan mı yollamış?”

İlay şakayla karışık kızdı.

“Ona böyle demenden rahatsız oluyorum, solucan avcısı!”

“Sen de pek kibar sayılmazsın. Ama yine de özleyeceğim seni. İngilizce öğrenimim de yarıda kaldı.

İlay umutsuzlukla baktı kuşa.

“İyi bir öğrenci olduğunu söyleyemem. Ben gelene dek öğrendiklerini de unutursun sen, bir haftada yalnızca ‘good morning’ ve ‘good bye’ demeyi öğrendin. Onları bile karıştırıyorsun.”

Mavi Karga atıldı. “Hiç de değil. Sabahları good bye diyorum, ayrılırken de good morning.”

İlay onun bu haline kahkahalarla güldü. Mavi Karga yine yanlış söylediğini anladı. Üzüntüyle iç çekti.

“Eğer yazmayı bilseydim, şu sivilceli oğlanın yaptığı gibi sana mektup yazardım.”

“Fuat,” diye düzeltti İlay.

Umursamadı Mavi Karga.

“Ama yazmadan da haberleşebiliriz seninle. İkimizin arasında böyle bir bağ var, sana da öyle gelmiyor mu?”

“Telepati mi demek istiyorsun?”

“Eğer siz insanlar o adı koyduysanız öyle diyelim, telepati...”

“Bunu ben de hissediyorum. Kars’a gittiğimde bile zaman zaman benimle konuşuyormuşsun gibi geldi.”

Mavi Karga sevindi.

“Bunu geliştirebilirsin. Benimle konuşmayı çok istediğinde kendi kendine dene bunu. Emin ol seni duyarım.”

“Denerim,” dedi İlay. “Seni öpebilir miyim, Kadir amcanın yanında vedalaşamayacağımıza göre, bunu şimdi yapmalıyız.”

“Oldum olası sevmem veda sahnelerini.”

İlay onun dediklerine aldırmadan tepesinden öptü Mavi Karga’yı.

“Şimdi izin verirsen eşyalarımı toplayacağım.”

“Ben seni rahatsız etmiyorum ki buradan izliyorum yalnızca.”

“Ama senin gibi zeki bir kuş tarafından izlenmek bir kedinin izlemesine benzemiyor.”

İlay işine dönmüştü, Mavi Karga onu izlemeyi sürdürdü.

“Bir kedin vardı değil mi?”

“Evet, Sarman, çok şeker bir şey, onu da çok özledim...”

Mavi Karga cümlenin sonunu dinlemedi bile.

“Kaç yaşında?”

“Sanırım on bir.”

Mavi Karga’nın sevinci hem gözlerinden hem de sesinin tonundan belli oldu.

“Harika, yakında gidecek demek ki, biliyorsun kediler taş çatlasa on beş yıl yaşar.”

İlay kızarak yürüdü Mavi Karga’nın üzerine.

“Çok kötüsün!”

Mavi Karga daha fazlasının da gelebileceği korkusuyla uçup gitti.

İlay söylenerek toparladı eşyalarını. Sonunda bitmişti hazırlığı. Fuat’ın mektubunu merak etti. Ne yazmıştı acaba? Şimdi vakti vardı, okuyabilirdi. Çantasından zarfı çıkardı, açtı ve dörde katlanmış, çizgisiz kâğıt üzerine özenle yazılmış satırları okumaya başladı.

“Sevgili İlay,

Bu mektubu yazmama belki şaşıracaksın; ama içimden öyle geldi ve yazmak istedim. Sana çok çok teşekkür etmek istiyorum. Bana iyi bir arkadaş oldun, gerek trende gerekse köyde beni anlayışla dinlemen, benimle pek çok şeyi paylaşmandan mutluluk duydum. Keşke aynı kentlerde yaşıyor olsaydık, o zaman daha sık görüşebilir, arkadaşlığımızı sürdürebilirdik. İyi bir arkadaş bulmuşken onu kaybediyor olmak kötü.

Aşağıda adresim yazıyor, lütfen bana yaz. İstersen internet adresime de yazabilirsin, ama ben normal mektubu tercih ederim, yine de sen bilirsin. Kendi yazınla yazacağın bir mektup daha kalıcı oluyor, hem insan daha çok özen gösteriyor yazacağı şeylere. Gerçi ben bu mektubu biraz acele yazıyorum, yine de klavyenin tuşlarına pat pat vurup harf aramaktansa, kalemi parmaklarımda hissedip yazmak daha hoş. Biraz da nostaljik oluyor tabii.

Günlerdir aklımı meşgul eden bir şey daha var. Beni samimi bir arkadaş olarak görüyorsan içtenlikle açıklamanı istiyorum. Seni bahçede bir ağaçla ya da üzerindeki bir kuşla (sis yüzünden çok net olmasa da) konuşurken görmüştüm. Sana sorduğumda kabul etmemiştin, lütfen benden saklama, ben senin yakın dostun olmak istiyorum.

Ben de sana bir sırrımı söylersem belki sen de bana açılabilirsin. Dondurma çubuklarını bilirsin, cebimde mutlaka iki üç tane taşırım, yalnız kaldığım zamanlarda o çubuklarla oynamaktan müthiş zevk alırım. Gözünün önüne getirebiliyor musun beni? Gülünç değil mi? Eğer senin de hayvanlarla ya da ağaçlarla konuşmak gibi bir oyun tarzın varsa çekinmeden yazabilirsin.

Mektubunu bekliyor, sana iyi yolculuklar diliyorum.

Fuat”

Gülerek kâğıdı yine dörde katlayıp zarfa yerleştirdi İlay. Fuat’ı elinde dondurma çubuklarıyla oynarken hayal ettiğinde gülmesini tutamıyordu. Gerçekten de komik çocuktu şu Fuat! Ona yazacaktı, ama Mavi Karga’dan söz etmek için daha erken diye düşünüyordu. Ona gerçekten güvendiğinde ve gerçekten iyi dost olduklarına inandığında yapabilirdi bunu.

29
"GÜNAYDIN"

Sisbağı İstasyonu'nda trene bindikten sonra hemen pencereye koştu İlay. Yıllar sonra tanışıp pek çok şey paylaştığı teyzesine el salladı. Yüzüne, gülümseyişine, kâkülünü dışarıda bırakan başörtüsünün alına yeşiline doyasıya baktı. Daha önce "orda bir köy var uzakta" diye düşündüğü köy yaşantısını biraz olsun tatmış; sarı sis kalktıktan sonra toprağa oturmanın tadını almış; pekmeze ekmek banmanın, ekmeğe çokokrem sürmek kadar keyifli olabileceğini görmüştü. Kendisini biraz daha büyümüş hissediyordu. Üstüne üstlük yaşantısına bir de gizemli Mavi Karga girmişti. Bu köyde, hem bilimsel çalışmaların kötü ellerde yaratacağı cehennemi hem de masalların olağanüstü şaşırtıcılığını bir arada yaşamıştı.

Teyzesi, tren hareket edince başörtüsünün ucuyla gözyaşlarını sildi, ama dudaklarındaki gülümseme daha yitmemişti. Gözden kaybolana dek baktı ona İlay.

Kadir Bey, Kutsiye Hanım'ın İlay ve annesi için hazırladığı ağır çuvalı sürükleyerek girdi kompartımana.

"Neler doldurmuş teyzen buna? Altı ay yersiniz her ne varsa içinde."

"Bu kadar çok şey koyma dedim, ama teyzem beni dinlemedi ki."

"Bizim Anadolu böyledir," dedi Kadir Bey. "Eli aza alışmamıştır."

İlay hemen pencereye koştuğu için diğer yolcuları görmemişti bile. Pencere kenarındaki yerine otururken gecikmiş olarak onları da başıyla selamladı. Kadir Bey çantaları yerleştirirken İlay başını cama dayayıp trenin hızla geride bıraktığı tek tük ağaçlara, küçük tepelere, daha uzaktaki yüce dağlara baktı. Sonra kulağında bir ses çınladı: *"Good morning! Good Morning!"*

Mavi Karga diye gülümsedi, yine yanlış zamanda söylüyor.

"Hayır," dedi ses. *"Günaydın demenin zamanı olmaz, eğer bir uyanış içindeysen günün hangi saati olursa olsun gün, aydın demektir."*

"Benim uyanış içinde olduğumu da nereden çıkardın?" diye içinden geçirdi İlay. *"Yine felsefi konuşmalar yapıyorsun."*

"Biraz önce, pencereden bakarken büyüdüğünün farkına varmadın mı? İşte bu senin için bir uyanıştır," dedi kulağındaki ses. Gülümsedi İlay, Mavi Karga'nın haklı olduğunu düşünüyordu.

© 2004, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Miyase Sertbarut
Editör: Burhan Düzçay
Kapak Resmi: Maria Brzozowska
Kapak Tasarımı: Burak Tuna
Dijital Kitap: Nayime Serbest

E-kitap 1. Sürüm: Kasım 2020, İzmir
Ekim 2020 tarihli 36. Baskı esas alınarak hazırlanmıştır.

ISBN: 9789944698108
Yayınevi sertifika no: 45041

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

MİYASE SERTBARUT

SİSİN SAKLADIKLARI

Genetik çalışmaların yapıldığı bir üs, kargaların genlerini insanlara aktarmaya çalışan genetikçiler ve çevre için yarattığı tehdit...

Yaz tatilini teyzesinin köyünde geçirmekte olan İlay, arkadaşı Fuat ve Mavi Karga'nın yardımıyla insanları kobay olarak kullananlara karşı nefes kesici bir mücadele veriyor. Okurken kendinizi onların yanında hissedecek, sisin örttüğü bilinmeyenleri en az kahramanlarımız kadar merak edeceksiniz.

"Sisin Sakladıkları heyecanlı bir roman; günümüzde geçen, çağı yakalamış, şimdinin çocuklarını kesinlikle çok heyecanlandıracak bir roman hem de."

RADİKAL KİTAP

tudem.com
tudemyayingrubu